

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 25

CENA 80 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM Francuska 10 FF SAD 2 US \$ Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

PURPUR, ZLATO I KRV

Derek Finegan

PURPUR, ZLATO I KRV

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
PURPUR, ZLATO i KRV

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST - BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA 25 – VANREDNO IZDANJE
JUN 1985 godine - Cena 80 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300
Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik).
Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag
Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana
Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović.
Telefoni: (032) 711-549 i 712-246 lokal 28 uredništvo i 714-250
prodaja. Teleks 13731. Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

PURPUR, ZLATO I KRV...

»Kog đavola ti tražiš ovde, Slejde Patersone?«

Sva sreća, nisam to pitanje izrekao naglas, jer bi me svakako ljudi oko mene pogledali onim čudnim izrazom u očima kojim posmatramo budale, pijanice i bogalje. Znao taj izraz: mešavina sažaljenja i prezira, uz olakšanje što je to, hvala bogu, neko drugi, a ne mi...

Pristojan svet, ti ljudi oko mene, nema šta, od one vrste koja instiktivno očekuje pristojnost i od svakog drugog. Nije bilo lepo da ih razočaram i pokvarim im možda poslednje životne iluzije. Da, gospodo, ovo je najlepší od svih svetova i vi uživate u prijatnom letu iznad Aljaske, znajući da neće biti nikakvih nevolja, nikakvih oluja, nikakvih uzbuđenja sve dok točkovi ne dotaknu pistu aerodroma u Tokiju.

Pogledao sam njihova lica dok su sa izrazom pristojnog

uzbuđenja zauzimali svoja mesta u avionu, tamo u San Francisku. Sredovečni poslovni ljudi, Amerikanci i Japanci (možda i poneki Korejanac, nikada nisam naučio da razlikujem njihova lica), nekoliko turista koji su već videli i Meksiko i Havaje, pa s pravom smatraju da je sada Japan na redu, dva hipika koja su bog zna kako zalutala u glomazni DC-10...

I ja. Slejd Paterson, trideset osam godina, visok pet stopa i četiri palca, oči plave, kosa plava (i pomalo proređena), bračno stanje — razveden. Novinar »Ivning Njusa«, San Francisko, Kalifornija...

Uz onaj lični opis trebalo je da dodam i »umereno pijan«. Ne zato što pijem umereno, već što u poslednjih nekoliko meseci nikakve količine alkohola ne mogu da donesu ni časak zaborava. Posle izvesnog vremena dostignem fazu u kojoj

mi se oči malo zamute, refleksi oslabe, jezik odeblja. I to je sve: malo je onih koji će na prvi pogled primetiti da sam pijan, videćete.

Ali jesam...

Umereno pijan, to sam hteo da kažem.

Da, stao sam kod onog pitanja, kog đavola tražim u ovom dosadnom avionu. Sve do Tokija neće biti baš nikakvih uzbuđenja. Filmovi koje nam prikazuju su dosadni, muzika sa kaseta još dosadnija, dosadna su lica oko mene; čak i ona vitka, plava stjuardesa koja mi se zaverenički osmehuje još od San Franciska postaje dosadna. Suviše bi lako bilo odvesti je na večeru negde u Tokiju i posle večere u krevet, obaviti ono što očekuje i učtivo se rastati ujutru uz obećanje da se jednom prilikom svakako moramo pononvo videti, iako to nijedno od nas neće iskreno poželeti.

Sklapam oči i pokušavam da mislim o poslu zbog kojeg letim u tu prokletu zemlju koju nam stalno nabijaju na nos kao primer. Do đavola, ako je cilj da svi mi radimo dok ne popadamo od iscrpljenosti, zbog čega smo se toliko trudili da pobedimo Japan u ratu? Mogli smo sebi uštedeti i Hirošimu i Nagasaki i sve one momke koji su zarili prste u

pesak Ivo Džime. Trebalo je da ih pustimo da dođu u Ameriku i nauče nas vrednoći, disciplini i svemu onome što naši šefovi pokušavaju da nam nature, upirući prstom preko Tihog okeana...

A Silvanus Beket naročito... Ljudi, trebalo je da čujete kakav nam je pristupni govor održao onog dana kada se udostojio da se pojavi pred nama koji smo »Ivning Njus« godinama održavali. U redu, nikada nismo uznapredovali dalje od četvrtog tiraža u San Francisku, ali smo zato bar znali da nas čitaju inteligentni ljudi, oni koji ne nasedaju na naslove ispod kojih nema ničega i ogromne fotografije pune krvi i golotinje.

Upola sam očekivao da će se tako nešto dogoditi i sećam se kako sam namignuo Hariju, uredniku gradske rubrike posle prvih Beketovih reči. »Rad, red, disciplina, tiraž, gospodo,« ponavljao je Beket onim svojim uglađenim glasom koji izdaleka smrdi na velike pare i obrazovanje nedostupno svakom čiji tata zarađuje manje od milion dolara godišnje. »Ljudi žele uzbuđenja uz jutarnju kafu i mi ćemo im dati uzbuđenja, gospodo«, rekao je, »jer jedino tako možemo konkurišati televiziji koja mu u ras-

košnim bojama već proliva krv po tepihu dnevne sobe...«

I bilo je uzbuđenja, nema šta, ali najpre u redakciji. Jadni stari Hari bio je među prvim koji su izleteli. Još uvek se sećam kako su mu uši pocrvenele kada je pročitao uski papirić koji je jednog jutra zatekao na stolu. Nekoliko brutalnih redova, uredno otkucanih na električnoj pisaćoj mašini nove Beketove sekretarice: **Budite ljubazni da ispraznite svoj sto i prepustite mesto čoveku koji je bliži novoj koncepciji našeg lista. Hvala na dugogodišnjoj saradnji, vaš ček možete podići u obračunskom odeljenju.**

Mnogo novih lica pojavilo se već posle mesec dana u staroj zgradi na Telegraf Hilu, mogu vam reći. Neko vreme i sâm sam očekivao sličan papirić na stolu i bilo mi je potpuno svejedno da li ću ga zateći. Do đavola, znao sam da sam dobar novinar, isuviše dobar za ono što je Beket želeo da napravi.

Samo, i on je to znao. I ne samo to: znao je i koliko mi povišicu može ponuditi da bih i dalje ostao u starom »Njusu«...

I sada se stidim kada pomislim na to, ali je moj prokleti mozak tu sumu automatski, kao dobar kompjuter, pretvorio u broj flaša »čivasa« koje

ću od sada moći mesečno da kupujem. Beket možda nije bio nikakav novinar, ali je ljude prokleta dobro poznavao...

A onda je došla Ulica Midlton...

— Nije vam dobro, mister?

Trgao sam se. Naravno, ona plava stjuardesa. Nagla se nad mene tako da sam joj skoro pupak video kroz izrez uniforme. Nije loša, nema šta, ali...

— Ne, sve je u redu... Mislim, ništa što jedan »čivas« ne bi mogao srediti...

— Jedan »čivas«. Odmah mister...

Dražestan osmeh, hod koji treba da mi pokaže šta ću dobiti ako je pozovem kad sletimo. Neka se nosi do đavola...

Svi ste videli, verovatno, onaj potok krvi koji se slivao niz Ulicu Midlton, čistu mirnu uličicu koja blago zavija penjući se uz breg. Policija je posle rekonstruisala šta se dogodilo, a i televizija nas je udavila kvazi-dokumentarcima o »pokolju u predgrađu«. Sramota me je, ali sam taj izraz ja prvi upotrebio u specijalnom izdanju »Njusa«, ukrašenom fotografijama kakve nikada nisam mogao da podnesem.

Dve bande su se sukobile, kaže policija, ali je neobično što nijedan od očevidaca nije video drugu bandu. A bilo ih

je mnogo: subota pre podne je vreme kada sve one prodavnice duž Ulice Midlton rade punom parom, a deca se igraju u malom parku sa već davno ugaženom travom.

Svi se slažu da je na jednoj strani bilo šest ljudi, a na drugoj samo jedan. Njih šest imali su lance, bokkere, nožve i čarape ispunjene peskom, on izgleda samo svoje šake; njih šest ostalo je na Ulici Midlton, onaj jedan je nestao bez traga. Štaviše, od onih pedesetak očevidaca ni dvojica se nisu složili u njegovom opisu. Čudno, a?

Od one šestorice, dvojici je bilo raskinuto grlo nekim oštrim predmetom, kaže izveštaj policijskog lekara, jedan je ubijen udarcem koji mu je gotovo potpuno smrskao lice. Četvrti je prošao najgore; otvorene utrobe puzao je nekih dvadesetak jardi po asfaltu vukući svoja creva za sobom pre nego što se umirio s glavom zarivenom u slivnik. Preostala dvojica... ali, zbog čega sve ovo ponavljam, do đavola? Ni je čudo što je mala stjuardesa pomislila da mi nije dobro; mora, da mi je lice ponovo zeleno, kao i uvek kada se setim tog prizora.

— Izvolite »čivas«.

— Hvala — glas mi je vesno hladan i ona odlazi uvre-

đena, dignutog nosa, ali joj se kukovi još zamamnije izvijaju pod tankom suknjom.

Odavno sam prešao onu fazu kada jedna čaša viskija može da smiri kaos misli koje mi se kovitlaju po mozgu. Još jedno prokletstvo kojim me je sudbina obdarila; da mi je koeficijent inteligencije niži dvadeset-trideset poena, svakako bih se bolje osećao i bio bliži onim zahtevima koje je Irma postavljala pred mene. Ništa neostvarljivo, pazite: kućica u predgrađu, mali vrt, eventualno i bazen, nova kola svake dve godine, letovanja na Floridi i sve ono što spada u životne snove višeg sloja srednje klase.

Irmi je trebalo devet godina da odustane od pokušaja da me preobrati. Nimalo lakih devet godina, ni za mene, ni za nju, ni za malu Rouz. Znam, mogao sam u svako doba dobiti posao sa nekim pristojnim radnim vremenom, upoznati pristojne ljude i odseliti se iz onog odvratnog apartmana za izdavanje u kojem smo tada živeli.

Ali, do đavola sa Irmom. Treba misliti o Japanu, a to je ono što me plaši, jer iza okruglih, ljubaznih lica naslućujem nešto ogromno, neku krupnu amorfnu masu, silu koja hladno po-

smatra svet oko sebe vrebaju-
ći trenutak za novi udarac.

Beket me je prvi naveo na
takve misli onim izveštajem iz
policijske arhive koji je no-
sio etiketu »strogo poverljivo«.
Nisam ga pitao kako je došao
do njegove kopije. Već odavno
znam da nema te stvari koja
se u San Francisku ne može
kupiti za novac.

Ulica Midlton tada je već
polako padala u zaborav i Be-
ket je valjda hteo da malo
oživi taj slučaj i da dâ novu
injekciju tiražu koji je tih da-
na vrtoglavo rastao. Svejedno,
još jednom sam pozeleneo u
licu čitajući ga. I danas se raz-
besnim kada se setim podsmeš-
ljivog izraza na Beketovom li-
cu.

Sudbina je htela da jedan od
policajaca koji su naleteli na to
telo u kanalizaciji bude Japa-
nac i to jedan od onih koji, ni
posle treće generacije, nije za-
boravio zemlju svojih predaka
Uporan i tvrdoglav kao i či-
tava njegova nacija. Progonio
je svog poručnika i policijskog
lekara sve dok oni nisu shvati-
li da slučaj nije rutinski i ob-
ratili se nekim pravim struč-
njacima.

Bizarni anatomske detalji o
smrtonosnim povredama zada-
tim hladnim oružjem. Žrtva je,
kao i ona šesotrica, bio sitan
kriminalac, siledžija, od onih

koje za male pare iznajmljuje-
te ako nekoga želite da nau-
čite pameti, ali sam i protiv
svoje volje osetio sažanjenje
čitajući koliko mu je vremena
trebalo da umre.

Taj prokleti japanski polica-
jac tvrdio je da su povrede za-
date jednim od onih mačeva
koje su nekada nosili samuraji
i stručnjaci su to potvrdili. Ka-
tan, tako se zove taj mač.

— Šta misliš o ovome, Slejd?
— upitao me je Beket. Na us-
nama mu je još lebdeo onaj
nadmoćni smešak.

— Gadan tip — slegao sam
ramenima, iako sam znao šta
dolazi. — Ne bih voleo da ga
sretnem...

— To nije zdravo mišljenje
za jednog dobrog novinara. Do-
bar novinar bi morao želeti
da ga sretne, Slejde. Zamisli
samo kako bi izgledao naslov
u »Njusu«: »Od sutra ispovest
ubice iz Ulice Midlton«?

— Lepo — rekao sam bez
oduševljenja. — Ko kaže da je
to isti čovek?

— Niko. Ali svi su uvereni
da je tako. Nema mnogo ljudi,
pa čak ni u San Francisku, ko-
ji tako okrutno i efikasno ubi-
jaju.

— Pa?

— Hoću da se okaneš svega
što si do sada radio i posve-
tiš se samo tom slučaju, Slej-
de.

— Da, mister Beket — rekao sam. Brzo me je izdresirao, zar ne? »Da, mister Beket; ne, mister Beket«. Samo što ste morali imati prokletu dobar razlog da kažete »ne« Silvanusu Beketu...

I tako sam se nekoliko dana kasnije našao u ovom avionu i razmišljao o svoj onoj povici koju su listovi i televizija digli protiv ubice iz Ulice Midlton.

Kako rekoh, suviše sam dobar novinar da ne bih osetio kako tu nešto smrdi. Štampa i televizija obično se okome na ono što plaši njihove čitaoce i gledaoce, a meni se činilo da je ta galama bila malo promašena, iako sam joj i sâm svoj-ski doprineo svojim člancima.

Zašto

Vrlo jednostavno... meni je bilo dovoljno samo nekoliko dana da shvatim kako ubica iz Ulice Midlton veoma pažljivo bira svoje žrtve. Mirni, pošteni građani nisu imali čega da se boje.

I šta mislite šta mi je Beket rekao kada sam mu to obja-snio?

Da gledam svoja posla, naravno, i pišem ono što i svi drugi.

I posle mi recite da u čitavoj toj proklesnoj stvari nešto nije smrdelo još od samog početka!

* * *

Prvo i prvo, treba mnogo vremena da shvatite da se zaista nalazite u Japanu, jer su svi aerodeomi na svetu gotovo isti. U redu, preovlađivala su žuta lica svud unaokolo, ali se ni mi belci nismo nalazili u posebno velikoj manjini. Pri-znao sam sebi da sam stigao u Tokio tek kada se iz gomile na izlazu iz aviona ukazalo je-dno poznato lice, sa uobičajenim ljubaznim osmehom.

— Dobro došao, Slejde — rekao je. Naklonio se, naravno, kao pravi Japanac, što je, uostalom i bio. — Dobro došao u Japan...

Nari, u stvari Narijoši Cunehiro, nekada je radio u »Nju-su«, gde smo se nas dvojica prilično sprijateljili, iako to mnogima nije bilo jasno.

Mislim da me je Nari zbog toga poštovao više od svih ostalih u listu, a naročito posle svega što mu se dogodilo i kada sam ja bio jedini koji mu je pomogao, i to zaista pomogao. Jedna od onih malih tragedija kojih je San Francisko pun: četrnaestogodišnjeg Narijevog sina uhvatila je policija prilikom jedne racije među narkomanima u blizini škole; niko nikada neće doznati da li je zaista bio kriv ili nije, jer

je dečak izvršio samoubistvo u čeliji.

Osećao sam se neugodno plašeći se da će Nari pomisliti kako sada dolazim da naplatim tu uslugu, ali drugog izlaza nije bilo... on je bio jedino živo biće koje sam poznavao u čitavoj toj proklesoj zemlji.

— Pisao si mi da dolaziš poslom, prijatelju — rekao mi je, još uvek onim savršenim, preciznim engleskim jezikom kakvim je uvek govorio. Došao je kolima po mene i sa jedva приметnim osmehom pratio kako zevam unaokolo zaslepljen svim onim vatrometom boja po ulicama oko nas. — Kakav te posao dovodi u moju zemlju?

— Gadan.

— Ništa drugo nisam ni očekivao — rekao je on mirno. — Zapazio sam da je »Njus« promenio vlasnika. Ostao si?

— Ostao sam — rekah, sa neprijatnim ukusom u ustima. — Znaš, Nari... i kod mene se ponešto promenilo. Irma i ja više nismo zajedno...

Klimnuo je glavom. Nije rekao ni »žao mi je«, ni »šteta«, ni »a vi ste bili tako zgodan par«. Možda sada malo bolje shvatate zbog čega mi je Nari bio tako dobar prijatelj.

— Kakav je čovek taj Silvanus Beket?

— Kučkin sin.

Opet je s razumevanjem kli-

mnuo glavom i preskočio ono pitanje koje bi postavio svako drugi sem Japanca, zbog čega uopšte radim za jednog kućkinog sina, ako ne moram. Nije mi laknulo, međutim, jer sam već znao koje pitanje dolazi. Kao što sam znao da je i Nariju neugodno što mora da ga postavi.

Šta ćete, takav je ovaj prokleti život...

— I tvoj posao sada ima veze sa Japanom?

— Da. Čuo si za pokolj u Ulici Midlton?

— Da, Slejde. Ja još uvek dobijam »Njus«.

— Izvini — osmehnuo sam se — potpuno sam to smetnuo s uma.

Tu smo na neko vreme prekinuli razgovor jer smo stigli do hotela koji mi je Nari odabrao. Nijedno od onih čudovišta od stakla, betona i čelika koje vam preporučuju turistički vodiči, hvala bogu. Miran, mali hotel u uskoj poprečnoj ulici, daleko od buke i bar dvostruko jetiniji uz istu udobnost. »Sakura«, tako se zvao, sećam se još i danas.

Formalnosti su bile brzo završene i Nari me je otpratio do sobe, ljupke male prostorije u kojoj se japanski smisao za lepo stapao sa onim što se zah-teva od savremenog hotelskog smeštaja. Na pisaćem stolu za-

tekao sam čak i mašinu za pisanje.

I pored nje flašu »čivasa«. Taj prokleti Japanac dobro je poznavao moje navike.

— Hvala, Nari — rekao sam. Nekoliko trenutaka smo ćutke sedeli sa čašama u ruci. Znao sam da je trenutak za nastavak razgovora zpočetog u kolima i da Nari neće ponoviti svoje malopredašnje pitanje.

— Gadna stvar — rekao sam najzad sa uzdahom, nimalo odglumljenim. Klimnuo je glavom, čak i ne gledajući u mene. Jadnik, trudio se da mi olakša da jednom konačno počnem da govorim...

— Policija sumnja da je to učinio neki Japanac, Nari. Ne običan Japanac, već čovek koji poznaje sve tajne srednjovekovnih borilačkih veština. I srednjovekovno oružje. Japansko oružje, Nari.

— Čitao sam.

— Znam. Nema dana da »Njus« i drugi listovi ne izbace poneku strelicu na račun policije, nesposobne da ga otkrije. Znaš već tu pesmu, do đavola.

— Veoma je glasna.

— I preglasna — uzdahnio sam. — Iako ja ne vidim dovoljno razloga za takvu kampanju.

— Ne vidiš? — učinilo mi se da u Narijevom glasu čujem

ironični prizvuk. — Ali taj čovek je opasan, Slejde! Opasan po društvo!

— Nemam utisak da se obični, mali ljudi njega plaše, Nari. Društvo, ili ono što mi nazivamo društvom, ne oseća se ugroženim od njega.

— Eto ti odgovora.

Trgao sam se. Zaista, čovek treba da bude Japanac da bi mu nešto tako palo na pamet!

— Ti misliš da...?

— Da, Slejde. Galame oni koji se osećaju ugroženima.

— Prokletstvo! A Beket...

— To ne mora da znači da tvoj novi urednik ima veze sa podzemljem — upozorio je. — On možda jednosatvno koristi priliku da poveća tiraž...

— Aha — rekao sam. I to je imalo smisla, naravno. Beket je bio plejboj i uopšte đubre od čoveka, ali zbog čega bi, prokletstvo, jedan milioner petljao sa mafijom i njoj sličnim bandama?

— Zbog toga si u Japanu, Slejde.

— Zbog toga.

— Zašto baš u Japanu?

— Zato što je neki od stručnjaka izjavio da je čovek sposoban za sve ono mogao takva znanja steći samo u Japanu.

Japanska lica su za mene neprovidna, ali sam u tom trenutku imao utisak da se Nariju čitava ova stvar nimalo

ne dopada, da mu je odvratna možda i više nego meni. Pro-meškoljio se u svojoj fotelji, a to je bio, za Japance, veoma očigledan znak nervoze.

— Da li je... da li je neko pomenuo reč »ninda«, Slejde?

— Ninda? Ne, koliko se ja sećam. Zašto...

Zastao sam, jer je moj glupi mozak, podstaknut povelikom količinom »čivasa«, iznenada počeo da radi punom brzinom. U stvari, neko jeste pomenuo reč ninda u čitavoj toj priči, ali samo kao ilustraciju, pogodan termin da se objasne veštine onoga za kojim su tragali i policija i podzemlje. Jedan od stručnjaka za Japan rekao je da su otprilike tako delovale ninde u srednjovekovnom Japanu, ubijajući u tami i nestajući bez traga.

— Čekaj, Nari, do đavola. Sada se sećam toga... ali je to bio samo primer. Svi su potpuno ubeđeni da ninda nema već stotinama godina!

— Da, to je već uvreženo verovanje. Čak i kod nas, u Japanu.

Rekoh vam da mi je mozak već radio punom brzinom i odmah mi je zamakla za oko ta ninjansa u Narijevim rečima. »Uvreženo verovanje«, po definiciji, ne mora uvek odgovarati stvarnim činjenicama. Međutim, morao sam da budem

oprezan, jer ti Japanci umeju da čute kao ostrige ako smatraju da je to potrebno...

— A šat ti misliš o tome, Nari?

Oklevao je, a meni je to bilo sasvim dovoljno. Da nije znao ništa, to bi mi odmah rekao, znao sam: ovako, nešto je znao, ali je to spadalo u domen onoga što se ne odaje strancima.

Pa čak ni dobrim starim prijateljima...

U redu, priznajem da sam dubre. Pravi prijatelj bi odmah odustao od pokušaja da izvuče istinu od Narija, shvativši koliko mu to teško pada. Međutim, negde u pozadini moje svesti lebdela je pomisao na uspeh, na svu onu lovu koju ću zaraditi i koja će mi omogućiti da ja drugima postavljam uslove, a ne oni meni...

Mislím da je Nari sve to video na mom licu, iako Japanci tvrde da su za njih naša lica još neprovidnija nego njihova za nas. U svakom slučaju, blede se osmehnuo i znao sam da sam pobedio. Međutim, zbog toga se nisam nimalo bolje osećao. Naprotiv...

— Šta želiš da saznaš, Slejde?

— Što više. Postoji li mesto u Japanu gde je taj čovek prošao obuku ko mu je bio učitelj. Njegovo ime, lični opis,

da li je nešto slično ikada učinio ovde. Kada je prešao u Ameriku i sve ostalo. Znaš već, Nari, od čega mi tamo pravimo naše članke...

Neuspeo pokušaj da malo razvedrim atmosferu, naravno. Bili smo predaleko da bi tako nešto upalilo.

Klimnuo je glavom i ustao, odloživši čašu na sto. Tek tada sam primetio da nije ni probao viski.

— Sutra, Slejde. Doći ću po tebe oko devet.

Bacio sam pogled na sat.

— Ništa se ne može učiniti večeras, Nari? Pa tek je pola devet...

— Sutra. Japanci mnogo rade, Slejde, ali je zato njihovo slobodno vreme svetinja.

Sada sam ja klimnuo glavom, savladavajući svoju odvratnu zapadnjačku nestrpljivost. Ne-ka onda bude sutra. Ionako dugujem sebi najmanje osamdeset sati spavanja, mogu pokušati da bar deo toga nadoknadim ove noći.

Mislite da mi je uspelo? Davola!

Čak i kada sam konačno zas-pao, zahvaljujući dobrom delu od druge flaše »čivasa«, koju su mi poslali iz bara, nije to bio san koji odmara. Ni vi ne biste spavali bolje da vam je u san uvek iznova dolazio čovek u crnoj odeći, bez lica i

bez očiju... sa ogromnim kandžama na prstima ruku koje se pretvaraju u duge noževe čiju hladnoću neprestano osećate na vratu... Ne, te noći nisam dobro spavao...

* * *

Nari je sutradan izjutra zakasnio gotovo čitav sat i sama ta činjenica trebalo je da bude dovoljna da me upozori na opreznost. Problem je u tome što tog jutra nisam želeo da imam nikakva posla sa oprežnošću, suptilnošću i ostalim osobinama dobrog novinara. Možda zbog sveg onog sakea koji sam popio čekajući Nari-ja u baru. Sake je gadno piće, jer vas uljuljkuje svojim blagim ukusom veoma dugo, a onda vas poslednja, ona suvišna čaša, tresne po glavi kao maljem. Trebalo je da se držim »čivasa«, naravno, ali kako bi izgledalo da se vratim iz Japana, a da ne znam ni kakav je ukus sakea?

— Kuda idemo? — upitao sam kada je Nari vešto počeo da provlači svoja kola kroz onu džunglu koju u Tokiju nazivaju saobraćajem. Više nisam gledao oko sebe. Ako se ne računaju natpisi na japanskom i odeća ljudi, sve drugo podseća na svaki drugi veliki američki grad. Ništa novo,

mislim, sem neprekidne gužve i halabuke u kojoj sam nekada i sam umeo da uživam.

— Na aerodrom — odgovorio je Nari i ja sam ga malo zbunjeno pogledao, jer je moje čulo za orijentaciju govorilo da idemo na skoro sasvim suprotnu stranu od one sa koje smo sinoć došli. Ipak, nisam poznavao grad i imao sam poverenja u Narija.

Nije me slagao, naravno, jer smo zaista stigli do aerodroma, ali ne onog međunarodnog, na koji me je sinoć spustio moj DC-10. Mali sportski aerodrom sa divnom kratkom engleskom travom, mnoštvom aviončića divnih boja i klupskom zgradom na kojoj se blago njihala obavezna čarapa pokazujući s koje strane duva vetar.

Nije bilo vremena da se divim lepoti tog prizora, jer nas je avion već čekao, mala »cesna« vitkih linija i svetloplave boje. Čovek kraj nje, onizak i trbušast, podložno me je odmerio ispod oka, dok se ućtivo klanjao. Potpuno bezopasan naizgled, ali ja imam oštro oko: nije mi promaklo da su mu pod širokom odećom mišići jako razvijeni i da mu pokreti oдаju onu preciznost kojom se odlikuju mačke i vešti rvači. Ni on ni Nari nisu izgovorili ni reči.

— Ko je ovo — upitao sam vezujući pojas.

— Niko — odgovorio je. — Čovek koji brine o avionima na aerodromu.

— Aha. Opasno izgleda.

— Opasno? — Nari se na trenutak zamisli. — Pa da, moglo bi se reći... Rjusaku je sumo-rvač. Dobar rvač.

Osmehnulo sam se, jer sam o tome slučajno nešto malo znao. Dobri sumo-rvači ne moraju ništa drugo da rade, jer su plaćeni otprilike kao dobri profesionalni košarkaši kod nas. Rjusako je morao imati prokleto jak razlog što gubi vreme po ovoj zelenoj livadi umesto da trenira u nekoj sali.

Ali nisam ništa rekao, jer mi je, nekim čudom, Nari izgledao sve dalji i dalji, ni nalik onom čoveku iz San Franciska. Kao da je usluga koju mi uzvraća istovremeno i konačni kraj našeg prijateljstva. Možda i jeste bilo tako; rekao sam, japanski mozgovi rade na način koji mi jednostavno ne možemo da shvatimo.

U svakom slučaju, bio je dobar pilot i mi smo uzleteli bez ikakvih problema. Tokio iz vazduha je prizor koji vredi videti, ali meni u tom trenutku nije bilo do razgledanja, niti smo se dugo zadržavali nad gradom. Desetak minuta kasnije, Nari je uzeo čvrst kurs

na jug i pod nama se zaplavio okean prekriven beličastom izmaglicom i tragovima brodova koji su ulazili u zaliv ili izlazili iz njega.

— Kuda idemo? — pitao sam opet, ali je Nari ćutao, praveći se da je zauzet proveravanjem kursa. Pokušao sam da se setim karte Japana, ali mi geografija nikada nije bila posebno bliska. Znao sam toliko da odredim da nam je sa desne strane ostala Jokohama i još jedan, manji grad, valjda Jocosuka, ili kako se već zove.

Tri sata kasnije počeo sam nervozno da se vrpoljim, jer sam ponešto znao o kapacitetu rezervoara ovih aviona.

— Jesi li sletanje predvideo pre San Franciska? — pokušah da se našalim. — Na Havajima, ako je moguće...

— Uskoro stižemo — rekao je Nari, ali bez osmeha. Najzad, šala je i bilo loša. Uperio je prst da mi pokaže zelenu mrljicu na površini okeana ispred nas. — To je Šičito.

— Ostrvo?

— Da.

— Ono što ja tražim nalazi se tamo?

Klimnuo je glavom.

— Nadam se... čovek koji me je ovamo uputio nije mogao ništa više da mi kaže.

Opet one nijanse u izražavanju. »Nije mogao...«

— Nije mogao ili nije hteo, Nari?

— Imaš dobre uši — konačno jedan bled osmeh sa njegove strane. — Ne znam, Slejde. U svakom slučaju, nije mi više rekao.

— Ko je on?

— To je ono što ti ja ne mogu reći, Slejde.

Ćutali smo, jer nije imalo smisla nastavljati ovakav razgovor. Nesvesno sam privukao noge sebi kada je Nari spustio »cesnu« skoro do same površine okeana i nastavio da juri nad njom nesmanjenom brzinom dok nam se drveće na niskoj obali ostrva preteći približavalo. Na trenutak sam se setio kamikaza, ali se odmah i nasmejao samom sebi; da je hteo da uništi i sebe i mene, Nari ne bi morao da leti čak dovede...

Pred nama je iskrsnuo mračan otvor pod krošnjama visokog tropskog drveća, ali je uska betonska pista koju sam osetio pod točkovima bila prava kao strela. Granje nad nama samo je ponegde propuštalo zrake sunca, ostavljajući mrlje svetlosti po betonu; bio sam spreman da se kladim kako se ovaj aerodrom ne može videti iz vazduha i da ga može pronaći samo onaj koji dobro poznaje njegov položaj.

— Samo za pilote sa dobrim živcima — promrmljao sam kada se »cesna« konačno zaustavila. Nari se osmehnuo, otkopčavajući pojas.

Jedna uska staza od utabanog zemlje vodila je sa prostora prekrivenog betonom čije su dimenzije dozvoljavale da se »cesna«, uz malo opreznosti, može okrenuti u mestu.

— Idemo li? — upitao sam tiho Narija koji je stajao kraj aviona kao da nešto čeka. Nije mi se dopadala ta polumračna atmosfera, ćutljive, guste šume oko nas, ali je ona bar pružala iluziju sigurnosti, mnogo više od otvorenog betonskog prostora na kome smo zastali.

Nije mi opet odgovorio, jer se na stazi pojavio onaj koga je čekao. Mlad, mišićav momak sigurnih pokreta i bez ijedne krpice odeće na sebi. Poklonio se Nariju i meni kada je stigao do nas tako ceremonijalno kao da se nalazi na carskom dvoru.

Krenuli smo za njim i ja sam se nesvesno divio lepoti njegovog tela i lakoći kojom ga je nosio, lakoći punoj pri-tajene snage.

— Je li on...? — upitao sam šapatom Narija.

— Videćeš — odgovorio je kratko. Lice mu je iznenada bilo blede, i to mi se nije dopalo. Nari je uopšte neustrašiv

tip, to sam dobro znao.

Kuća u koju su nas uveli iznenada je iskrsla među granjem, ali nisam mnogo video od nje, sem uskog, mračnog predvorja u kojem smo nekoliko trenutaka ostali da čekamo. Naš vodič nestao je kroz jedna vrata bez ikakvog šuma i ja sam se okrenuo Nariju.

— Ko živi ovde?

— Odmah ćeš saznati. Ali...

— Šta si hteo da kažeš, Nari?

— Ti ne poznaješ dovoljno naše običaje... Čovek koga ćemo sada videti... on... on zahteva poštovanje i to će i od nas očekivati. Mislim...

Nisam stigao da čujem šta misli, jer se naš nagi vođa pojavio ponovo na vratima, odgurnuvši ih u stranu. Naklonio se s puno poštovanja i propustio nas da uđemo.

Još jedna polumračna prostorija, skoro potpuno prazna. Pravo preko puta nas, na jednoj asuri, sedeo je starac.

Kažem »satrac« jer mu je duga, potpuno bela brada padala na grudi, prekrivajući ras-košnu starinsku odeću, sličnu onoj koju možete da vidite u filmovima iz istorije Japana. Međutim, njegov pogled... pogled čoveka ogromne inteligencije i izuzetnih moći, ne samo psihičkih, demantovao je takvu sliku. Ne znam zašto, ali

sam imao utisak da bi taj krhki starčić u nekoliko sekundi mogao ubiti golim rukama i mene i Narija ako bi mu slučajno tako nešto palo na pamet.

Nari se spustio na kolena i prignuo lice podu, a mogu vam reći da sam se ja osećao veoma glupo, stojeći onako kao kip pored njega. U redu, ukočeno sam klimnuo glavom, ne zbog onoga što mi je Nari rekao u predvorju. Pojava tog starca nagonila je na instinktivno poštovanje, verujte.

— Sedi, Slejde — rekao mi je Nari pošto su on i starac razmenili nekoliko reči na japanskom. On sam seo je na pod, preko puta starca, a ja sam se nekako spustio uz njega, čudeći se kako Japanci mogu satima da sede u tom čudnom položaju.

Nismo bili ničim posluženi i mislim da nam je starac time jasno dao do znanja da nismo gosti kakve rado viđa u svojoj kući.

Gledajući u pod pred sobom, starac je izgovorio nekoliko reči i Nari se okrenuo meni. I meni je laknulo kada sam u njegovom pogledu osetio veliko olakšanje.

— Higaiči-san, naš domaćin — rekao mi je — pristaje da ti kaže nešto o nindama...

* * *

U glavi mi se vrtelo kada smo izašli iz te polumračne prostorije i osećao sam užasnu želju da nešto popijem, bilo šta, pa čak i prokleti sake. Ne sumnjam da ga je na ostrvu bilo, ali se niko nije setio da nam ga ponudi. I to je nešto govorilo o našem statusu tamo, zar ne?

Samo što mi nisu dali vreme na da razmišljam o tome, posle one duge lekcije iz istorije Japana koju mi je Higaiči održao. Da, ninde su postojale, rekao je. Postoje i sada. I uvek će postojati.

U glavi su mi se splela sva ona imena japanskih plemića i ratnika koji su u svoje vreme ratovali jedni protiv drugih. Na plemenit način i po svim pravilima, kako je to zahtevao i samurajski kodeks, bušido. Samo što su ti momci bili suviše inteligentni da ne bi brzo shvatili kako se na takav način rat ne može dobiti, pa su onda malo mućnuli glavom i izmislili ninde.

Ninde su od početka smele da rade sve ono što kruti kodeksi nisu dopuštali ljudima iz kaste buši, iz koje su se regrutovali samuraji: da se maskiraju, šunjaju, ubijaju s leđa, ili otrovom, da špijuniraju i vrše sabotaže u protivničkom tabo-

ru. Niko ih zbog toga nije prezirao, jer su poticali iz kaste koja je bila prezrena već po definiciji; iz kaste hinin, a »hinin«, kako su mi objasnili, znači »ne ljudski«.

Mora da su se ti srednjovekovni japanski kraljići i sami pokajali kada su shvatili kakvo im se užasno oružje našlo u rukama, jer ninđe su strahovitom brzinom i pravom japanskom podrobnošću sticali nova znanja i veštine, ne hajući za ukorenjena pravila ratnih igara tog vremena. Za ono vreme bili su izvanredni hemičari, majstori u kamuflaži, šifriranju, taktici, svim onim naukama koje će nauke postati tek mnogo kasnije u drugim delovima sveta.

Ali, ne samo to, i mislim da me je to najviše prestrašilo: ninđe su spremno dočekale i veštine donete iz drugih delova sveta, iz Kine i Indije, koristeći tradicionalna znanja o ljudskom telu i njegovim mogućnostima i usavršavajući ih do krajnjih granica.

U stvari, najpre nisam verovala kada mi je Nari objasnio da bi se ninđe od pre trista godina smejale sadašnjim svetским rekorderima na sto jardi, skoku udalj, skoku uvis i mnogim drugim atletskim disciplinama. Imalo je to veze sa nečim što je nazvao »ki«, ne-

kom tajanstvenom energijom koje ima svud unaokolo, samo valja naći način da se ona uzme iz okoline i kanališe na ono što želimo da postignemo.

Priznajem da taj deo nisam najbolje razumeo, jer me ta orijentalna filozofija nikada nije naročito privlačila. Međutim...

Međutim, vrlo brzo mi se pružila prilika da sve to vidim i sopstvenim očima...

Prvo je bila ta velika sala u kojoj je pet ili šest mladića sedelo na golom podu i posmatralo jednog od njih koji je izvodio pokrete slične komplikovanom ritualnom plesu, ili nešto slično. Međutim, pokreti su mu se svakog trenutka ubrzavali, sve do brzine u kojoj nisam uspeo da razaznam kretanje pojedinih njegovih udova, jer su se stapali u vihor udaraca koji su fantastičnom brzinom zasipali nevidljivog protivnika.

Posle toga sam video sličnu vežbu, ali sa mačevima. Njih dvojica bili su potpuno nagi i četiri oštrice, dve duže i dve kraće, stvorile su oko njih — ne preterujem, do đavola, nisam taj tip novinara — pravi svetlucavi paravan iza kojeg su se tek naslućivala njihova tela.

Znam da sam osetio kako mi se želudac diže pri pomisli šta

će se dogoditi ako samo jedan od njih malo zakasni, ali su lica oko mene bila ledena i neuzbuđena, pa sam naterao sebe da ostanem miran. I ostao sam; toliko miran da sam primetio da mi je cigareta dogorela u ruci tek kada sam gadno opekao prste...

A onda... ali čemu nabrajati? Jednostavno zamislite da su vas odveli na drugu planetu, koju hiljadu svetlosnih godina odavde, gde i staro dobro vreme teče dva puvta bržim tempom nego kod nas. Čini mi se da sam jednom pročitao i priču o takvoj planeti. Momci koje sam upoznao na ostrvu Šičito tamo bi se veoma lepo snašli.

Ne znam kako, ali Nari i ja odjednom smo ostali sami na onoj polumračnoj stazi među drvećem i pred nama se zabelesala betonska površina piste. Prešao sam rukom preko čela i usatnovio da je vlažno od već ohlađenog znoja.

— Možda je i dobro što od jutros nisam u usta stavio ni kapi alkohola — promrmljao sam. — Sada ne bih ni sebi samom poverovao da sam sve ovo video...

— Video? — Nari me je pogledao, onako neobično, kako gledamo dete kada kaže nešto što nas iznenadi. — Slejde, ti

nisi još ništa video. Oni nisu bili ninde!

— Šta?

Poveo me je za ruku duž one staze, odnosno, povukao me je, jer sam stajao kao ukoopan.

— Oni tek prolaze obuku za ninde — strpljivo je objašnjavao Nari. — Ako budu imali sreće, tek svaki deseti među njima postaće pravi ninda...

Odmahnuo sam glavom.

— Zašto, Nari? Čemu sve to? Šta će oni raditi ako prođu obuku? I šta se dešava sa onima koji ne uspeju?

— Šta će raditi? Bojim se da to niko ne zna... ali za ubice uvek ima dovoljno posla, zar ne? Što se tiče mlađića koji ne postanu ninde...

Oklevao je. I videlo se da okleva.

— Voleo bih to da čujem, Nari — rekao sam vrlo tiho i vrlo pristojno, nimalo nalik onom svakodnevnom Slejdu Patersonu.

— Oni ne žele više da žive, Slejde.

Samo toliko. I ništa više.

Ništa više mi nije ni bilo potrebno. Stresao sam se.

Dobri stari Narijoši! Imao je čitavu flašu »čivasa« u avionu!

Viski je otklonio samo deo one drhtavice koju sam osetio, ali je mnogo više pomoglo

toplo sunce koje je milovalo mirnu površinu okeana. Sve ono što sam video na tom šašavom ostrvu sada je podsećalo na san, ali san iz kategorije onih u kojima sam »uživao« prethodne noći.

Trgao sam se, jer je, po običaju, moj mozak ponovo proradio posle nekoliko gutljaja »čivasa«.

— Nari...

— Molim, Slejde.

— Taj starac... Higaiči... ni jednom jedinom reči nije pomenuo da ne smem pisati o onome što sam video. Čoveče, kakva će to senzacija biti! Šteta što nisam poneo fotografski aparat, slike bi...

— Nećeš pisati o tome, Slejde. Niti ćeš bilo kome pomenuti šta si video na ostrvu.

Nasmejao sam se. Pomalo prezrivo i nadmoćno, priznajem. Takav sam kad oko želuca imam podebeo oblog od dobrog viskija.

— Davola neću! — rekao sam. — Neka samo pokušaju da me spreče!

Onda se on nasmejao. Nadmoćno, ali s tugom. Onako, recimo, kako se čovek nasmeje kada ga malo dete pita zbog čega to mrtvi ne mogu da nam se vrate. Čutao je. Čutao sam i ja, zauzet razmišljanjem kako da dođem do fotografija ko-

je bi potvrdile ono što sam želeo da napišem.

— Čudno... — promrmljao sam. — Zbog čega je starac uopšte pristao da mi sve ono ispriča? Kladim se da u Japanu nema više od pet ljudi koji znaju za tajnu tog ostrva.

Nari nije razmišljao ni trenutak.

— Četiri čoveka — rekao je. — Ti si sada peti. A što se tvog pitanja tiče... morao ti je nešto reći jer očekuje pomoć od tebe.

— Pomoć? — mora da mi je faca izgledala veoma glupo u tom trenutku, ali se Narijoši nije nasmejao. Takav je to čovek bio. — On od mene očekuje pomoć? Kakvu pomoć?

— Da se likvidira ninda koji operiše u San Francisku.

Ponovo sam osetio jezu po leđima koju ni gutljaj »čivasa« nije uspeo da otkloni.

— Oni su neprijatelji?

— Direktno ne. Higaiči je jedan od onih koji želi da stari Japan ostane nepromenjen i njegova škola ninducia sebi je to postavila kao cilj. Za njih je svetogrđe ako se oda i najmanji delić znanja prikupljanih stotinama godina. Ninda koji je prešao u Ameriku očigledno misli drukčije, jer potiče iz neke druge škole. Za Higaičija je to dovoljan razlog da želi njegovo uništenje... i

on će u tome, pre ili kasnije — uspeti!

— Druge škole? Čoveče, zar je moguće da... da ovakvih mesta još ima u Japanu?

— Da. Higaiči zna da one postoje, ali ne zna ni gde, ni ti ko ih vodi. Mislim da je tako i bolje; obračun među pripadnicima takvih škola bio bi strašan. Ovako, sve se rešava pojedinačnim obračunima koji ne privlače mnogo pažnje.

Zavrteo sam glavom, jer mi još uvek nije bila jasna sigurnost — i Higaičijeva i Narijeva — da nikome neću pomenuti ni reči o školi ninda. Prokletstvo, znao sam sada čak i njen položaj; bilo bi potrebno dosta para, ali ih je Beket imao i bez oklevanja bi ih upotrebio za ostvarenje plana koji se već formirao u mom umećeno pijanom mozgu: u pratnji japanske policije, ekipa foto-reportera »Njusa« upala bi na ostrvo i napravila reportažu o ljudima na njemu. Izgovor bi se lako mogao naći: krijumčarenje, traganje za kriminalcima, svejedno...

Utonuo sam u misli, ne obraćajući pažnju na prizor oko sebe, okean ukrašen mnogobrojnim svetlima brodova koji su znali da će uskoro pasti mrak. Tek tada sam shvatio koliko je vremena prošlo otako smo uzleteli sa aerodroma

i zapitao se da li je Nari dovoljno spretni pilot da nas na onu livadu spusti u mrklom mraku.

Nije bilo razloga za strah, jer je travnata pista bila blistavo osvetljena dok smo se spuštali. Rvač je bio na istom mestu, kao da je sve vreme proveo tu, očekujući naš povratak. Naklonio sam mu se i on mi je ozbiljnog lica uzvratio.

Jedan taksi upaljenih svetala stajao je pored Narijevih kola i on je prišao i otvorio vrata na njemu.

— Hej, zar ne idemo tvojim kolima? — upitao sam, ali ne naročito iznenađen. Do đavola, mogao je imati stotinu dobrih razloga da me ne povede svojim kolima tamo kuda je imao nameru da me povede, iako sam se nadao da će to biti hotel »Sakura«; još koji gutljaj viskija, tuširanje i krevet bili su sve što mi je u tom trenutku bilo potrebno.

— Moramo se rastati prijatelju — rekao je on mirno. — Taksi će te odvesti do aerodroma. Karta za tebe je rezervisana, možeš je podići na šalteru »Pan-Ama«.

Zinuo sam i odstupio korak unazad. Prokletstvo, niko neće naređivati Slejdu Patersonu gde će i kada otići, pa čak ni tako dobar prijatelj kakav je

Nari! Podsećalo je to na proterivanje iz Japana, a to mi se nimalo nije dopadalo.

— Moraš otići, Slejde — dodao je on. — Odmah. — Zbog svoje sigurnosti... i...

— I zbog čega još? — Znam da mi je glas bio zajedljiv.

Uzdahnuo je. Videlo se da mu teško pada što mi to mora reći.

— I zbog moje sigurnosti, Slejde...

Iznenada sam shvatio sve i zapitao se kolika li mora biti usluga kojom Nari mora uzvratiti Higaičiju za ono što mu je danas dopustio.

Po prvi put nisam želeo da saznam čitavu priču. Možda zbog one iste jeze koja me je podsetila da ima milion načina da se čovek brzo i lako ubije...

— Tvoj prtljag je takođe već na aerodromu — govorio je Nari. Pružio mi je ruku. — Do viđenja, prijatelju.

Pokušao sam da se osmehnem.

— Ipak si ostao optimista, Nari. Bio sam gotovo uveren da ćeš reći »zbogom«.

Ćutao je.

Ništa više tu nije ni imalo da se kaže.

Dva sata kasnije bio sam ponovo u avionu, u DC-10 koji je bio verna kopija onoga koji me je i deveo iz San Fran-

ciska, sve do istih dosadnih filmova i iste dosadne muzike sa kasete. Jedino su stjuardese bile nove, ali ne mnogo privlačnije od one plavuše...

A onda... onda se dogodilo nešto što mi se najpre učinilo smešnim...

Po navici, otvorio sam svoj notes, savladavajući zevanje. Želeo sam da zapišem što više podataka — i što više utisaka — o onome što sam danas video, pre nego što moje pamćenje otupi i izblede ona osećanja sa kojima sam primio te neočekivane prizore.

Ruka me nije slušala. Po belom listu u notesu ostavila je samo neku zamršenu i nerazumljivu šaru koja nije ličila čak ni na moje uobičajene svračje noge.

Pokušao sam još jednom, odmahujući glavom da rasteram dremež. Isto.

U podsvesti mi se lagano rađala neka nerazgovetna sumnja, ali joj još uvek nisam dopuštao da izađe na površinu. Pokušao sam sa stenografijom, iako su prošle godine otkako sam poslednji put koristio te šasave znake za pisanje.

Opet isto, naravno. Žvrljotine koje nisu značile — ništa!

Sklopio sam oči i zavalio se u sedištu, razmišljajući o tome. Ruke su mi drhtale, ali sam namerno odlagao trenutak ka-

da ću zatražiti novi viski; želeo sam da mi mozak bude bistar bar još nekoliko trenutaka...

Postojao je još jedan način da proverim da li sam, ko zna kako, ko zna kada i ko zna gde, bio hipnotisan od strane Narija, Higaičija ili nekog trećeg. Sumnjao sam da će uspeti, ali sam ipak podigao ruku da dozovem najbližu stjuarde-su. Ova je bila ridokosa, ali iz iste škole kao i ona plavuša, očigledno.

— Šta mogu da učinim za vas, mister?

— Budite ljubazni — rekao sam — i pokušajte da mi pronađete jedan magnetofon ili kasetofon... želeo bih nešto da zabeležim na traku.

Nije ni trepnula, verujte. Jednom ću u avionu zatražiti da mi donesu živo mladunče krokodila, samo da bih video kako će jedna od tih uobraženih stjuardesa odcvrkutati da takvo nešto **ne može** da se dobije.

Dva minuta kasnije na kolima mi je bio izvrstan kasetofon. Japanski, naravno. Šta sam drugo i očekivao u avionu na liniji Tokio—San Francisco?

Primakao sam rešetku mikrofona gotovo do samih usta i prošaputao nekoliko reči.

»Slejd Paterson, San Francisco, Kertnel Drajv 2018... bio sam na ostrvu Šičito i tamo video kako radi jedna škola za ninđe...«

Opsovao sam, srećom veoma tiho, jer sam shvatio da mi je prst desne ruke nesvesno isključio kasetofon u trenutku kada sam posle imena i adrese prešao na ono što sam želeo da kažem. Pokušao sam još jednom ali bez uspeha.

Dalje nisam pokušavao, ali mi lice nije izgledalo sigurno nimalo privlačno dok sam stjuardesi vraćao kasetofon i zahte-vao jedan dupli »čivas« u zamenu za njega.

Bilo mi je potpuno jasno zbog čega je Nari bio onako siguran da niko neće doznati ni reči od onoga što sam ja znao o ostrvu Šičito...

Pa posle recite da ovaj svet nije potpuno šašav!

* * *

Čak je i meni bio smešan razgovor sa Beketom dok sam mu podnosio izveštaj o svom putu u Japan. Prvo i prvo, zinuo je od iznenađenja što sam se vratio tako brzo, jer je računao da ću raditi četiri dana, a preostala tri se baviti turizmom. Potom je izrazio sumnju da sam tamo uopšte nešto doznao.

I gotovo da je bio u pravu, jer sam ja samo zevao kao riba kad god je trebalo reći nešto konkretno o onome što sam video. O, mogao sam da mu izrecitujem čitavu istoriju nindže, dotle je sve bilo u redu. Problemi su nastajali tek kada sam hteo da pređem na detalje. Srećom, hipnotička komanda koja je mnome gospodarila predividela je takvu mogućnost; nije bilo nikakvih prepreka da Beketu kažem ono što sam doznao o nindži koji je iz Japana prešao u Kaliforniju.

Samo što je i toga bilo malo, prokleta malo.

Ne biste to rekli po njegovom licu, jer je istog časa dobilo oduševljeni izraz.

— Aha! — rekao je. — Upravo kako sam pretpostavljao!

On pretpostavljao? Do đavola, da nije bilo onog japanskog policajca još uvek bismo lupali glavu i trošili hartiju i štamparsku boju pišući o neobičnom načinu na koji su oni ljudi izginuli!

Ali, šta ćete, takav je Beket...

— Vrlo dobro, Slejde! — rekao je na kraju i neka sam proklet ako mi ta bedna pohvala nije prijala! Ili je to bilo samo olakšanje što je završen razgovor tako neugodan po mene.

Šta sam onda uradio? Najpre sam zakazao razgovor kod Rit-

bergera, najboljeg stručnjaka za hipnozu na Zapadnoj obali iako sam se ježio pri pomisli na njegov račun u mom poštanskom sandučiću, a onda se smestio u onu odvratnu rupu koju nazivam svojim stanom i otvorio novu flašu »čivasa«, čvrsto rešen da posle nje prespavam narednih dvadesetak časova...

Kao i obično, stvari se nisu odvijale onako kako sam ih zamislio, tako da nisam bio gotovo nimalo iznenađen kada je neko oko ponoći zalupao na moja vrata. Zalupao, tačno tako; Beket je već znao da isključujem i telefon i zvono na vratima kada me uhvati onakvo raspoloženje.

Da ne zaboravim, posle tog ponoćnog buđenja sve se dogodilo tako brzo da nisam ni otišao kod Ritbergera. Uostalom, činjenice o kojima sam želeo da govorim uskoro neće imati više nikakvog značaja ali — o tome kad dođe pravi čas...

Ustao sam, npravno, jer sam znao da je Beket poslao jednog od onih koji neće odustati posle samo deset minuta lupanja na vratima. I bio sam u pravu: kroz špijunku sam ugledao iscereno lice Duija Alistera, jednog od onih bistrih momaka sa diplomom koji su se pojavili u »Njusu« Beketu za petama. Alistar me nije podnosio, naravno,

kao ni ja njega. Rekoh vam, Beket vodi računa kada bira čoveka za neki zadatak.

— Šta je bilo? — zarežao sam kroz poluotvorena vrata. — Ako mi ne donosiš vest da su Rusi počeli pucnjavu, možeš lepo da se vratiš kući, do đavola!

— Mister Beket želi da te vidi, Slejde — odgovorio mi je mirno i hladnokrvno. Na tim fakultetima sada svašta uče tu jednu decu...

— Zašto?

— Nije mi rekao. Kola su pred zgradom i zamolio bih te da požuriš, imam utisak da će se dogoditi nešto krupno...

Dubre malo, okrenuo se čim mi je to saopštio i tako mi uskratio zadovoljstvo da mu zalupim vrata pred nosom i ostavim ga u hodniku dok se budem oblačio. Rekoh vam, tu decu svašta uče...

Ipak sam se žurno obukao, ne gubeći vreme na brijanje. Najzad, dobar novinar uvek i treba da bude malo neobrijan, crvenih očiju i umornog lica; nikoga ne zanima da li je to od velikih briga za ljudsko društvo ili od noćasnje pijanke...

Kola su me zaista čekala pred zgradom, jedan od onih glomaznih i upadljivih »ševroleta« koje je Beket jeftino dobio da bi im na vratima ispisao »Ivning Njus: novine koje zna-

ju šta hoćete«. Što se njega tiče, to je bilo u redu, čovek je zaista znao šta hoće; kad je reč o našim čitaocima — novim čitaocima — u to već nisam bio naročito siguran...

Video sam da Alister pokušuje od nestrpljenja za volanom, čekajući da počnem sa pitanjima i tako mi pokaže svoju nadmoćnost. Nije uspec, naravno. Odavno sam naučio da se radoznalost isplati samo u pravo vreme i na pravom mestu.

Beketova kancelarija podsećala je na ratni štab neke krupne jedinice pred početak velike ofanzive, iako je ono glavno već bilo gotovo. U trenutku kada sam ušao svi su, oduševljenih lica, podizali čaše za uspeh zajedničkog poduhvata, a onda nestali, gurajući se na vrata ne bi li što pre izašli.

Spustio sam se u jednu fotelju i umornim pokretom privukao sebi flašu sa viskijem koju je neko zaboravio. Beket i ja ostali smo sami; tu ne računam stotinak plastičnih čaša od kafe i milion opušaka sa čijim dimom ni izvanredni erkondišniije uspevao da izađe na kraj.

Karta grada bila je raširena na jednom zidu i ja sam prešao pogledom preko nje. Nije trebala naročito velika pamet da bi se zaključilo kako se nešto kuva na obali Zaliva. Crvene i plave strelice su se pre-

plitale u lučkom delu u pokušaju da dočaraju pravu vojnu operaciju većih razmera.

— Pod uslovom da smo mi crveni — zevuo sam — ko je plavi?

— Slejde! — Beket je imao taj dar da vas pogleda kao da vas je upravo tada primetio. Dobar trik, stvara utisak strahovite koncentracije koja mu ne dopušta da primeti bilo šta u blizini. Koliko se varate doznaćete kada prvi put pokušate da takvo nešto iskoristite da biste učinili nešto iza njegovih leđa.

— Hoću li čuti zbog čega su me digli iz kreveta u ponoć i tako mi oduzeli desetak sati zasluženog odmora?

— Noćas — počeo je spuštajući glas kao da se plaši da ga neko prisluškuje — noćas treba da se izvede velika operacija ukrcavanja oružja na jedan brod u luci, Slejde. Čovek koji mi je to javio kune se da se radi o čitavom arsenalu, namenjenom nekom gerilskom pokretu u Južnoj Americi. Taj tovar vredi nekoliko miliona dolara...

— Pa?

— I policija je obaveštena o tome. Izvršiće veliku raciju, Slejde, a lako se može dogoditi da dođe i do pucnjave. Želim da naši ljudi budu na licu mesta i da ujutru izađemo prvi sa de-

taljnim opisom i što više fotografija...

— To znam, do đavola, nisam ni mislio da ćete slike staviti u svoj lični muzej, Bekete. Pitam se samo šta ja tu radim? Koliko se sećam, moj zadatak je samo čovek iz Ulice Midlton.

Možete misliti u kakvom sam raspoloženju bio kada sam sebi dopustio da takvim tonom govorim sa Silvanusom Beketom!

On se pravio da to ne primećuje, samo se nadmoćno osmehnulo, kao čovek koji divljacima pokušava da objasni kako radi karburator.

— Lako se može dogoditi da bude posla i za tebe, Slejde. Naš čovek, izgleda, ima nešto protiv krijumčarenja oružja...

— Oho? — podigao sam obrve. — A ja sam bio ubeđen da svi treba da strepimo od njega!

— Naravno — odgovorio je nemarno — čovek prosto uživa u tome da proliva krv. Opasan je, svakako da je opasan. Zato i želim da budeš tamo i pokušaj da mu se približiš...

Uzdahnuo sam.

— Ako baš želite da me se otarasite, Bekete, zašto mi jednostavno ne date otkaz? Ili me likvidirate na neki manje gadan način, recimo, da mi gurnete glavu u plinsku peć?

Nije se nasmejao, a nisam to ni očekivao. Uostalom, obojica

smo veoma dobro znali da ja nemam razloga da se bojim ubice iz Ulice Midlton.

Bar dok ne učinim nešto što bi privuklo njegovu pažnju...

Ustao sam i izašao iz njegove kancelarije, a on je ostao za stolom sa zadovoljnim izrazom na licu. Videli ste nekada mačora koji poluzatvorenim očima posmatra miša pod svojom šapom? Ne znam zašto, ali Beketov izraz podsećao me je na tog mačora...

»Ševrolet« je bio pred zgradom, sa ključevima na mestu, ali meni na pamet nije padalo da celom svetu objavljujem da radim za »Njus«. Zviznuo sam i taksi je doklizio iza ugla; taksisti veoma dobro znaju da uvek ima posla oko redakcija u kojima šašav sved sedi po čitavu noć.

Dao sam mu adresu jedne krčme u lučkom delu i sklopio oči razmišljajući o novom Beketovom zadatku. Još jednom, učinilo mi se da nešto smrdi...

Zašto?

Zovite to predosećanjem, ali je ovo predosećanje bilo potkrepljeno prilično čvrstim činjenicama. Beket mi, recimo, nije ni pomenuo deo luke u kojem će biti gužve, niti ime broda sa švercovanim oružjem. To je značilo samo jedno: gužva će biti toliko da će i slepac moći da je napipa.

Vidite, krijumčari oružja jednostavno ne rade na takav način. Kada ste poslednji put čitali da je uhvaćen neki veliki transport oružja? Pre pet ili šest godina, zar ne? Tačno, a i tada se radilo o stotinak automatskih pušaka za neko pleme u Africi koje je iznenada odlučilo da uništi svoje susede i zauzme njihove pašnjake, ili ono za šta se već bore tamo po Africi. Izgledi da policija dozna za tako veliku isporuku bili su nikakvi; otprilike onoliki koliko izgleda ima parče hartije u paklu.

Dakle?

Ovoga puta »čivas« mi nije bio neophodan, jer se rešenje problema nametalo samo...

Zamka.

Da, zamka. I nije bilo teško pogoditi za koga.

Nekome u podzemlju toliko je smetao nepoznati ubica da se odlučio da žrtvuje desetak svojih ljudi kako bi ga se dočepao. Uz pomoć policije čak, mada to nije ništa novo i tipično za San Francisko. Iznenadili biste se kada biste doznali na koji način policija dobija podatke o kriminalcima koje treba ukloniti iz opticaja.

Sve to prilično brzo mi je prošlo kroz glavu, jer naročito mnogo vremena nisam ni imao, lučki deo bio mi je gotovo pred nosom, što sam shvatio kada

sam se malo osvrnuo oko sebe.
Bolje da nisam.

Crni »bjuik« nas je pratio, u to nisam nimalo sumnjao, jer su ulice bile gotovo potpuno prazne. Naježio sam se. Nisam smeo ni da pomislim ko je u njemu.

— Znaš gde je Irski prolaz?
— upitao sam taksistu. Sopstveni glas zvučao mi je nekako čudno.

— Aha — odgovorio je flegmatično. Potrebno je mnogo više od toga da se jedan taksista uzbudi. — Hoćeš tamo, or-tak?

— Aha — odgovorio sam sa lica. Irski prolaz dobio je svoje ime po tome što tvrde da kroz njega pijani Irci ne mogu ići prođu, toliko je zapleten. Ako sam igde mogao umaći tom crnom »bjuiku«, onda je to bilo ovde...

Novčanica od deset dolara bila mi je u ruci i ja sam je gurnuo taksisti u džep košulje.

— Stani na trenutak — rekao sam — i čim izađem vozi dalje kao da te gone svi đavoli.

— Aha — rekao je opet, ali sam ja već bio napolju, vodeći računa da vrata za sobom ne zalupim suviše bučno. On je već odavao gas. Inteligentni momci u San Francisku izbegavaju mesta kao što je Irski prolaz.

Pribio sam se u jedan mračni ugao, zaklonjen od svetiljke koja je mutno obasjavala ugao ispred male bakalske radnje. »Bjuik« je prošao samo minut kasnije, ne smanjujući brzinu.

Svetlost je samo na trenutak prodrila u njegovu unutrašnjost ali je meni i to bilo dovoljno.

Dva čoveka, vozač i njegov saputnik. Dva gotovo potpuno ista lica, okrugla, nepomična, ravnodušna, pogledi usredsređeni na kolovoz pred njima.

Stresao sam se jer su mi ta dva lica bila poznata. Ne baš ta dva, u stvari, već izraz na njima, ona ledena ukočenost koja pretila.

Video sam mnogo takvih lica. Nedavno...

Na ostrvu Šičito...

*
* *

Kao i obično, znao sam šta bi bilo najmudrije učiniti, i kao i obično, nisam to učinio. Tamo u onom lavirintu ne bi me mogli pronaći ni tri dana, uprkos svim onim njihovim trikovima, ali... je ta prokleta stvar sada i mene počela da privlači i jednostavno nisam želeo da odustanem. Pogotovu što mi je štošta postalo malo jasnije...

Mene su poslali tragom ninde, a ta dva Japanca krenula

su mojim tragom. Neobična Higačijeva predusretljivost sada je bila daleko shvatljivija, jer je trebalo da mu ja postanem »vodič« do njegovog cilja. Rizik za njega u svakom slučaju nije bio veliki. Čak i ako na neki način savladam posthipnotičku komandu i odam njegovu skrovište, morao je sebi obezbediti neku vrstu odstupnice.

I tako, zavukao sam obe ruke duboko u džepove i zviždućuci krenuo prema keju duž koga se pruža onaj niz ogromnih skladišta, terminala i zgradina koji čini luk San Franciska...

Taj deo grada, nikada ne spa-
va, ali se meni činilo da je ove
noći čak nešto življi nego obi-
čno. U vazduhu je lebdela na-
petost, kao pred olujom, i bio
sam siguran da do sledeće ve-
čeri nijedan od sitnih krimi-
nalaca neće ni nos promoliti iz
svog skrovišta; ti tipovi uvek
su imali nos za gužvu.

U prolazu sam video bar tro-
ja kola za koja bih se smeo
zakleti da su policijska, iako
nisu nosila nikakve oznake. Pred
krčmama su stajali, odnosno
klatili se tipovi čije grlo noćas
nije osetilo ni kap alkohola, a
noćne dame lučkog dela grada
od sinoć su svakako dobile ne-
koliko novih konkurentkinja

koje su, srećom, odbijale mu-
šterije.

Zastao sam da pripalim ci-
garetu pred jednom, nekim ču-
dom, očuvanom svetiljkom i tu
prilikom iskoristio da malo raz-
mislim. Dvadesetak preobuče-
nih policijskih agenata... to je
značilo da je bar još dva puta
toliko policajaca u blizini i če-
ka ugovoreni znak za akciju.
Od policije se nisam morao
plašiti, naravno, ali znate kako
je kada neki od lučkih pacova
izgubi nerve misleći da se na-
lazi u zamci. Olovo počne da
leti na sve strane, a ni svi
naučnici sveta još uvek nisu
pronašli metke koji imaju oči
i znaju gde je prava meta...

Instinkt novinara (ili instinkt
propalice) doveo me je pravo
do mesta kome je bilo suđeno
da ove noći postane pozornica
zbivanja i ja sam oprezno iz-
virio iza ugla koji mi je pru-
žao zaklon. Nalazio sam se u
onom delu luke koji je najviše
sačuvao atmosferu devetnaes-
tog veka i velike zlatne grozni-
ce koja je od malog Friska
stvorila ovaj veliki i prljav
grad; samo stotinak jardi isp-
red mene pružala se mutna
sumnjivo mirna površina Zaliv
načičkana ukotvljenim brodo-
vima.

Niz onih najmanjih bio je
privezan uz obalu i oko jednog
od njih, stare pegle koja je

nosila ponosno ime »Lukrecija« i vila panamsku zastavu, zapazala se aktivnost neuobičajena za ovo doba noći. Niz od pet ili šest kamiona lagano se pomerio po keju duž boka broda, nevidljive ruke su iz njih izbacivale sanduke u kojima je zveckao metal, a brodska dizalica ih je, škripeći, prenosila u otvorenu utrobu »Lukrecije«.

Povukao sam se dublje u senku, jer sam tek tada primetio da samo dvadesetak stopa desno od mene u jednom ulazu svetli žar cigarete. Stražar, naravno, postavljen tu da upozori svoje kolege na nailazak policije ili noćnih čuvara luke.

Zamka, sve u svemu, nije bila loša, ali za moj ukus ipak pomalo amaterski postavljena. Kada bih ja krijumčario oružje, nikada ne bih postupao ovako; prokletstvo, pa obala Kalifornije načičkana je malim uvalama na koje izlazi mnoštvo privatnih plaža i ništa jednostavnije nego da se sva ta gvoždurija prebaci kamionima do jedne od njih, natovari na brodski čamac i bude van domašaja policije mnogo pre nego što se sunce pojavi nad okeanom!

Ja, na primer, nikada ne bih pristao da se uhvatim u nju. Ali, do đavola, ja nikada nisam bio ni ninda...

Neko od ljudi kraj broda očigledno je bio upućen u stvar, jer se ionako spori tempo ukrcavanja sanduka još više usporio; momak je očigledno bio zabrinut što se još niko ne hvata na tako sočan mamac.

Slegao sam ramenima, premeštajući se s noge na nogu, jer je sve to postajalo pomalo dosadno, a i vlažni vetar sa okeana nije situaciju činio nimalo podnošljivijom. Upravo sam razmišljao o tome smem li i ja da zapalim cigaretu kada je nešto konačno počelo da se događa...

Kao i obično, trebalo je samo da igra počne, a posle se sve odvijalo vratolomnom brzinom, tako da je i ovako stari novinarski vulk imao problema da sve to posle polako rekonstruiše.

Prvo što sam čuo bio je prigušen šum udara nečeg teškog o prljavi asfalt na mojoj desnoj strani. Izvirio sam još jednom, samo dva puta opreznije nego maločas, i shvatio da je stražar ispružen pred onim ulazom, sa cigaretom koja mu je još uvek tinjala među zgrčenim prstima ruke.

Nešto me je navelo da podignem pogled uvis. Sledio sam se i mislim da je to bilo dobro za mene, jer nisam bio nimalo bučniji od nekog kamenog kipa u parku.

Niz kamenu fasadu zgrade puzila je crna senka i ja sam najpre pomislio da silazi niz uže; pokret ruku i nogu, međutim, govorili su nešto drugo, a sve to je podsećalo na muvu koja hoda po zidu, nimalo se ne uzbuđujući zbog visine.

Senka je bešumno doskočila na stopu od oborenog stražara i zastala priljubljena uza zid. U ušima mi je bubnjalo od užurbanih udaraca kojima je moje srce objavljivalo svetu da sam još živ; srećom, ne toliko glasno da bi me ta senka i čula. Stisnuo sam zube i zadržao dah, ubeđen da me može odati i najmanji šum...

Bio sam u pravu, naravno, iako sam to doznao tek mnogo kasnije. Bilo kako bilo, senka nije obratila pažnju na mene, već je nekim neobičnim, klizećim i veoma brzim korakom, odlučno krenula prema obali. Udahnuo sam vazduh i naterao sebe da je bolje osmotrim.

Visoka pojava, uskih kukova i širokih ramena, to je bilo prvo što sam zapazio, pored potpuno crne odeće koja se meko obavijala oko tela neslućene snage i hitrine. Glava... ne, tu nisam mogao razabrati nijedan detalj, jer je glava bila prekrivena kapuljačom od istog onog crnog materijala.

Mač koji je u koricama štrčao ispod opasača nije mi ni

bio potreban kao dodatni ključ tajne; odmah sam shvatio da je preda mnom jedan od onih čudesnih bića iz legende...

NINDA!

Čini mi se da je onih stotinaak jardi preleteo za svega osam ili devet sekundi, iako nijednom nije prešao u trk. Ljudi oko kamiona i dalje su mirno radili svoj posao, ništa ne primećujući. Ponovo sam zadržao dah, jer sam znao da će se sada dogoditi ono što mora da se dogodi...

Na trenutak sam izgubio nindu iz vida među tamnim senkama oko kamiona, ali se on odmah ponovo pojavio i to na krovu kabine jednog od onih u sredini. Gotovo sam se nasmejao na pomisao kako će zaurlati prvi koji ga primeti, ali sam se tu prevanio; prošlo je nekoliko dugih sekundi dok je on mirovao na svom mestu, a nikakav uzvik se nije čuo.

Prokletstvo!

Neko je sada bio iza mojih leđa i hitro sam se okrenuo nastojeći da se što više priljubim uz onaj zid. Ugašenih farova, koristeći neznatni nagib uske ulice, jedna kola su se bešumno približavala mestu na kojem sam se nalazio.

Njihova unutrašnjost bila je potpuno tamna, ali sam zbog nečeg osetio da iz nje preti neka užasna, potajna opasnost...

Kola su se zaustavila, i oko mene je ponovo vladala potpuna tišina. Mislim da sam ih tek tada prepoznao; ono isto vozilo koje je dvadesetak minuta ranije prošlo pored mene u Irskom prolazu.

Mozak mi je, kao i uvek kada se uplašim, radio neverovatno brzo. Zaključivši da ni u kom slučaju nisam njihov cilj, štaviše, da sam veoma dobro obavio ono što su od mene i očekivali, ponovo sam se okrenuo prema obali.

U pravi čas, jer sam dospeo da vidim kako se nindžina desna ruka podigla i opisala luk u vazduhu. Istog trenutka on je nestao sa svog mesta na kabini i kada sam ga ponovo ugledao bio je gotovo na polovini rastojanja između kamiona i mene.

I jurio pravo prema mom skrovištu!

U redu, instinkt mi je rekao da umaknem, iako sumnjam da bih uspeo da pobegnem dovoljno daleko, a da me on ne primeti. Međutim, mišići mojih nogu nisu poslušali glas instinkta, ukočeni strahom koji mi je ledenom rukom stegao srce, i čini mi se, ispumpao svu krv iz ovog mog bednog mozga...

Vrata kola su se otvorila uz tihi šum i ona dva Japanca su izašla. Čelik je mutno bleskao u njihovim rukama dok su za-

uzimali stav za borbu.

Poznavao sam taj stav. Dugo. Već dva dana, otkako sam bio na ostrvu Šičito...

Moj strah je na trenutak priгуšilo osećanje iščekivanja, jer mi se pružala prilika da vidim obračun kakav je malo njih videlo, bar u dvadesetom veku. Ipak, bojim se da je to bila slaba uteha...

U svakom slučaju, moja hrabrost nije bila stavljena na probu, jer su, gotovo u istom trenutku, na keju zableštali reflektori i zaurale policijske sirene. Sekundu ili dve svega, jer je odmah zatim sve to priгуšila užasna eksplozija...

Tle podamnom se podiglo kao od zemljotresa. Instinktivno sam zatvorio i oči, jer se u nebo podigla ogromna crvenožuta vatrena perjanica, a oko mene po asfaltu su zadobovale sitne metalne krhotine.

Sutradan sam, pri dnevnoj svetlosti, još jednom pogledao taj prizor. Sirota stara »Lukrecija« bila je prepolovljena, kej posut metalnim otpacima i krvavim mrljama, nijedno staklo u krugu od milje nije ostalo čitavo. Stručnjaci su utvrdili da tovar nije sadržao velike količine eksploziva, inače...

Ali, to je bilo posle, a u tom trenutku nisam ni razmišljao o posledicama te eksplozije koja me je zaglušila i zaslepila. Još

uvek pripijen uza zid, iščekivao sam ishod obračuna koji je svakog trenutka morao početi.

Kažu za mene da sam jedan od retkih novinara koji upotrebljava više od osam stotina reči. Ne znam, uvek me je mrzelo da brojim. Međutim, rečnik me izdaje pred onim što treba opisati...

Ta dva momka, mislim na one Japance sa ostrva Šičito, napali su munjevitom brzinom, bez upozorenja, u času kada je prilika u crnom izbila iza ugla. Dve oštrice opisale su blistave krugove i ja sam bio ubeđen da će nepogrešivo pogoditi svoj cilj. Sećam se čak da sam na trenutak požalio što će se sve to tako brzo i jednostavno okončati...

Međutim, ninda nije zauzimaao onaj deo prostora koji su sablje rasekle; nisam siguran, ali mislim da se provukao nekud između njih dvojice i iznenada im se našao iza leđa. I njemu je katana bio u ruci; ponekad se još uvek noću budim mokar od znoja jer mi u san dođe onaj užasni fijuk vađenja oštrog čeličnog sečiva iz korica.

Jedan od one dvojice bio je prespor i vrh mača mu je okrnulo čelo; drugi je uspeo da odbije udarac svojim oružjem, ali samo onaj prvi. Video sam kako mu se u očajanju čitavo

telo napelo, kako podiže obe ruke, i onu sa mačem i onu praznu, da odbije udarac koji se neumoljivo spuštao iz tame.

Nije uspeo, naravno, i sečivo je glatko odseklo obe ruke i zarilo se u njegovu lobanju. Nisam video taj prizor, jer mi je pogled bio privučen na drugu stranu, tamo, pred moje, noge, gde je odsečena leva ruka još jednom nervozno trznula prstima u prašini...

Priznajem — i ne stidim se toga — moji nervi nisu izdržali. Sumnjam da bi i Silvanus Beket bolje to podneo od mene, iako je opšte mišljenje da taj čovek nema nerava. Znam da sam dreknuo i potrčao, sa jednom željom u smućenom mozgu...

Dalje... što dalje od ovog užasnog mesta...

Sreća — ili nesreća — htela je da se kola kojima su Japanci stigli ispreče na mom putu. Neki relej zatvorio se u mom mozgu i ja sam taj »bjuik« povezao sa mogućnošću bržeg bekstva; zaista pravo čudo u onom stanju u kakvom sam se nalazio.

Uleteo sam i šcepao volan, pipajući na slepo jednom rukom po tabli. Mislim da bi me srce izdalo da nisam napipao ključeve, ali su oni, srećom, bili tu...

Okrenuo sam ih, gotovo slo-
mivši zglavak na ruci od na-
pora i motor je zaurao.

— Levo — rekao je jedan
prigušen glas pored mene. —
Skreni levo, Slejde...

Podigao sam pogled i vris-
nuo. Još jednom kažem, ne sti-
dim se ni tog vriska. Do đavola,
voleo bih vas da vidim da na
sedištu ugledate čoveka sa li-
cem pod tamnom maskom sa
koje vas gledaju samo dva us-
ka proreza za oči.

I još da znate da taj čovek
ubija s lakoćom kojom vi obu-
vate cipele...

* * *

Skrenuo sam levo, kako mi
je i rekao. Bez razmišljanja,
pokoravajući se njegovoj volji.
Mislim da to nije bilo samo iz
straha, jer sam i podsvesno sh-
vatao da će nas jedino taj pra-
vac udaljiti od sada već čitave
gomile sveta na keju ispunje-
nom urlanjem policijskih i va-
trogasnih sirena. Neke smo i
mimoišli na svom putu, ali ni-
ko od njih nije obratio pažnju
na »bjuik«. Razumljivo, bili smo
već daleko od središta zbiva-
nja, a policajci retko kada ne-
što rade na svoju ruku. Tako
su vaspitani valjda; njima iz-
gleda potpuno prirodno da iz-
gube pola sata u gužvi tražeći

svoje pretpostavljene koji ih
odmah potom pošalju nazad ka-
ko nikome ne bi dozvolili da se
udalji sa tog mesta.

I naravno, onda je previše
kasno, jer su svi koji imaju io-
le nečistu savest već odavno
na bezbednim mestima.

Brza vožnja i očigledni mir
čoveka pored mene malo su
umirili moj strah i ja sam po-
čeo sve češće da bacam profe-
sionalno radoznale poglede pre-
ma čoveku u crnom. Postojao
je još jedan razlog za to...

»Levo«, rekao je maločas. —
»Skreni levo, Slejde...«

Slejde!

Ninđa me je poznavao, Me-
ne, Slejda Patersona!

Pročistio sam grlo. Bilo je
vreme da postavim nekoliko
pitanja, iako sam sumnjao da
ću dobiti odgovore na njih...

— Ne sada — rekao je on
mirno, onim istim prigušenim
glasom koji je pomalo sablasno
zvučao ispod maske.

Iscerio sam se, osećajući ka-
ko mi se hrabrost vraća brzim
koracima. Do đavola, ponovio
sam sebi, on ti neće ništa. Pa,
poznaje te, čoveče!

— Uskoro? — upitao sam.
Verovali ili ne, glas mi je zvu-
čao sasvim obično.

— Uskoro — klimnuo je on
glavom. — Čim se oslobodimo
pratnje.

— Pratnje?

Nije odgovorio. Nije ni morao, jer sam i sâm u retrovizoru zapazio niska sportska kola ugašenih farova koja su nas lagano pristizala. »Porše«, valjda, ili neki od evropskih tipova; u svakom slučaju, stvar mi se nimalo nije dopadala...

— Ko je to? — upitao sam, pritiskajući pedalu gasa. »Bju-ik« je bio dobar, ali on jednostavno nikada neće biti u istoj ligi sa kolima građenim samo za brzinu. Znao sam da ova trka neće trajati dugo.

— Verovatno naši prijatelji sa keja — rekao je ninda

— Krijumčari oružja?

— A ko drugi? Policija još nema ovako dobra kola.

— Možda...?

— Japanci? — Imao sam utisak da se osmehnuo pod onom kapuljačom.

— Ne, oni nisu. Ovoga puta, nisu.

— Kako si tako prokleta siguran?

Vidite i sami koliko sam se ohlabrio. Zbog nečeg, međutim, imao sam utisak da ninda ne bi ni razgovarao sa čovekom koji kraj njega drhti od straha.

— Zato što ih poznajem. Najpre će sesti i dugo diskutovati o tome zbog čega njihov prvi napad nije uspeo i šta učiniti sledeći put. Tek posle toga mogu ponovo da postanu opasni. Koga si video u Japanu?

Zinuo sam i odmah ponovo zatvorio usta.

— Ne mogu da kažem...

— Aha — pogledao me je oštro kroz one proreze i klimnuo glavom. — Shvatam...

— Ne shvataš — očajnički sam rekao. — Mislim, ja bih želeo da kažem, ali...

— Znam — odvratio je strpljivo. — Taj blok se može ukloniti, Slejde.

Bila je to prilika koju nisam želeo da propustim.

— Odakle, do đavola, znaš moje ime?

— Ime Slejda Patersona priлично je poznato u gradu. Čitam redovno ono što pišeš, mada...

— Mada ti se u poslednje vreme ne dopada? — upitao sam tiho. Čini mi se čak da mi je pri tom i glas malo zadrhtao.

— Imaš pravo na svoje mišljenje — rekao je, slegnuvši ramenima. — Čak i kada je ono pogrešno.

Instinkt dobrog novinara govorio mi je da moram produžiti sa pitanjima, jer je ovo jedna od retkih prilika kada su za odgovore raspoloženi ljudi od kojih je teško dobiti intervju. Međutim, »porše« je u retrovizoru neprestano rastao i ja sam se već pitao šta će preduzeti momci u njemu.

— Klasični prilaz — rekao je ninda kao da mi čita misli. To, u stvari i nije bilo tako teško pogoditi, s obzirom na sve one plašljive poglede koje sam bacao prema ogledalu. — Kada budu paralelno sa nama, otvoriće vatru iz mitraljeza...

— Aha — pravio sam se hrabar. — Šta ninde obično rade u takvim situacijama?

— Ninde paze da ne dođu u takvu situaciju. Možeš li da mi prepustiš volan?

— Na devedeset milja na sat? To je samoubistvo!

— Nije. Moramo samo biti brzi. Sačekaj prav deo puta, a onda se opruži na moje sedište...

Stisnuo sam zube, razmišljajući o tome kako je logično da vozač bude prva meta momcima iz »poršea« kada nas pristignu. Pomalo sebično svakako i ne naročito utešno; u tom trenutku našli smo se na jednom od onih vijugavih puteva urezanih u stene nad okeanom koji služe samo izletnicima. I najmanji gubitak kontrole nad kolima značio je gotovo sigurnu smrt, čak i ako na nas ne bude ispaljen nijedan metak...

— Sad, Slejde! — rekao je on iznenada i moji mišići su ga gotovo sami od sebe poslušali. Slušao sam o ljudima čiji glas »ne trpi pogovora«, onima koje ostali instinktivno slušaju i mi-

slim da je i ninda spadao u njih.

O tome sam, naravno, tek mnogo kasnije dospeo da razmislim, a tamo na obali jednostavno sam ispustio volan i legao na desni bok, privlačeći noge sebi. Kako je on svoje ne baš sitno telo uspeo da smesti u prostor između sedišta i vetrobrana i hitro pređe na moje sedište, te ne znam; najviše zato što sam zatvorio oči očekujući da svakog trenutka čujem tresak...

Volan je, međutim, samo delić sekunde kasnije ponovo bio u sigurnim rukama i osetio sam kako je »bjuik« poskočio kada je ninda nagazio papuču gasa. Iskobeljao sam se iz onog neudobnog položaja i seo, iskoristivši priliku da bacim pogled unazad.

»Porše« je bio svega tridesetak stopa iza nas i već je prelazio na levu stranu puta kako bi nas stigao!

Ninda je hladnokrvno skrenuo »bjuik« ulevo, zatvarajući im tako prolaz. Progutao sam pljuvačku razmišljajući o verovatnoći da nam u susret naiđu neka druga kola dok se on tako šetao levo i desno. Bila je magla, ali nimalo zanemarljiva...

Trajalo je to gotovo pet milja, čini mi se, i momci u »poršeu« nikako nisu uspevali da

ostvare svoju zamisao. Sećam se kako sam razmišljao da ova igra može izgledati veoma zabavno nekome sa strane. Ili u bioskopu. Preporučio bih je dobrim vozačima i ljudima sa dobrim živcima, ali samo negde u pustinji, nipošto na obalskom putu koji s jedne strane oivičavaju stene, a s druge krhka prepreka ispod koje svetluca okean...

Momci iz naše pratnje prvi su izgubili živce i mislim da je to bilo ono što je ninda i čekao. Njihov vozač načinio je veoma glup manevar i pokušao da nam priđe sa desne strane kada mu je ninda zatvorio prolaz sleva. Možda se sve to i nije odigralo tako, jer su moje uspomene na sam odlučni trenutak pomalo mutne, ali je krajnji efekat ipak bio isti...

Po prvi put »porše« se izjednačio sa našim »bjuikom« i ja sam se prignuo, očekujući da iz njega svakog trenutka dopre rafal.

Ninda, međutim, nije mislio tako. »Bjuik« se malo zaneo udesno i sećam se kako sam kriknuo.

Udar je bio iznenađujuće blag, ali je zato pravi trenutak bio majstorski odabran, u samom temenu blage leve krivine na putu.

Međutim laki udarac prednjim delom »bjuika« bio je sasvim dovoljan da »porše« produži samo nekoliko stopa u pravoj liniji, ne slušajući komandu volana...

Ostatak posla obavila je centrifugalna sila, naravno. Dreknuo sam gledajući kako zahuktali »porše« kida čeličnu ogradu kao da je od hartije i sa veličanstvenom sporošću nestaje iz mog vidnog polja.

Prešao sam rukom preko čela, tek tada shvativši da je mokro od znoja.

— Bilo je gadno — rekao sam stisnutog grla.

— Ne naročito — nisam stekao utisak da se hvali. Za njega to zaisa nije bilo ništa naročito. — Taj njihov vozač bio je neoprezan... i glup.

Još jednom sam obrisao čelo, iako noć nije bila naročito topla. Iznenada sam osetio potrebu za pićem i istovremeno se upitao kakvi su moji izgledi da uskoro dođem do bar jedne čašice...

— Kuda sada? — upitao sam oprezno, dajući mu na znanje da i ne mora da mi odgovori ako ne želi.

— Kod mene.

Baš tako, mirno i jednostavno, kao da se ne radi o skrovištu čoveka koga traži cela Kalifornija. To je moglo da znači i nešto drugo, reče mi

odmah moj prokleti previše inteligentan mozak.

Neće biti opasnosti da Slejd Paterson oda njegovo skrovište. Slejd Paterson neće živ izaći iz njega...

I onda mi se i po treći put učinilo da mi taj ninda čita misli.

— Ne brini — rekao je. — Nemam nameru da te ubijem, Slejde...

— Kako ti to, do đavola, uspeva?

— Prilično lako — slegao je ramenima. — Ljude izdaju sitni pokreti kojih najčešće nisu ni svesni; pokreti prstiju, obrva, kapaka, pokreti usana. Mnogi ljudi pomeraju usne oblikujući reči dok o nečemu razmišljaju. Privikni se da to ne činiš, Slejde, ako želiš da tvoje misli ostanu samo tvoje...

— Neka sam proklet — rekao sam. Naravno, znao sam da se mnogi mađioničari služe sličnim trikovima, ali nisam to očekivao od jednog Japanca koji je došao na privremeni rad u Kaliforniju.

Japanca? Hmm...

Prvo i prvo, njegova građa nije odavala potomka Zemlje izlazećeg sunca. A drugo... vidite, imam prilično dobar sluh i lako zapazim svaki tračak stranog akcenta, svaku nijansu u izgovoru pojedinih reči.

Sve u svemu, bio sam gotovo potpuno siguran da ninda nije Japanac.

A to je značilo nešto drugo: da nije pravi ninda!

Okrenuo sam glavu na drugu stranu dok sam o tome mozgao i buljio u mračni okean. Put pred nama i dalje je bio prazan, tako da mi je lice ostalo u senci, ali sve to nije pomagalo...

— Čudi te što nisam Japanac, zar ne? — nasmejao se prigušeno. Vidiš, svako pravilo ima izuzetak...

— Ali, ali...

— Dugačka je to priča, Slejde. Žao mi je, ali moraš se strpiti ako želiš da je čuješ...

Progutao sam pljuvačku, osetivši odjednom ono isto uzbuđenja kakvo odavno nisam osetio. Boga mu, možda ta Pulitzerova nagrada i nije tako daleko kako mi se čini!

* * *

Kuća je bila na kraju uske makadamske staze koja se iznenada odvajala od puta, vijugajući stotinak stopa pod zaklonom strmo nadnete stene. Nad okeanom, naravno, ali je ninda vozio tako smireno kao da je na auto-putu sa šest traka.

— Divno — prošaptao sam, nastojeći da uhvatim što više

detalja pri prvoj svetlosti zore. I bilo je divno; kućica o kakvoj mnogi sanjaju, a sebi mogu da je sagrađe samo oni sa mnogo ukusa i još više para. Prirodna zaravan pred njom bila je zasađena šibljem koje nisam poznavao, iako me je pomalo podsećalo na Japan, a kroz šiblje je kratka peščana stazica vodila do trema obraslog puzavicama kroz koje se jedva naziralo staro tamno drvo.

Zastao sam na tremu, diveći se pogledu na okean pod sobom, shvativši tek tada da se kuća, ovako slivena sa zelenilom oko nje, teško može razaznati sa njegove površine, sem možda uz pomoć jakog dvogleda i uputstava nekoga ko već poznaje njen položaj.

Dnevna soba u koju me je uveo nije bila velika, ali je zato bila uređena sa mnogo ukusa. Krenuo sam prema kožnoj garnituri pored visokih prozora i tek tada shvatio da su kapci na njemu spušteni, skrivajući pogled na okean.

— Ako želiš da uživaš u pogledu — rekao je ninda — onda moramo sedeti u mraku. Neko bi mogao opaziti svetlost sa okeana...

Klimnuo sam glavom, nape-to razmišljajući, jer je to polako najavljivalo ono o čemu uskoro on i ja moramo razgo-

varati: o onoj maski na njegovom licu...

Da li će je skinuti? Da li ću ja biti prvi koji će upoznati lice tog neobičnog čoveka?

Meka svetlost razlila se prostorijom i ja sam usredsredio pogled na njegove hitre pokrete. Bilo je mnogo gipkosti i elegancije u tom krupnom telu čak i dok se bavio najmanje poetičnim od svih poslova: donošenjem i otvaranjem jedne flaše »čivasa«...

Istresao sam jednu čašu, a odmah za njom i drugu, da bih tek tada podigao pogled.

Prokletstvo, njega nije bilo u prostoriji! U redu, priznajem, možda sam »Čivasu« posvetio malo više pažnje nego što je trebalo, ali...

Nešto mi je govorilo da ne bih primetio kada je izašao čak i da sam nastojao da ga neprekidno držim na oku. Opet jedan od onih prokletih japanskih trikova!

Odmahnuo sam glavom i posvetio se kraljevskom piću koje se nalazilo preda mnom. Do đavola, on će se pre ili kasnije vratiti, a onda, onda mogu početi sa svim onim pitanjima koja zamaraju moj ionako već umorni mozak...

— Opreznije, moraćeš sam da izađeš kolima odavde...

Trgao sam se i opsovao u sebi.

Prokletstvo, kako mu to uspeva? Teleportacija? Ili sam ja jednostavno previše umoran...

I previše pijan?

Sedeo je u fotelji tačno ispred mene, sa osmehom na preplanulom licu. Da, na licu koje više nije prekrivala maska. Ni onog crnog kostima nije više bilo; zamenila ga je meka flanelska košulja i uske izbledele farmerke koje su mu izvršno pristajale.

To sam, naravno, primetio tek nešto kasnije, jer sam valjda prva dva ili tri minuta buljio u to lice oštih crta, sa koga su živahno blistale tamnoplave oči. Crna kosa bila mu je kratka i uredna, orlovski nos podsećao pomalo na Kočiza ili Džeronima, možda i zbog one oštre linije oko usana koja je svedočila da je preda mnom čovek koji ne ume da oprosti neprijateljima.

— Da li shvataš koliko je opasno ono što si doznao, Slejde? — upitao me je tihim glasom.

— Suviše dobro — uzdahnuo sam. Bio sam u onoj uobičajenoj alkoholičarskoj fazi kada je čovek sposoban da sve jednostavno pošalje do đavola. Ne, nisam ga se više bojao, ali — što je za mene mnogo gore — nisam osećao čak ni neku naročito veliku radozna-

lost. Čudan antiklimaks posle svega onoga što sam te noći video, ali možda i razumljivo ako u obzir uzmete moj umor i gotovo polovinu flaše odličnog »čivasa«.

— Znam da nikome nećeš odati položaj ove kuće — produžio je on mirno. — Dugo sam razmišljao kome ću poveriti... deo svoje tajne i konačno se odlučio za — tebe...

Lepo od momka. zaista? Ja, recimo, nikada ne bih smeo da poklonim toliko poverenje Slejdu Patersonu da sam na njegovom mestu. Prilično sam sumnjao u tog Slejda Patersona, znate; ne zna se šta je taj tip u stanju da uradi kada mu poturite debeo svežanj novčanica pod nos...

Ili lepu glatku i hladnu cev pištolja, što je već mnogo gore...

— Hvala na poverenju — rekao sam malo promuklim glasom. — Međutim...

— Čemu taj cinizam, Slejde? — pitao je. — Zbog čega želiš da izgledaš gori nego što u stvari jesi?

Priznajem, zbunio me je. Boga mu, kakva ideja!

— Naprotiv — promrmeljao sam. — Ja se pravim boljim nego što jesam...

— Nije ti bilo lako, zar ne? Prokletstvo, nije mi bilo potrebno ničije sažaljenje, pa čak

ni tog maskiranog klovna koji ume da ubija bolje od svakog drugog u Kaliforniji! Uostalom, šta se njega tiče kako je meni bilo?

— Nemoj se ljutiti — umirio me je pokretom ruke. — Ostavimo se toga za sada. Pitaš se, verovatno, zbog čega sve ovo činim?

— To nije teško zaključiti — osmehnuo sam se. Ovo je već bio teren na kome sam se bolje osećao. — Želiš neku uslugu od mene?

— Tačno.

Zavalio sam se u fotelji, odmeravajući ga poluzatvorenim očima. Kad malo bolje razmislim, taj momak i nije tako strašan...

— Kakvu?

— Da svetu kažeš istinu o meni.

— Istinu? Svet ne želi istinu, čoveče! Sve što oni hoće da vide u novinama i na televiziji to su krv, seks i dolari!

— Imaš loše mišljenje o svojim čitaocima, Slejde. Zapitaš li se nekada zašto se dogodilo to o čemu govoriš? Da li ste se vi u novinama prilagodili ukusu publike... ili ste joj nametnuli ukus prosečnog čitaoca?

— To nema veze. Krajnji ishod je isti.

— Na prvi pogled da, ali ljudi su bolji nego što misliš,

Slejde. »Njus« je, recimo, doskora bio namenjen inteligentnijem čitaocu. Zbog čega se povukao Vik Gormen?

I to je znao! Vik Gormen bio je doskorašnji vlasnik »Njusa« i čovek za koga je bilo pravo uživanje raditi... ali...

— Jednostavno se umorio — slegao sam ramenima. — To se događa, zar ne?

— Suviše često, ako mene pitaš. Gormen bi mogao da drži predavanja iz novinarstva Silvanusu Beketu.

— A Bekhet može da drži Gormenu lekcije iz one najvažnije nauke: kako se brzo dolazi do para.

Nasmejao se.

— Ipak smo došli do onoga što sam maločas rekao, Slejde. Beketa ne interesuje čitalac, već novac koji će mu izvući iz džepova.

— Čega tu ima lošeg? Ni ova kućica i ovaj izvrсни viski nisu dobijeni besplatno, zar ne?

— Tako je, ali ja nikoga nisam prevario da bih došao do novca.

— Ni ja. Prokletstvo, trudio sam se da ono što napišem uvek bude i ono što verujem!

— Baš uvek, Slejde?

U redu, niko od nas nije svetac, ali se meni sve činilo da je za tog momka hladnokrvno ubistvo mnogo sitniji greh od pokušaja da se zaradi

koji dolar na ljudskoj gluposti...

Sad, hladnokrvno ubistvo... smeo sam se kladiti da su svi oni momci koje je ubio imali bar neko oružje u ruci i da su »prvi potegli«, u smislu one lepe i prljave tradicije Divljeg zapada koja nas je kroz jeftine vesterne učila šta je moralno, a šta ne. Po tom moralu, ninda je bio čist, svakako, ali...

Odmahnuo sam glavom. Naravno, on je bio uveren da je ono što čini opravdano i čak časno. A ja...

Uzdahnuo sam. Ponekad čovek mora priznati da je pred njim zid koji ne može probiti.

— U redu — rekao sam uz taj uzdah. — Šta treba da učinim?

— Čini mi se da sam to već pomenuo.

U njegovom glasu nije bilo ni trijumfa, ni olakšanja. Takav je on čovek bio, ako shvatate šta želim da kažem. Postigao je ono što je želeo i nije gubio vreme da samog sebe tapše po ramenu. — Da pišeš o onome što ja zaista činim, Slejde...

— To znam. Mislim, znam šta želiš... ostaje još da mi objasniš šta to zaista činiš...

Slegao je ramenima kao da je moje inteligentno pitanje u suštini veoma glupo. A možda

je i bilo; možda ja zaista nisam toliko inteligentan koliko mislim...

— U neku ruku isto što i ti, Slejde. Borim se za bolji svet.

Nisam se cinično nasmejavao, ako ste to očekivali. Valjda sam bio previše umoran ili tako nešto.

— Svet bez krijumčara oružja, a?

— Da. Bez krijumčara oružja, bez krijumčara droge, bez plaćenih ubica i velikih bosova koji profite iz svojih prljavih poslova ulažu u potpuno legalni biznis.

I vi ste do sada morali shvatiti da je tip bio luđi od martovskog zeca. Ali, do đavola, njegova vrsta ludila mi se dopadala, možda zato što sam nekada i sam bolovao od njege...

— Krupan zalogaj — rekao sam. — Mnogi su se njime zadavili...

— Znam.

Nekoliko trenutaka i nekoliko gutljaja »čivasa« odvojio sam za razmišljanje. Ako čovek treba da ima cilj u životu, onda je to svakako najlepší od svih ciljeva...

I najmanje ostvrljiv od svih ciljeva, naravno.

— Misliš da ti ja mogu pomoći?

— Možeš, Slejde.

Odmahnuo sam glavom.

— Ako računaš na dobri stari »Njus«, onda si grdno pogrešio ortak. Takvo nešto moglo bi u novine da uđe jedino preko Beketovog mrtvog tela.

Nisam ga impresionirao. Znao sam i zašto; tog momka ni sama smrt nije mogla da impresionira.

— Sam si rekao da će Beket učiniti sve za pare... nudim ti senzaciju prema kojoj je Votergejt priča za dečji bukvar...

Ko bi mogao odoleti takvom mamcu, do đavola? Znam da se vaš prijatelj Slejd Paterson iscerio i podigao čašu da nazdravi.

— U redu, do đavola — rekao sam. — Onda da popijemo za naš mali prljavi krstaški rat...

* * *

Otišao sam iz te kućice među stenama potpuno trezan, iako po mom izgledu nipošto ne biste rekli. Pre svega, trezan čovek nikada se ne usudi da se proveze onom stazicom koja je izlazila na put, a ja sam to učinio i čak zviždukao okrećući volan levo i desno dok se čas prednji, a čas zadnji branik nadnosio nad ambis pod kojim je hučala plima.

Ono što me je opijalo bila je pomisao na slavu i svu onu gomilu dolara koja me čeka na

kraju te staze. U stvari, ne baš na njenom kraju, jer sam bio svestan da je preda mnom još popriličan komad puta. Ali, stvari koje mi je Eldridž rekao... čoveče, i četvrtina od toga bila je dovoljna da pobesni svako ko je ikada pomislio da se bavi ovim mojim divnim poslom!

Da, rekao mi je da se zove Eldridž, Lesli Eldridž, iako zbog nečeg nisam imao utisak da mu je to pravo ime. Kako je postao ninda? Prošao je obuku, rekao mi je. U Japanu, gde drugde, skoro se začudio što pitam. Kako se to dogodilo? Slučaj, slegao je ramenima. Jedna od onih stvari...

Ne, nije želeo da ulazi u detalje o sebi i svom životu, čak ni da objasni odakle mu novac kojim se očigledno neštedimice služio. Veoma vešto skretao je razgovor na druge teme...

Da, te druge teme... baš ono od čega mi se i vrtelo u glavi. Rekao je da pouzdano zna kako postoje čvrste veze između gangstera i političara, iako to nije ništa novo još od dragog starog Lakija Lučana, da mi može reći gde na površinu izlazi dobar deo od onih milijardi dolara koje donosi trgovina drogom i objasniti kako to da krijumčari oružjem tako lako dolaze do svoje ro-

be kada se vojni magacini tako brižljivo čuvaju...

Gradonačelnik je na njihovom spisku, pisao sam ja. Guverner? Odmahnuo je glavom govoreći da su prave veze više, mnogo više. Tako visoko da sam dobio vrtoglavicu...

Dokazi?

Dobiću dokaze, rekao mi je.

I što je bilo najgore, ja sam mu poverovao.

I zviždukao kao budala čitavih onih dvadeset milja dok sam se vozio natrag u grad istim putem kojim smo noćas došli. Bacio sam jedan pogled na mesto gde je onaj »porše« proveravao čvrstoću zaštitne ograde. Ništa spektakularno, znak koji upozorava da treba smanjiti brzinu, prašnjava policijska kola u senci i nekoliko brodića koji se leno vrte u podnožju stena.

Uostalom, što se policije tiče, stvar je bila potpuno čista. Pijano društvo, opasan put i brza kola; ako one momke iz »porše« ikada izvuku na površinu niko se neće ni setiti da njihove fotografije i otiske prstiju uporede sa podacima iz kartoteke. Policija zna šta radi, kažem vam...

Malo sam razmislio, a onda ostavio »bjuik« na parkingu kod prve benzinske pumpe u predgrađu. Obrisao sam maramicom volan i sva ona mesta

koja sam i slučajno mogao doći, osećajući se pomalo glupo. Međutim, oni žuti momci koji dolaze sa druge strane okeana bili su mnogo marljiviji i promućurniji od policajaca i nisam nipošto želeo da me neko dovede u vezu sa dvojicom prijatelja koji su ostali u onom prolazu...

Kupio sam novine i pročitao ih u taksiju, a onda se provezao kroz luku da još jednom bacim pogled na »Lukreciju«, odnosno njene ostatke. Trideset mrtvih, tvrdile su novine, a moj »Njus« — odnosno Becketov »Njus«, do đavola — tvrdio je da je ta procena suviše niska i smelo izjavljivao da ima možda i dva puta više bivših građana San Franciska u toj priči.

U svakom slučaju, nijedne novine nisu pomenule dva mrtva Japanca bez glava, ruku i drugih udova i to je bilo ono što mi se nije dopadalo...

Sendvič koji sam kupio uz novine nije imao ništa bolji ukus od hartije prekrivene štamparskom bojom i ja sam ga izbacio kroz prozor kada smo se našli u kraju gde se to mirno moglo učiniti. U redu, i sâm sam stanovao u blizini, ali to nije bio kraj gde ćete sresti mnogo zaštitnika čovekove sredine, verujte mi na reč.

Noge su me nekako odnele do drugog sprata i mog apartmana. Jedino što me je tešilo bila je pomisao kako sam toliko umoran da mi, za promenu, neće smetati čak ni onaj haos koji je tamo vladao. Ono najvažnije bilo je u redu, čistu posteljinu stavio sam još juče u očekivanju onog spavačkog maratona koji sam sebi obećao.

Dva tipa koja su me čekala u predsoblju imala su razočaran izraz na licu. Posao je bio toliko lak da nije bilo prilike da pokažu šta sve znaju i koliko su tvrdi i opasni. Slejd Pater-son uleteo im je pravo u šake i nije se čak ni koprcalo dok su mu uvrtali ruke i zapušavali mu usta.

Da, nisam pružio gotovo nikakav otpor, ali se toga ne stidim nešto posebno, pre svega zato što mi to ni najmanje ne bi pomoglo, čak i da sam bio potpuno trezan, potpuno odmoran i u najboljoj fizičkoj kondiciji. Bilo je to otprilike kao onda kada su me nekom greškom otpustili iz vojske dan pre nego što je moja jedinica upućena u Vijetnam kao pojačanje prašinarima opkoljenim u Da Nangu. Da, u toj jedinici sam bio; kažu da neke od mojih poznanika iz nje tek sada, jednog po jednog, otpuštaju iz zarobljeništva...

Ali to nema nikakve veze sa ovom dvojicom tipova koji su me sačekali u mom rođenom stanu. Sem, možda, utoliko što su i oni bili žuti...

Što se mene tiče, mogli su da budu i blizanci one dvojice koje je ninda poređao u onom lučkom sokaku, iako nijedan od njih nije vitlao samurajskim mačem. Izgledali su čak veoma pristojno sa svojim urednim frizurama i odelima neupadljivije elegancije, kao par japanskih studenata koji su zbu- njeni ponašanjem glupih belih američkih đavola.

Sve je to važilo, naravno, samo dok ih ne pogledate u oči. A onda...

Dakle, mogu vam reći da se prilično ponosim samim sobom zato što nisam odmah propevao. Ni posle jednog sata. Ni posle dva sata... čak ni posle tri sata onoga što su činili.

U stvari, moje ih je telo nadmudrilo, bez moje svesne želje. Znao sam to po očiglednom preziru u njihovim očima dok su se naginjali nad mene u pokušajima da me povrate iz nesvestice koja me je savlađivala svakih nekoliko minuta. Ta nesvestica i činjenica da je samo jedan od njih znao engleski, a i on dosta loše, toliko su otegli stvar, inače...

Šta su radili? Teško je to reći, jer da bih vam objasnio

morao bih da poznajem stručni žargon akupunkture. Ili akupresure, svejedno, jer sve to vreme nisam primetio nikakvu iglu, sem jeftine igle na kravati onog koji je govorio engleski. Bilo kako bilo, telo mi je razdirao užasan i neizdrživ bol kad god bi ga oni dotakli svojim veštima i hladnim žutim prstima. Srećom, kako rekoh, moji osigurači su brzo pregorevali, donoseći nesvesticu koja je efikasno sprečavala da im odmah ne otpevam sve što sam znao o nindži i njegovom skrovištu.

Između dve nesvestice, normalno, uspevali su da izvuku koju reč od mene, ali je i tu bilo dosta muke. Onaj koji je znao engleski mislio je da je »pakao« neko mesto u blizini San Franciska kada sam ga tamo poslao; trebalo je gotovo deset minuta da mu objasnim šta sam u stvari hteo da kažem, a glupan se još naljutio na mene kada je konačno to shvatio...

Ne znam, zaista ne znam kako sam izdržao tako dugo. Znam samo da je moje nago telo, vezano čaršavima za ležaj, bilo potpuno mokro od znoja i vode kojom su me nemilosrdno polivali da bi me vratili svesti.

Jeste, na kraju sam im rekao i čak na karti San Franciska pokazao približan položaj kuće

u kojoj se krio ninda...

Znao sam da će me posle toga ubiti i ta me pomisao više nije nimalo uzbuđivala. Smrt mi je mogla doneti samo olakšanje i prestanak svih onih mučenja koja su hladnokrvno primenjivali, prigušujući jastukom moje kriike. Ne da bi se neko u zgradi uzbuđivao i da ih je čuo; takav je to kraj bio. Gadan.

Nisam imao snage ni da se radujem kada su se vrata moje spavaće sobe bešumno otvorila i na njima se pojavio ninda. Ili Eldridž, možda je bolje da upotrebim to ime zato što ovoga puta nije bio u onom jezivom crnom kostimu.

Izenadio je moja dva žuta prijatelja, naravno, ali vi to po njihovim postupcima nikada ne biste zaključili, jer su reagovali upravo munjevito. Ništa drugo nisam ni očekivao od pitomaca sa ostrva Šičito, ali je jedno kada znate da je sve to u stvari samo vežba, a nešto sasvim drugo kada zviždi gvožđe i proliva se prava, vrela ljudska krv.

Zamagljenim pogledom pratio sam kako su obojica istovremeno odskočili od mog ležaja, na dve razne strane. U rukama im se našlo neko oružje, ali sam tek kasnije utvrdio kakvo; bili su to šurikeni, smrtonosne šestokrake zvezde sa ivicama koje su rezale bolje od

najboljeg brijacha. Ta dva komada čelika zazviždala su kroz vazduh, noseći smrt svakom ko nije dovoljno brz da im se ukloni sa puta.

Samo, Eldridž se nije uklonio. U desnoj ruci bljesnulo je široko sečivo noža i on je sa dva munjevita pokreta odbio oba šurikena i skrenuo ih s njihove putanje. Jednom sam, zabave radi, pokušao da izračunam brzinu kretanja tog prokletog gvožđa i brzinu pokreta ruke potrebnu da se izvede ono što je on izveo, tu u mojoj spaćućoj sobi. Mora da sam potpuno zaboravio matematiku, jer su rezultati bili daleko iznad granica ljudskih mogućnosti... ili bar onoga što zamisljamo kao granicu ljudskih mogućnosti...

Svejedno, on je odbio ta dva komada čelika, a onda se jednim skokom stvorio pred mojom posteljom, verovatno u strahu da bi me oni još uvek mogli ubiti. Jednog od Japanaca nisam mogao videti iz položaja u kojem su me držali vezanog, ali sam zato potpuno jasno video kako onaj drugi izvlači revolver velikog kalibra i zloslutno se ceri ubacujući metak u cev.

I ne gledajući u njega, Eldridž je zavitlao onaj svoj nož i ja sam samo čuo tup udar negde iznad moje glave. Nešto

teško se sruči na pod, zatresavši čitav ležaj; ninda je već bio u skoku koji ga je preneo preko postelje, činilo mi se pravo na cev onog revolvera.

Ne, momak nije dospeo da opali, iako sam već video kako mu se prst grči na okidaču. Nije, jer je ninda već bio na njemu pre nego što je mehanizam mogao biti pokrenut.

Nisam video šta mu je učinio tamo na podu, jer sam se još jednom onesvestio. Mislim da je to bilo po dvadeseti put, iako nisam potpuno siguran; nadam se da mi verujete da su to bila zamorna tri sata za moj već izmučeni organizam...

*
* *

— Želiš li sada nešto da pojedеш, Slejde Patersone?

Ja ćutim, jer se bojim da moj hrapavi glas ne poremeti tu poetičnu sliku pred mojim umornim očima. Nekoliko minuta pokušavao sam da ubedim sebe da su me Higaičijevi pitomci ubili i da sam, uprkos svim prognozama, dospeo u raj gde oko mene obigrava jedan fini, mali crnokosi anđeo. Ne uspeva mi, naravno. Moje telo još uvek oseća tragove vremena provedenog sa ona dva Japanca i to mi neprestano daje do znanja.

— Trebalo bi nešto da poje-
deš — uverava me crnokosi an-
đeo, ali Slejd Paterson i dalje
mudro ćuti i uživa u lepom po-
gledu. Ona je jedna od onih
sitnih i krhkih lutkica koje vas
uvek prijatno iznenade bogat-
stvom svojih oblina, sa ogrom-
nim crnim očima i ljupkim us-
nama preko kojih prelaze samo
nežne reči izgovorene uzbud-
ljivim glasom.

Ne smeta mi čak ni što su
te crne oči malo kose i što ona,
po svemu sudeći, ima u sebi i
japanske krvi. Do đavola, ko
ima nešto protiv Japanaca? Oni
su divan narod, kad vam ka-
žem!

Zove se Sumiko, tako mi je
rekao Eldridž pre nego što se
nekud izgubio noseći ona dva
tipa iz moje spavaće sobe. Po-
navljam to ime u sebi i sladim
se njim. Sumiko...

— U redu — kaže ona sa
rezigniranim uzdahom, ikao
veoma dobro znam da je svesna
mog pogleda punog divljenja.
— Izgleda da moram govoriti
onim jezikom koji ti najbolje
razumeš, Slejde...

Supa u činiji koju mi je po-
turila pod nos divno miriše, ali
ja ipak okrećem glavu buljeći
iskosa u izrez njene haljine.
Bio sam u pravu, naravno. Is-
pod haljine nema ništa, a i za
one obline sam bio u pravu...

— Hej! — zaurlao sam. —
Šta, do đavola...?

Oda se i dalje smeška kao
anđeo, držeći činiju u levoj
ruci. Nije se ni pomerila za onaj
kratki delić sekunde dok je nje-
na desna šaka dodirivala moj
obraz. Znao onaj dodir koji se
uvek tako glasno čuje.

— Hoćeš li da jedeš ili tre-
ba da te ošamarim još jednom
— upita Sumiko onim istim
mekim i nežnim glasom. Kapi-
tulirao sam. A šta ste drugo i
očekivali od mene?

— Bilo je dobro — rekao sam
pošto sam sa uzdahom ponovo
klonuo na jastuk. I zaista je
bilo dobro; ni u snu ne bih
pomislio da se nešto takvo do-
bro može spremiti od onog ha-
osa koji ispunjava moj friži-
der.

— A sada pravo u kupatilo
— komanduje ona. — I nemoj
ni pokušavati da mi kažeš kako
nemaš snage za to!

Pokrio sam se, a to nimalo
ne liči na starog Slejda Pater-
sona, a? U svakom slučaju, Ir-
mi takvo nešto nikada nije us-
pelo... a ni svim onim žens-
kama koje su, duže ili kraće
vreme, bile u poseti u ovoj is-
toj sobi.

Divna je, razmišljam dok sa
uživanjem izlažem bolno telo
mlazevima vrele vode. Ali, onaj
pogled kojim je ispratila Eldri-
dža...

Sem toga, tamo u mojoj dnevnoj sobi je i Tabasko Pit, momak koji sigurno neće dopustiti nikakve gluposti sa njegovom malom crnokosom i koso-om prijateljicom. I on i devojka bili su u sobi kada sam došao svesti i nešto užurbano pričali sa Eldridžom. Znam da sam se uplašio kada sam ga prvi put video; nimalo čudno, momak je jedva provlačio svoja pleća kroz vrata spavaće sobe, a lice mu nije imalo izraz koji bi se mogao dopasti čoveku nenaviklom na grubosti, kakav je vaš prijatelj Slejd Paterson.

Ipak, osećam se sigurnije zato što znam da je on u dnevnoj sobi. Kladim se da bi taj tip mogao da sredi ona dva Japanca, a da se pri tom čak i ne oznoji...

Osećao sam se mnogo bolje kada sam izašao iz kupatila. Čista pidžama na meni, topla supa u meni i mnogo prijatnija atmosfera u spavaćoj sobi samo su doprineli mom raspoloženju. Ta devojčica je bila pravo čudo; nikada ne biste rekli da u ovom stanu živi onaj neuredni i lenji Slejd Paterson...

— Hej! — rekao sam. — Koliko tražiš da ovo činiš svaki dan?

Slegla je ramenima, znajući da tako apsurdna ponuda i ne zaslužuje odgovor.

— Obuci se — rekla je izlazeći. — Imamo posla.

— Kakvog posla?

Nije odgovorila i ja sam počeo da se oblačim, bacajući težnjive poglede na tek presvučenu postelju. U redu, odsapavo sam nekih pet sati, ali sam osećao da bi mi još dva-tri puta toliko potpuno odgovaralo.

Ta ženska, međutim, nije trpela nedisciplinu. I udarala je iznenađujuće jako za onako krhko telo...

Tabasko Pit me je dočekao zavaljen u mojoj omiljenoj fotelji sa konzervom piva u rukama. Nisam ni znao da takvo nešto imam u kuhinji.

— Gde je Sumiko? — upitao sam, osvrćući se oko sebe.

— Otišla.

— Aha — klimnuo sam glavom. Nešto slično sam i očekivao; ni Lesli Eldridž ni njegovi prijatelji nisu gubili vreme, do đavola. Učinili bi ono što je trebalo i odlazili nekud dalje, za svojim tajanstvenim poslovima.

— Ko je ona? — upitao sam, otvarajući orman sa pićem.

— Devojka — zabrundao je Tabasko. — I ostali se tog viskija. Zar ti nije rekla da imamo posla?

— Jeste, ali ja ne mogu da radim bez pića.

— Kako znaš? Kladim se da nikada nisi ni pokušao?

Priznajem, tu me je iznenadio. Gotovo sam zaboravio kada se poslednji put dogodilo da se nekog posla prihvatim bez pomoći mog prijatelja »čivasa«. Zastao sam i zablenuo se u njega.

— Ko si ti, do đavola — počeo sam, nastojeći da mi glas bude što oštiji — da mi određuješ hoću li piti ili ne: Uostalom, šta je to u tvojoj ruci? Ne liči mi na koka-kolu, znaš...

— Ovo? — on se zagleda u konzervu kao da je prvi put vidi. — Piše da je pivo...

— Ali?

— Ali nije — komično je uzdahnuo. — Poslušaj me, ortak; ako već kupuješ pivo, kupuj australijsko. Za iste pare dobićeš mnogo više one prave stvari u njemu.

— Hvala, za mene je ovo prava stvar — odmahnuo sam glavom. — O kakvom se poslu radi?

Strpljivo je sačekao da iskapim čašu »čivasa« i vratim flašu na mesto.

Čašu?

Da, popio sam samo jednu čašu, ali ne znam što sam se plašio tog Tabaska, do đavola. Jednostavno, nije mi se više pilo...

Ne verujete? Ni ja nisam verovao sam sebi. Jednostavno, ni je mi se više pilo. Šta kažete na to, a?

— Vejn Frederik — rekao je kada je operacija vraćanja flaše na mesto bila gotova.

— Vejn Fredrik? Šta on ovde traži, boga mu?

— To treba da doznamo — objasnio je on, istresavši ostatke piva iz one konzerve sa izrazom gađenja na licu. — Uz pomoć tvog gazde. Beketa.

— Znao sam da je ovaj dan suviše lepo počeo — uzdahnuo sam. — Kakve veze imaju njih dvojica?

— Lesli misli da je u pitanju oružje.

Zinuo sam. I vi biste zinuli na mom mestu. I Frederik i Beket bili su ljudi iz takozvanog »visokog društva«, bogati i cenjeni. A sada taj šašavi ninda tvrdi da su umešani u trgovinu oružjem! Vejn Frederik i trgovina oružjem?

Silvanus Beket i trgovina oružjem? Totalno šašava ideja!

Nešto takvo sam otprilike i rekao Pitu, ali se on ponašao kao da me nije čuo. Naravno, na kraju sam morao da mu potražim dokaze...

— Dokaze hoćeš? — rekao je. — Pa u tome se upravo i sastoji naš posao, Slejde. Hajde, idemo!

— Kuda?

— Znaš gde je »Triana«?

Naravno da sam znao gde je »Triana«. Bar spolja. U taj lokal ljudi koji žive od plate ula-

zili su samo ako su radili u »Triani«. Bilo je to mesto za ptice koje ne razmišljaju o svakih stotinak dolara kao vi i ja.

Nešto drugo, međutim, bilo je vrlo zanimljivo: čitav grad zna da je ona individua koja gazduje »Trianom« samo providna maska i da »Triana« pripada Čiku Morelu. A Čiko Morel je, ako ste zaboravili, pre dve ili tri godine za dlaku izbegao da ga osude zbog veze sa mafijom. Odnosno, osudili bi ga da krunski svedok, neki Kartrajt, nije doživeo fatalni nesrećni slučaj samo sedam dana pred suđenje. Slučaj? Hmmm... ja lično ne verujem u njegovo veličanstvo slučaj.

— Hajdemo — rekao sam rezignirano, trpajući ključeve i sitninu u džepove. — Nadam se da imaš člansku kartu... tamo nije tako jednostavno ući. A i tvoja odeća...

Mislim da ne treba ni da vam govorim: izbledele farmerke, patike i tesna majica na širokim ramenima nisu propusnica koja bi važila za mesto kakva je »Triana«. Ne da je moje odelo bilo mnogo bolje, ali njegove godine i ostale nedostatke polumračna atmosfera tog kluba nekako je mogla da prikrije. O cenama neću ni da govorim; čaša »čivasa« u »Triani« vredi gotovo koliko i cela flaša u samousluzi preko puta mene, što

je značilo da ću morati da se oslonim na Tabaska da pokrije dobar deo računa koji ćemo napraviti.

Ali, posle svega što sam doživeo — i što je najvažnije, preživeo — takvi problemi bili su prava sitnica. Sa uživanjem sam udahnuo kada smo izašli iz one proklete zgradurine; ponekad je zaista lepo živeti, a naročito kada shvatite da vam za promenu čak i vreme ide na ruku. Bilo je to jedno od onih večeri kada se isplati stanovati u San Francisku.

Taksi je stigao odmah i mi smo otklizili do »Triane«, a ja sam se osećao kao kralj iako sam pod opasačem imao tek jednu jedinu čašicu »čivasa«. Negde desetak minuta pred ciljem, moj mozak se još jednom prljavo poigrao sa mnom; umesto da uživam u tom, za mene, tako retkom izvanrednom raspoloženju, počeo sam da razmišljam o njegovim urzocima.

Mladost nije, do đavola, a nije ni ljubav, ma koliko ona mala crna bila zgodna. »Čivas« smo već otpisali kao jedan od mogućih razloga. Prema tome...

Uzdahnuo sam. Ali nemojte misliti da su mi takve misli poremetile dobro raspoloženje.

— Pite...

— A?

— Šta je ona ženska stavila u moju kafu?

Iscerio se, ali sam video da mi je dobacio pogled pun poštovanja. Dakle, i on je bio jedan od onih koji su potcenjivali Slejda Patersona. Dobro, dobro...

— Osetio si, a? Dobra stvar.

— U to ne sumnjam — odvratio sam suvo. — Kako se zove?

— Pojma nemam. Ima neko zapleteno japansko ime. Neka te to ne brine, Slejde, imaćeš dovoljno energije i odlučnosti za narednih desetak časova.

— Hmm... a posle toga?

— Posle toga ćeš morati da miruješ neko vreme. I da jedeš jaku hranu. To sredstvo ne uno si energiju u telo, ono samo potpomaže da bolje iskoristiš već postojeće rezerve; a njih posle toga moraš nadoknaditi, naravno.

— Prokletstvo, mogla je najpre da me pita želim li takvo nešto!

Nisam bio ljut, u stvari, ali sam hteo da mu dam do znanja kako Slejd Paterson ne voli takve igre.

— Zašto? — začudio se Tabasko. — Ne stvara naviku ako se toga plašiš. I ne ostavlja nikakve posledice.

— Svejedno. To joj nimalo nije bilo potrebno. I čija je to ideja? Eldridžova?

— Aha, ali je bilo potrebno, Slejde. Biće potrebna sva tvoja

snaga i energija u narednih nekoliko sati. Sem ako ne želiš da momci koji sledeći naiđu dovrše posao koji su započela ona dva Japanca.

— Neka hvala — progundao sam, shvatajući da je momak ipak u pravu. Međutim, to me je dovelo do jedne druge ideje...

— Pite... koristi li i... ninda to sredstvo?

— Neee... pa njemu to nije potrebno.

— Svakako, svakako — sada sam se ja cerio. — Nije mu potrebno ni da jede, ni da pije... a diše samo jednom nedeljno, je li tako?

— Otprilike — klimnuo je glavom, ali mu je lice ostalo ozbiljno. Vremena (za takve razgovore više nije bilo jer se taksi zaustavio pred ulazom u onu aždaju koju su nazvali Ertli Blding. »Triana« je bila tu, na samom vrhu, oko dvesta stopa iznad naših glava.

Međutim, ulaz je bio u prizemlju, jer je »Triana« imala sopstvene liftove. I sopstvene čuvare pred njima. Zavukao sam se iza širokih Pitovih leđa dok smo koračali preko mermernog predvorja, pitajući se kako misli da savlada tu prepreku.

Portir se, međutim, naklonio gotovo do zemlje, a ona dvojica gorila s poštovanjem su se izmakli.

— Dobro došli, mister Tabasko! Kako je mister Tabasko? Odavno niste bili kod nas — složno su mrmljali dok im je on nemarno odmahivao rukom.

Rekoh vam već, ovaj svet je potpuno šašav!

Isto se ponovilo i kada smo ušli u klub; šef sale je put do našeg stola prevalio idući unatraske i neprestano se klanjajući, tako da sam se zabrinuo za njegovu kičmu. Mada možda i nije bilo razloga za to; posle sam čuo da je već usavršena hirurška operacija kojom se bezbolno uklanja nekoliko pršljenova. Vrlo zgodno za pojedine poslove, zar ne?

— Vlasnik lokala ti je neki rođak? — upitao sam kada smo seli i naručili piće. — Ili ti duguje lovu?

Iscerio se i lice mu je iznenada dobilo izraz nevaljalog dečka koji se ponosi svojim najnovijim nedelom

— Jednom sam im učinio izvesnu malu uslugu — objasnio je. Ništa više od toga, ali je meni stvar već bila prilično jasna. Bez obzira čije su vlasništvo, ovakvi lokali često su izloženi napadima bezobzirnih individualaca, svesnih da je sva ka gužva u klubu loša reklama za stalne posetioce koji ovde pre svega traže mir. Verovatno im je Tabasko Pit nekog od takvih skinuo sa vrata i time

zaslužio njihovu večnu zahvalnost.

Oprezno sam se osvrnuo oko sebe, srećan što je Pit odabrao polumračni kutak iz koga se pružao odličan pogled na ostatak sale. Ne zbog mene, naravno; plašio sam se da moj gazda ne doživi infarkt kada me ugleda u ovako skupom lokalu, jer nema ni mesec dana kako sam ga ubeđivao da se od moje plate ne može živeti... a naročito kada uz sve troškove na »čivas« plaćate i alimentaciju...

— Je li sigurno da će naša dva prijatelja stići? — upitao sam dvadesetak minuta kasnije.

Pit sleže ramenima.

— Za koji minut — rekao je oblizujući se; mora da je australijsko pivo u »Triani« bilo zaista dobro.

— A onda?

— Onda ćemo oslušnuti o čemu razgovaraju.

Začudo sam ga pogledao. Istina, i sâm sam počesto dolazio do zanimljivih informacija najobičnijim prisluškivanjem, ali nikada u polupraznom noćnom lokalu u kojem će program početi tek za dva ili tri sata. Sem ako Fredrik i Beket ne budu tako ljubazni da sednu baš za susedni sto i ne počnu da se dovikuju preko njega...

— Kako, do đavola?

— Videćeš.

Nimignuo mi je i iz džepa izvukao jednu stvarčicu za koju sam najpre pomislio da je običan upaljač. U stvari, i bila je upaljač, jer je on njome hladnokrvno zapalio cigaretu, a onda je spustio na sto negde na polovini rastojanja između nas dvojice. Prignuo sam se da je malo bolje pogledam i shvatio da iz nje dopire vrlo tih šištav šum.

Otprilike kao iz zvučnika koji je uključen, ali ne prima još nikakav signal.

— To je to — rekao je klimnuvši glavom na moje neizrečeno pitanje. — I pamti dobro svaku reč; još uvek nismo uspeali da ugradimo magnetofon u ovo...

*

* *

Konobar koji nas je služio još jednom je prišao, sa novom turom pića. Rasejano sam zurio u njega, pijuckajući viski. »Triana« očigledno dobro plaća svoje ljude; iako već mator i prilično pogrbljen, taj čovek je okretno i hitro lavirao između stolova koji su se polako punili.

Okretno? I hitro?

Jeste, ponovo je došao do izražaja onaj čuveni dar opažanja koji je od Slejda Patersona stvorio velikog novinara. (Pardon, koji je od Slejda Pa-

tersona mogao stvoriti velikog novinara... da je Slejd Paterson samo malo više grizao rađeci na tome).

Dvadesetak minuta ranije, kada smo ušli u lokal, on nas je takođe poslužio. Samo što tada nije bio ni ovako okretan, ni ovako hitar.

Hmm... da li to znači da gazda dopinguje svoje konobare pred početak večernje gužve? Ili ga je šef sale u međuvremenu izgrdio u nekom uglu?

Vidite, na takav način radi moj dosadni mozak, analizirajući neku naizgled nevažnu situaciju sve dok ne dođe do njenog objašnjenja.

Samo što ovoga puta nisam stigao ni do kakve genijalne ideje, pošto je moju pažnju privukao ulazak zvezde večeri. Zvezde večeri za Tabasko Pita i mene, ostali gosti svakako su čekali da se pojavi striptizeta.

Beket je stigao prvi i smestio se u drugi ugao lokala, dobrih pedesetak stopa daleko od nas. Mislite da mu je promaklo ko sve sedi u »Triani«? Onda ne poznajete Silvanusa Beketa; klimnuo mi je glavom, nimalo iznenađen što me vidi. I to još u tako lošem društvu.

Uzdahnuo sam. Moji izgledi za povišicu nisu bili ništa veći od izgleda da se na Bliskom istoku sklopi mir. A možda i malo gori od toga.

Fredrik je stigao minut posle njega, u času kada su kazaljke na satu pokazivale da je tačno devet. Ti poslovni ljudi upravo su dosadni sa svojom tačnošću, zar ne?

Značajan pogled koji mi je Pit uputio nije bio potreban. Nisu mi promakla dva tipa u suviše elegantnim i suviše skupim odelima koji su ušli nekoliko koraka za Fredrikom. Odavala su ih njihova lica i oči koje neprestano kruže unaokolo tražeći neki trag opasnosti po njihovog šefa. Tipične skupe gorile koje debelo naplaćuju svaki minut svog vremena... i obično su previše spori da zaštite poslodavca kada do stvarne gužve dođe.

Jedan poen za nindžu, naravno. Zbog čega bi uspešan poslovni čovek, kao što je Fredrik, vodio svoje gorile na sastanak sa vlasnikom jednog od najvećih listova u gradu?

Onaj isti konobar užurbao se oko njih, prinoseći im vinsku kartu i odmićući vazu sa cvećem na sam ugao stola.

Trgao sam se. Iz Pitovog uplajača dopro je karakteristični zvuk lakog udara u nešto kristalno. I šuštanje hartije.

Iscerio sam se.

— Mikrofoni je u vazi, a? Onaj konobar radi za tebe, očigledno.

Iznenadeno me je pogledao.

— Konobar? Ma neee... ja radim za njega!

Slegao sam ramenima, iako mi taj Pitov odgovor nije bio naročito jasan, ali nisam više ništa rekao, jer su iz minijaturnog prijemnika doprli glasovi.

Prvih pet ili šest minuta nisu rekli ništa bitno. Znate već taj mali ritual poslovnih ljudi uz prvo piće; nikada se ne prelazi na sam posao sve dok se ne razmeni nekoliko praznih rečenica o zdravlju, vremenu, ženama i izgledima za vikend, ako vreme dozvoli.

Znao sam da je pravi trenutak došao kada je konobar stigao do njihovog stola sa drugom turom pića. Pit i ja smo se pogledali i zaverenički iscerili jedan drugom, a meni je ovaj posao iznenada počeo jako da se sviđa.

— Kako se to dogodilo, Vejne? — moj gazda, Silvanus Becket, prvi je počeo razgovor.

— Kao i obično — u Fredrikovom glasu bilo je pritajenog besa. Mogao sam se kladiti da su njegove gorile danas imale naporan dan. — Neko je propevao i odao čitav plan tom prokletom ubici!

— Ko, do đavola?

— Dilert. Prekasno smo shvatili da mu se nešto dogodilo...

— Aha? Njemu se nešto dogodilo?

— Do đavola, Silv, nisi gluv!

— Fredrik je spadao u onu grupu ljudi koja lako prasne kad je nervozna. Shvatao sam ga, potpuno. I ja sam taj. — Da, dogodilo mu se! Ako se može reći da se nešto dogodilo čoveku koga smo našli u njegovoj kadi sa prerezanim grlom!

Video sam kako je moj cenjeni poslodavac naglo iskapio čašu viskija i obrisao znoj maramicom. Neki ljudi jednostavno ne mogu da podnesu ni pomisao na krv, mada priznajem da nisam Silvanusa Beketa stavljao među njih.

— To je bio opet on, zar ne?

— A ko drugi? Znao je naš plan do poslednjeg detalja i samo zato mu je uspelo da se privuče »Lukreciji« i dignu je u vazduh.

— Koliko će to da nas staje?

Načuljio sam uši. Oho! Prvi dokaz da Beket sarađuje sa Fredrikom. Jasno je rekao »koliko će nas to da staje?«

— Nešto više nego što smo planirali — Fredrik je slegao ramenima. Poštujem ljude koji tako lako otpisuju svoje gubitke. — Ne brini se za to, Silv, tvoj deo će ostati neokrnjen. Jedan deo posla je u svakom slučaju završen, otarisili smo se sveg tog krša koji niko više nije hteo da kupi.

— Ako je to neka uteha — progundao je Beket. — Prokletstvo, Vejne, kako se moglo

dogoditi da se privuče i nestane neopaženo?

— Ubio je jednog od stražara... ali nije uspeo da umakne baš neopaženo; dva moja čoveka krenula su za njim. Boreli i Hanter...

— I?

— Čuo si za onaj »porše« koji je sleteo u okean na putu za Džubili? Boreli i Hanter su bili u njemu.

Trgao sam se kad je Beket tresnuo pesnicom o sto.

— Prokletstvo, Vejne, pa taj čovek je pravi đavo!

— Ima tu još nešto...

— Još neko mu pomaže?

— Pa, tu priča ni meni nije baš potpuno jasna... Vidiš, u prolazu kojim je izgleda nestao nađena su dva mrtvaca. Dva Japanca, Silv. I jedan i drugi ubijeni onim prokletim samurajskim mačem. A da bi cela stvar bila još lepša, kod njih su nađeni isti takvi mačevi.

— Japanci? Sa mačevima? Prokletstvo, kakva bi se senzacija od toga mogla napraviti! Zamisli samo naslov: »Samuraji na asfaltu«, ili nešto slično... Hm, baciću onu lenštinu Paterersona na to... ako bude dovoljno trezan da shvati šta želim!

Dobacio je otrovan pogled u mom pravcu, ali sam se napravio da to ne vidim, iako bih najradije prešao onih pedese-

tak stopa i sasuo mu sve one savršene zube niz grlo.

— Budi oprezan s njim — upozorio je Fredrik. — Intelligentniji je nego što misliš ... a to je uvek opasno.

Gle, gle! Fredrik ima dobro mišljenje o meni... ako me Beket uskoro škartira, valjda ću moći da nađem neki fini posao u jednoj od Fredrikovih firmi... Ponekad se i isplati prisluškivati, a?

— Njega nije teško kontrolisati — nemarno je odmahnuo Beket rukom. — Jedino što želi da ima dovoljno viskija...

— Varaš se. Paterson je u osnovi idealista, a takvi ljudi su nepredvidivi. Naročito kad nemaju šta da izgube. Kao Paterson...

Pit mi se cerio, a mogu misliti i zašto. Slejd Paterson — idealist! Prokletstvo, niko me nije tako uvredio još otkako je trener fakultetske ekipe svečano izjavio da sam za košarku izgubljen slučaj...

— Postoji način da i njega pritishem, ako bude potrebno — Beketov glas bio je leden i ja sam ponovo načuljio uši. Svakako da me je zanimalo šta je to smislio u svom prljavom mozgu...

— Koji?

— Paterson je razveden, ali ima kćerku. Kažu da mu je do nje jako stalo...

Stisnuo sam zube i mislim da me je samo pogled Tabasko Pita zadržao na mestu. Silvanus Beket nije ni sanjao koliko je u tom trenutku bio blizu smrti davljenjem...

— Utoliko bolje — klimnuo je Fredrik glavom. — Nego, daj da pređemo na ono što nas još čeka. Na žalost, nećeš još moći da pišeš o onim Japancima, jer okružni tužilac misli da...

Stvar je ponovo postala interesantna, ali se, kao i uvek, dogodilo nešto što je razgovor prekinulo na najzanimljivijem mestu.

Međutim, i to što se dogodilo bilo je zanimljivo. I te kako!

Mislim, kako biste vi reagovali kada bi se iz nekog ugla veoma cenjenog lokala pojavio čovek unezverenog lica i uplašanih očiju? Ne biste ga ni zapazili, a? Đavola ne biste: bio je obučen veoma upadljivo; odnosno, veoma upadljivo neobučen: samo u potkošulju i gaće sa nogavicama do samih kolena.

Mislim da je šefa sale u tom trenutku udarila kap, jer znam da ga posle toga nigde više nisam video. A ni ja nisam bio daleko od kapi, jer sam poznao lice tog čoveka.

Konobar koji nas je pre samo tri-četiri minuta ponovo poslužio i onda krenuo na potpuno

suprotnu stranu!

Okrenuo sam se kao oparen i...

Naravno! Momak je stajao tamo gde je i trebalo da bude, zauzet sakupljanjem čaša sa stola od kojeg su gosti malčas ustali.

— Susret blizanaca — promrmlja Pit. Njega sve to kao da nije nimalo iznenadilo; štaviše, imao sam utisak da se odlično zabavlja.

Čovek u potkošulji dramatično je uperio prst u svog dvojnika i po licu mu se videlo da sprema neku užasnu optužbu protiv njega, ali mu je grlo bilo tako stisnuto da preko pobelelih usana nije prešla nijedna reč. Ne sumnjam u to da bi konačno progovorio — i još kako progovorio — ali jednostavno više nije imao prilike za to...

Fredrikova stolica bučno je tresnula o pod kada je on skočio na noge. Mikrofon nije bio potreban; ono što je povikao jasno se čulo valjda i dole na ulici.

— Stenli! To je on!

On? Ko je »on«?

Stenli, jedan od one dvojice Fredrikovih gorila, valjda je bio inteligentniji od mene ili jednostavno samo istreniran da sluša glas svoga gospodara. U svakom slučaju, reagovao je munjevitom i ispod njegovog sku-

pog sakoa pojavio se još skuplji revolver. Gadno zdepasto oružje, od one vrste koja nije lepa, ali je zato smrtonosna na malim rastojanjima.

Opet moram veoma pažljivo sve ovo da opišem, jer se mnogo toga odigralo u otprilike dve sekunde. Možda čak i nešto manje...

Svi poznajete one lake lime-ne poslužavnike kojima se konobari služe u svom poslu? Ovi u »Triani« bili su nešto skuplji i nešto lepši nego obično, ali to nije bitno. Mislim, za Stenlija nije bilo bitno.

Nikada ne biste pomislili da bi taj laki komad lima mogao postati smrtonosno oružje, zar ne?

Lažni konobar zavitlao ga je iz položaja u kojem mu se našao u ruci, zajedno sa nekoliko čaša koje su se vrlo brzo našle na podu. Ivica poslužavnik, međutim, pogodila je svoj cilj munjevitom brzinom; da ga nisam video kako je posle toga zveknuo o pod ne bih ni poverovao da ga je »konobar« zaista bacio.

Sve se dogodilo, kako rekoh, tako brzo da nisam imao vremena ni da se šokiram, iako su u sali na sve strane odjeknuli krici užasa. Shvatam te ljude koji su izašli da provedu jedno mirno veče u poznatom lokalima: ni moj ideal dobrog programa

nije telo sa revolverom u ruci i pokidanim krvnim sudovima iz kojih šiklja krv... dok se odsečena glava kotrlja po čistom podu, ostavljajući krvave tragove.

Stenlijev partner, onaj drugi gorila, nešto je opsovao i izvukao takođe revolver ispod sakoa. Lažni konobar — u stvari do tog trenutka čak i ja sam shvatio s kim imamo posla — bio je dotle već na pola puta do njega...

Uvek sam govorio da od tih gorila nema mnogo koristi; jadnik je toliko bio koncentrisan na nišanje da nije ni pomislio da opasnost može doći i sa druge strane...

Ne znam odakle je Tabasko Pit izvukao taj nož, jer zaista nisam gledao u njega. Sečivo je blesnulo i zarilo se u grudi Fredrikovom revolverašu pre nego što je dospeo da pritisne okidač. Ninda — da, to je bio on, a već ste morali i sami pogoditi — nije zastao u svom kretanju, već mu je jednostavno promenio pravac. Trenutak kasnije, nestao je kroz vrata pre nego što je bilo ko u sali dospeo da vikne bar ono obavezno »zadržite tog čoveka!«

— Hajdemo! — Pit je gurnuo onaj upaljač u džep i povukao me prema vratima. Prepustio sam mu se, još uvek ošamućen onim što se tako brzo odigralo

pred mojim iznenađenim pogledom; valjda mi je i neki instinkt rekao da nije zdravo ostati za stolom koji je jedan ubica trenutak ranije napustio. S kim si takav si, kažu mnogi. Što je najgore, i policajci obično tako misle. A i mnoge sudije...

Na vratima nisam odoleo iskušenju da se osvrnem za sobom. Velika većina posetilaca još uvek je nepomično sedela na svojim mestima, tek ponegde se čuo poneki jecaj ili prigušeni krik užasa.

I Silvanus Beket je sedeo, ali mi se izraz na njegovom licu nije dopao. Naročito zato što je gledao u mene.

Usne su mu se micale, ali nisam razabrao da li je nešto rekao. Nije ni bilo potrebno, uostalom. Čak i čovek sa dvostruko manje mašte od mene mogao bi pogoditi kakvu mi je sudbinu namenio...

*
* *

Ne, niko nas nije čekao u menmernom predvorju zgrade, ni ljudi iz obezbeđenja koje stanari skupo plaćaju. U redu, ljudi možda i nisu bili krivi, možda se u »Triani« niko nije setio da okrene njihov telefon i javi da se dogodilo dvostruko ubistvo. Ne znam. Bilo kako bilo, Pit i ja smo išetali, opet

uz srdačan pozdrav ljudi ispred lifta.

— A Eldridž? — šapnuo sam, dok smo se tobože nezainteresovano osvrтали po ulici.

— Ne brini za njega — osmehnuo se Pit. — Imaš dovoljno i svojih problema... Hajdemo.

— Kuda?

— Na parking. Leslie je tu ostavio jedna od naših kola. Do đavola. Slejde, zar ti nisi shvatio onaj Beketov pogled dok smo izlazili? On je veoma dobro shvatio da ti sarađuješ sa nama, čoveče! Žao mi je što je tako ispalo, ali se onaj kono-bar pojavio u najnezgodnijem trenutku, znaš...

— Pa?

Uzdahnuo je, otključavajući vrata jednog srebrnastog »korvera« pred kojim smo zastali.

— Nisi čuo šta je rekao gore u lokalu? Da zna sredstvo kojim može uticati na tebe?

Opsovao sam. Prokletstvo, šta se to događa sa mnom?

— Nemamo vremena da idemo tamo — rekao sam prigušenim glasom. — Irma i Rouz su na drugom kraju grada... moramo naći telefon!

— Uđi — rekao je on nestrpljivo. — Ova kola imaju telefon, do đavola.

Ruke su mi drhtale dok sam utiskivao kombinaciju brojeva na digitalnom brojačniku. Irma... u redu, ne želim joj ništa loše, do đavola, ali bih mogao da podnesem i da se nešto dogodi...

Ali Rouz!

Mislim da je stotinak strašnih slika proletelo kroz moju glavu dok sam slušao tihi priyatni zvuk telefonskog signala. Rouz sa unakaženim licem... Rouz sa dugom plavom kosom umrljanom krvlju... Rouz sa široko otvorenim očima koje mole za milost... Rouz...

Da, taj Beket je dobro znao gde sam najosetljiviji. Proklet bio! Proklet bio hiljadu puta!

Neko je podigao slušalicu na drugoj strani. Srce mi je zalupalo brže. Možda još uvek nije kasno...

— Irma?

— Slejde? — uvek onaj isti hladni glas kad shvati da sam to ja. Kučka!

— Irma, ja,...

Odjednom nisam znao šta da joj kažem. Mislim, Irmu poznajem dobro i ona jednostavno ne spada u žene kojima u nekoliko reči možeš objasniti da nešto nije u redu. Nije mi to uspevalo čak ni onda kada smo još mislili da volimo jedno drugo, a sada...

— Opet si pijan — bila je to konstatacija, ne pitanje. Tre-

ballo je da postane glumica, prokleta bila. Potreban je pravi talenat da se toliko prezira une se u te tri reči.

— Nisam, do đavola! — prasnulo sam. — Irma... u pitanju je Rouz...

— Da. Šta je sa Rouz?

— U opasnosti je. Stao sam na jedan veoma krupan žulj, Irma... bojim se da se ne osvete na Rouz... i na tebi! Moraš odmah otići odatle...

— Pijan si, Slejde. Nas dve nismo krive za tvoje gluposti. Kome bi palo na pamet, da...

— Irma... — koliko mi je samo energije bilo potrebno da se uzdržim i ne obaspem je najgorim psovkama koje znam — Irma, učini bar jednom ono što tražim. **Odmah**, Irma! Molim te!

— Gle, gle! — nasmejala se suvo. — Pa ti ipak nisi zaboravio tu reč? Odakle zoveš?

Odakle zovem? Pa ona je luda! Kao da je važno odakle zovem?

— Irma, bojim se, užasno se bojim za Rouz! Moraš otići... **odmah**! Ako ne, zovi policiju, bilo koga! Ja ću uskoro stići i onda će sve biti u redu, a dotle...

— To za policiju nije loša ideja — nasmejala se. — Ako je tačno da dolaziš... ne želim da te vidim, Slejde. Nikada više. A ni Rouz to ne želi...

— Lažeš! — zauriao sam — Lažeš, droljo! Ona...

Klik!

Lupio sam pesnicom po brojčaniku, ali to nije pomagalo.

Ništa nije pomagalo.

Mora da mi je lice izgledalo strašno, jer mi je Pit bez reči dodao usku limenu flašu preko sedišta. Povukao sam gutljaj, užurbano razmišljajući. Da zovem ja policiju? Ne... izgubiću pet minuta dok nekog pospanog narednika uverim da ovo nije nikakva šala, a dotle...

Trgao sam se. Pa ja nisam ni rekao Pitu kuda treba da idemo!

Bacio sam pogled kroz prozor i shvatio da smo na dobrom putu. Štaviše, Tabasko nije obraćao mnogo pažnje na saobraćajne propise, kao da želi da za nama krenu neka policijska kola. To i nije bila loša ideja; što više buke načinimo dolazeći pred Irminu kuću, utoliko bolje...

— Ti znaš gde ona živi? — upitao sam. Viski mi je pomogao da se malo smirim, iako je negde u pozadini mojih misli neprestano odjekivalo jedno ime.

Rouz... Rouz... Rouz...

— Znam. Prikupili smo sve podatke o tebi pre nego što smo odlučili da ti se poverimo.

— Dobar posao.

— Aha. Les ništa ne prepušta slučaju.

— Znam. I pravi je majstor u prerusavanju... video si lice onog konobara kada je shvatio da pred sobom ima sopstvenog dvojnika?

— Prokleta budala! — zareža Pit. — Upao je baš kada su ona dvojica prelazila na zanimljive stvari!

Motor »korvera« je prosto preo i ja dopustih sebi nekoliko umirujućih misli. Još pet ili šest milja, ne više; manje od pet minuta ako nastavimo ovom brzinom. Prokletstvo, Becket i Fredrik ne mogu biti toliko brzi... a naročito posle onoga što se dogodilo u »Triani«... Sve se još uvek moglo svršiti na najbolji način.

Da, to je taj kraj. Mirne, porodične kuće sa velikim travnjacima ispred njih. Irma je uvek sanjala o takvom domu. I konačno ga dobila. Ali bez mene. Bez Slejda Patersona...

— Broj 1832? — pitao je Pit ne okrećući se. Ulica je bila prazna i »korver« je sada letio brzinom koja bi me uplašila da su okolnosti bile drukčije.

Znam, bilo bi lepo da Slejd Paterson nema slabih tačaka. Da se plaši samo za svoju debelu kožu i ni za šta drugo. Ali... tu je Rouz...

Gume su zaškripale kada je Pit zaustavio kola pred kućom. Iza prozora dnevne sobe plavkasto je treperila svetlost sa televizijskog ekrana. Naravno, šta bi drugo radile njih dve, sem što bulje u televizor.

— Stani! — Pit je pružio ruku da me zaustavi kada sam poleteo na vrata.

— Zašto, do đavola?

— Za svaki slučaj — suvo se osmehnuo. — Veruj mi, imam više iskustva u ovom poslu od tebe, Slejde. Ponekad je sekunda zakašnjenja mnogo bolja od dve sekunde ako stigneš prerarno. Pusti mene napred...

Kapija je zaškripala kada je oprezno odgurnuo, ispitujući pogledom tamu u malom vrtu. Tu nije bilo mnogo zaklona, Irma je uvek više volela nisko žbunje i cveće od drveća.

Tišina mirne stambene četvrti. Pokušao sam da uvenim sebe da je ovo kraj u kojem se nikad ništa ne događa, ali nekako nisam uspevao.

Nema kraja u San Francisku u kojem se baš ništa ne događa, to zna i svaki početnik u mom poslu...

— Kuda... — zaustio sam kada me je Pit povukao za ruku, ali sam se odmah ujeo za jezik. Naravno, momak je u pravu. Naš bučni dolazak nije mogao proći neopaženo ako su

Fredrikovi ljudi već ovde; mnogo je mudrije prići im sa one strane sa koje nas ne očekuju.

Samo što su nas čekali i na toj strani. Fredrik nije štedeo na ljudima koji znaju svoj posao...

Tip je stao veoma lukavo, uz mračni zid nekoliko jardi od zadnjih vrata, tako da drži na oku prilaz iz vrta. U trenutku kada sam ga primetio, njegova desna ruka već se dizala sa nečim crnim i opasnim u njoj.

Bacio sam se u stranu, divći se na trenutak samom sebi zbog brzine kojom sam to izveo. U redu, Pit mi je malo pomogao, odgurnuvši me u stranu, ali mislim da bih skočio i bez toga.

U stvari pao. Gadno sam lupio kolonom dok sam se kotrljao po betonskoj stazi, podsetivši sebe da je period moje obuke u vojsci davno, davno prošao.

Pištalj je opalio, ali nisam imao vremena za strah kada sam osetio da mi je metak prozujao iznad glave. Stisnuvši zube skočio sam na noge i poleteo prema vratima; za ubicu nisam morao više da brinem, Tabasko Pit već je bio na njemu zasipajući ga rafalom teških udaraca.

Možda su Fredrikovi ljudi bili dobri revolveraši, ali im

hrabrost nije bila jaka strana. Ili je moje lice imalo jeziv izraz kada sam uleteo u dnevnu sobu preletevši kuhinju u tri skoka. Vrata sam bukvalno odneo pred sobom, tako da se čitava kuća zatresla od udara o zid.

— Ludače! — čuo sam kako Pit urla za mnom, ali sam sve pred sobom video samo kao kroz zavesu od magle. Mnogo puta sam i sâm upotrebio izraz »čovjek kome je pao mrak na oči«; prvi put sam shvatio šta to zaista znači.

Njih dvojica stajali su kraj vrata na suprotnoj strani, jedan je ispalio neprecizan hitac koji sam jedva i zapazio. Moj zamućeni pogled bio je uprt u onog drugog, a taj drugi je upravo podizao na ruke sitno, krhko stvorenje obučeno samo u pidžamu; duga plava kosa moje Rouz bila je rasuta oko lica, usta zavezana maramom...

Zaurlao sam kao zver i bacio se prema njima, ne obraćajući pažnju na cev koja se još jednom spuštala prema mom trbuhu; onaj sa detetom na rukama izleteo je na vrata, a iz daljine sam čuo urlanje motora.

Nisam siguran, ali mislim da je momak preda mnom ispalio dva hica; od svega se sećam samo njegovog uskog pacovskog lica i ogromnih očiju.

ju u kojima se ogledao strah, užasan strah. Na trenutak sam osetio i neko apsurdno zadovoljstvo što se taj plaćeni ubica toliko plaši mene, Slejda Patersona...

Ne znam ni kako sam ga sredio? Pit mi je posle rekao da je tipu vrat bio bukvalno slomljen kada sam mu glavu sa obe ruke gurnuo unazad, sve vreme se čudeći kako to da me je promašio i da sam još uvek na nogama.

Preskočio sam njegovo telo i kroz predvorje izleteo na glavni ulaz urlajući ime moje kćeri.

Prekasno...

Kola, prokleti široki crni »mercedes«, već su kretala, povećavajući rastojanje u svakom deliću sekunde.

— Rouz! — zaur-lao sam i bacio se prema »korveru«. Neće mi umaći, prokleti bili!

Dve čvrste ruke su me šcepale otpozadi i zadržale u mestu. Reagovao sam instinktivno, zadajući udarac nogom i laktom unazad, jedan od onih udaraca za koje narednici na obuci garantuju da će onesposobiti neopreznog protivnika.

Samo što ovaj momak nije bio neoprezan. Izbegao je moje udarce, ne znam kako, i bacio me na tle, pritisknuvši me svojim ogromnim telom. Zaur-žao na tepihu ispod televizora.

lao sam od nemoćnog gneva, ali taj kriik nije trajao dugo...

Nije, jer ga je prekinula užasna eksplozija kada se stub plamena podigao iz našeg »korvera«. Da me taj tip nije zadržao, sutra biste u »Njusu« čitali koliko sam dobar čovek i dobar novinar bio...

Pit me je podigao na noge i protresao kao lutku.

— Prokleta budalo! — urlao je. — Kome ćeš pomoći ako dopustiš da te ubiju?

* * *

Irma je bila mrtva, to mi je posle rekao Pit dok mi je previjao mišicu okrznutu metkom. Izgleda da onaj tip kome sam slomio vrat i nije bio tako loš strelac.

Bili smo u nekom malom stanu dole ispod Telegraf Hila, stanu koji je odisao čistom, urednošću i slatkim mirisom žene. Shvatio sam da je Sumiko tu tek kada mi je pri-nela čašu do vrha ispunjenu viskijem.

Ispio sam je i zavrteo glavom, rasterujući onu maglu koja mi je sve vreme letela pred očima. Da, sada sam se i ja sećao; u onom deliću sekunde, dok sam prolazio kroz dnevnu sobu, nešto sam preskočio; nekoga ko je u kućnoj haljini le-

Čudno, ali sada mi je žao Irme, čak i posle svega što mi je učinila. Nikakva uteha nije to što je umrla zato što je do kraja ostala tvrdoglava i nije htela da me posluša.

Mada mislim da je moje upozorenje stiglo ipak prekasno. Fredrik je radio brzo, proketo brzo.

I Beket...

Zaškripao sam zubima. I Sumiko mi je blago dotakla čelo.

— Mirno, Slejde. Oni joj neće još ništa učiniti... potrebna im je kao oružje protiv tebe...

Rouz. Govorila je o Rouz... ali sam veoma dobro znao da su to prazne reči. Moje dete biće oruđe u njihovim rukama sve dok sa sigurnošću ne budem znao da je mrtvo.

A krhko telo osmogodišnje devojčice strašno je lako uništiti. Zauriao sam...

Ne znam šta su mi dali i kako, ali mislim da je to bilo u viskiju. Probudio sam se nekoliko sati kasnije, čudno otupeo i smiren. Uspeo sam čak da pojedem nekoliko zaloga izvorsne hrane koju mi je devojka donela na poslužavniku.

Eldridž je bio tu pored telefona, u položaju čoveka koji očekuje neku važnu vest. Pitao nisam video. Možda je tako

i bolje, mislim da bih mu zamermio što me je zadržao da ne priđem miniranim kolima. Da nije, moji bi problemi bar bili rešeni...

— Jedi još, Slejde — rekla je devojka. — Potrebna ti je snaga...

— Za šta?

Iznenadeno me je pogledala.

— Zar ne želiš Rouz natrag? Iscerio sam se.

— Devojko, vrati se na zemlju. Nemoj pokušavati da me zavaraš... najbolje je suočiti se sa činjenicama... ma kako okrutne one bile.

— Ona je živa, Slejde.

Eldridž. Gledao me je mirno, bez ikakvog izraza na licu.

Čudno, ali odmah sam mu poverovao. Znam, poznavao sam ga veoma kratko, ali sam i za to vreme naučio da imam posla sa čovekom koji zna šta govori.

Ne, nisam smeo sebi dopustiti da me savladaju lažne nade. Odmahnuo sam glavom.

— Otkud znaš?

— Znam.

Ništa više. Samo ta jedna reč.

Iskapio sam još jednu čašu koju mi je Sumiko dodala preko stola. Život je iznenada imao neki cilj. Ponovo.

Nemojte misliti da sam se odmah ohrabrio, jer za tih ne-

koliko sati koji su sledili ponovo sam, i to po nekoliko puta prešao sva moguća raspoloženja između najcrnjeg očaja i smelog nadanja. Telefon je zvonio. I zvonio. I zvonio...

Eldridž bi tek ponekad nešto rekao u slušalicu i ja sam shvatio da on to prima izveštaje od čitavog lanca saradnika. Ili doušnika, ako tako više volite. Svejedno. Bilo je očigledno da ninda zna gotovo sve što se događa u gradu.

A onda...

Spustio je slušalicu i okrenuo se meni. Srce mi je zalupalo brže.

— Ona je živa, Slejde. Znam i gde je.

— Gde?

— Motel »Desafinado«. Na putu za San Mateo. Dva čoveka je čuvaju, neki Loder i Avramesko. Ranije nisu radili za Fredrika...

Klimnuo sam glavom, a lice mi je oblio znoj. Loder i Avramesko. Znao sam ta imena. Ne, ranije nisu radili za Fredrika, ali su ti momci radili za onoga koji ponudi najviše u času kada se zažele malo posla. Kao pre tri meseca kada su likvidirali Evansa u Alamidi.

Evansa. I njegovu porodicu. Ženu i dvoje dece.

Mislim da je ninda na mom licu pročitao šta mislim, jer

su mu oči iznenada postale tamne i opasne.

— Idem — rekao je. — Pitće me čekati u blizini motela.

— A ja?

Razmišljao je nekoliko trenutaka. Vrlo, vrlo kratko, u stvani. Samo se meni učinilo da to dugo traje.

— Hajde — klimnuo je glavom i ja sam osetio da mi sa pleća spada najmanje deset godina, spreman da slomim vrat još kojem od Fredrikovih ubica. I to golim rukama, bez obzira na onu ogrebotinu na mišici koja me je samo povremeno tupim bolom podsećala na sebe.

Osvrnuo sam se oko sebe, šireći ruke.

— Želiš oružje? — tiho je upitala Sumiko. — Šta ti najviše odgovara?

Zastao sam. Revolver je oružje koje sam najbolje poznavao i s kojim sam se najbolje snalazio, ali...

Nije dobro kada olovo leti unaokolo. Naročito za one koji nemaju oružje u rukama. I za decu.

— Nož — rekao sam.

Ninda je odmahnuo glavom.

— Svi misle da je nožem lako rukovati — rekao je — ali je to zabluda, Slejde. Za tu dvojicu moraš imati nešto bolje. Sumiko...

Zinuo sam kada je iz jednog ormara izvukla predmet neobičnog oblika i stavila mi ga u ruke.

— Praćka? Jeste li sigurni vas dvoje da mi baš to treba? Mislim... ta dva tipa nisu Gollijati... ali ni ja nisam David, do đavola!

— Ta biblijska priča nosi lepu pouku, Slejde — osmehnuo se ninda. — Pogledaj...

Iz kožne kesice koju mu je devojka dodala izvukao je kuglicu i stavio je u praćku. Hitar kružni pokret rukom i — tras!

Zabuljio sam se u vrata na suprotnoj strani prostorije. Ne, oči me nisu varale; na njima se jasno video otvor čiji je prečnik odgovarao prečniku kuglice.

— Kao što vidiš, Slejde, nije potrebna neka naročita obuka. A na malom rastojanju jednostavno ne možeš promašiti. ... Hoćeš da probaš?

Slegao sam ramenima i stavio novu kuglicu u ležište od kože, vodeći računa da se okrenem tako da ne povredim jedno od njih dvoje. Pokrenuo sam desnu ruku, osećajući kako teška, svakako olovna, loptica vuče moje mišiće po odgovarajućoj kružnoj putanji.

Časna reč, moja kuglica pogodila je samo tri prsta ispod

one rupe na vratima koju je ninda načinio!

Nije ih probila, naravno, ali nipošto ne bih voleo da budem na mestu momka koga ta stvarčica pogodi u telo. Ili u lice.

Smešno, zar ne?

Mislim, dvadeseti vek, rat zvezda i sve to — a vaš stari prijatelj Slejd Paterson polazi u obračun sa profesionalim ubicama naoružan igračkom zasatrelom još u vreme kada su prodavci po ulicama izvikivali naslove iz prve glave Biblije.

Možda je vama to smešno, ali sam se ja osećao mnogo sigurnije sa onom kožnom vrećicom u džepu kaputa i praćkom zadnutom pod opasač.

Činilo mi se da ninda ima neiscrpnu zalihu dobrih automobila, jer smo se on i ja smestili u blistavi novi »linkoln« koji je čekao pred zgradom. Ne, ni ovoga puta nije nosio svoj uobičajeni kostim; prilično razumljivo, s obzirom da se bližilo podne, iako kažu da se u San Francisku možete pojaviti na ulici obučeni i kao dalaj-lama, a da ne privučete ničiju pažnju.

Znam da sve ovo zvuči čudno, ali su to bile misli kojima sam se zavaravao na putu do Alamide, izbegavajući i najmanju pomisao na Rouz. »Linkoln« je gutao milje uli-

ca, vešto se utiskujući i u najmanji raspoloživi prostor između drugih vozila, tako da sam nekoliko puta pretrnuo; ponovio se onaj utisak koji sam već stekao — da ninda operiše po potpuno drugoj vremenskoj skali, brže od nas ostalih, običnih ljudi.

Poslednjih nekoliko milja puta osetio sam kako mi se znoj sliva niz leđa. Hladan znoj. Ne od straha, nemojte me pogrešno shvatiti...

— To je tamo — rekao je ninda, pokazujući glavom na levu stranu.

Sa najviše trake velike petlje na kojoj se odvajao saobraćaj za Alamidu videlo se na milje unaokolo i meni je odmah pala u oči oniska, ružna zgrada koja je trebalo da dočara izgled nekadašnjeg stočarskog ranča. Sa jedne strane, do puta, nalazila se velika benzinska stanica; na drugoj sam, među retkim drvećem, razabrao dvadesetak bungalova koje su gosti motela koristili kao spavaće sobe.

— U kojoj je kućici? — upitao sam promuklim glasom.

— Ne znam tačno. Moraćemo da se raspitamo.

— Nije dobro — odmahnuo sam glavom. — Ti tipovi nisu slučajno baš na ovom mestu; kladim se da neko na recepciji radi za njih.

— Vrlo verovatno, ali nam onda ostaje samo da pretražimo jednu po jednu kućicu...

— Ni to nije dobro. Naročito usred dana.

Osmehnuo se. Nimalo samouvereno, nije to bio njegov stil.

— Prepusti stvar meni, Slejde. Momak sa recepcije, ako radi za njih, neće imati vremena da ih obavesti...

»Linkoln« se sjurio niz odvojak za Alamidu i skrenuo pored pumpe, a onda zastao na parkingu motela »Desafinado«. Izbliza je bio još ružniji nego gledan odozgo, sa rastojanja od dve, i po milje.

— Ostani u kolima, Slejde — rekao je ninda kada sam podigao ruku da otvorim vrata. — Postoji mogućnost da oni poznaju tvoje lice...

Klimnuo sam glavom, brišući znoj sa čela. Nije mi promaklo da je motor kola ostao upaljen i da su ona okrenuta prema stazi koja je vijugala između bungalova. Eldridž je očigledno bio spreman na brzu akciju.

Međutim, kada se ponovo pojavio na vratima motela nije izgledao kao čovek kome se žuri; zviždukao je nešto u brzom ritmu, naglašavajući taj ritam zveckanjem ključeva koje je držao u desnoj ruci. Bacio ih je na zadnje sedište pre nego što je seo za volan.

— Šta je to?

— Ključevi od kućice — objasnio je. — Mislio sam da je najpametnije da izigravam gosta motela; iako će svašta pomisliti o meni kad vide da u kolima imam muškarca...

— Jesi li... — morao sam zastati da progutam pljuvačku.

— Doznao si gde je Rouz?

— Aha. Broj 14. Nije bilo teško pogoditi; ključa od tog broja nema na tabli, a u knjigu nije upisano da je ta kućica zauzeta.

— Neko, dakle, ipak radi za njih.

— Tačno. Izaći ćemo u blizini broja 14. Ti ćeš mi dati dovoljno vremena da se prišunjam otpozadi, a onda ćeš zakucati na vrata.

— Šta da kažem, do đavola? I šta ako me lice izda?

— Nećeš morati ništa da kažeš — osmehnuo se. — Potrebno mi je da privučеш njihovu pažnju na samo nekoliko sekundi. U redu?

Klimnuo sam glavom, izvlačeći pračku ispod opasača. Neka sam proklet ako prvom koji pomoli glavu na vrata broja 14 ne tresnem jednu od onih kuglica posred čela!

Kada je »linkoln« stao, pedesetak jardi od broja 14, on je odnekud izvukao usku, duguljastu torbicu i zabacio je na rame izlazeći iz kola. Mah-

nuo mi je rukom bez reči i lenim korakom krenuo oko najbližeg bungalova, onog čiji je ključ bio na našem zadnjem sedištu.

Zapalio sam cigaretu iako sam znao da neću imati vremena da je popušim do kraja. Ruke mi više nisu drhtale i ja sam se zbog toga zadovoljno iscerio. Ne, gospodo profesionalci, Slejd Paterson još nije kandidat za starački dom!

Rukav mog sakoa bio je dovoljno širok da u njega ugram kraj pračke sa kuglicom umotanom u kožu; drugi kraj sam zadržao u stisnutoj desnoj šaci. Da, to će ići, proverio sam dva puta pre nego što sam odgurnuo vrata i izašao, žmirajući na jakom suncu.

Cigaretu sam odbacio na nekoliko koraka od vrata bungalova broj 14. Tišina. I vrelo sunce koje nemilosrdno peče žutu zemlju pod mojim nogama, tako da je svaki korak podizao oblačiće prašine. Zemlja je bila žedna. I kao da je znala da će je uskoro zaliti...

Krv...

Udahnuo sam duboko, proverio kako mi pračka leži u rukavu i zakucao na vrata.

Zavesa na prozoru se pomerila i ja sam se prijateljski nacerio u tom pravcu. Mora da je u mom osmehu ostalo još tragova onog nekadašnjeg šar-

ma; u svakom slučaju kroz prozor nije doleteo metak iz revolvera.

Od mog plana sa praćkom nije na kraju ispalo ništa; tip je otvorio vrata, ali tek koliko da na njih može da proviri jednim okom.

— Šta 'oćeš? — zarežao je. I to jedno oko i komad lica bio je dovoljan da ga prepoznam. Avramesko. Donald Avramesko. Čak i policija zna da je ubio najmanje osam ljudi, iako ni jedno od tih ubistava nije mogla da mu dokaže. Gadan tip, ne bih više voleo ni na televiziji da ga vidim.

— Uh... — rekao sam. — Tražim jednog prijatelja... da li je tu?

— Prijatelja? — zinuo je. Zaboravio sam da vam kažem; Avramesko je idiot koji se vredno trudi da dostigne nivo kretena.

Čuo sam kada je negde u dubini bungalova s treskom puklo prozorsko staklo i iznenađeni krik nekog čoveka. Loder, verovatno. U onom jednom oku Avrameska registrovao sam iznenađenje. Sa zakašnjenjem od nekoliko desetina sekundi. Iscerio sam se još jednom.

— Mislim da je već stigao — rekao sam prijateljski. — Mogao bi i da mi otvoriš, znaš. Bilo je lako, smešno lako.

Pre svega stoga što je Avramesko učinio upravo ono što sam mu rekao.

Otvorio mi je vrata, dižući prema mom trbuhu pištolj koji je držao u ruci.

Zavitlao sam desnom rukom i praćka je obavila svoj deo posla iako čak nisam pustio iz ruke onaj jedan kraj. Nije ni bilo potrebno, jer smo bili na minimalnom rastojanju.

Spustio sam mu onu kuglicu na čelo svom snagom i on je pao kao pokošen. Prešao sam preko njega, vodeći računa da mu uzgred sa obe noge stanem na trbuh.

Vrata na suprotnoj strani male prostorije su se otvorila, ali se na njima pojavio Eldridž. U desnoj ruci držao je kratak mač, dosta nalik onome koji sam već video. Niz oštricu je kapala krv osatvljavajući tragove na jeftinom tepihu.

— Ona je tu, Slejde — rekao je tiho. — Ništa joj nisu učinili...

* * *

— S tobom nešto nije u redu, Slejde. Ždereš kao vuk koji je bio na dijeti nedelju dana...

Okruglo lice, upola zaklonjeno debelim staklima naočara i oblakom mirišljavog dima iz lule; čela sa tek nekoliko pre-

ostalih sedih pramenova i dubok, grlen glas koji umiruje. Vik Gormen. Čini mi se da tako izgleda od prvog trenutka kada sam ga upoznao, mada to, naravno nije tačno.

Probudio me je pre možda desetak minuta iz dubokog sna u koji sam zapao gotovo čim smo stigli u njegovu vilu u brdima iznad Ouklenda. Rouz je spavala pored mene, čvrsto me stežući svojim ručicama. Plakala je; čini mi se da je tek meni poverovala kada sam rekao da je mama zaista mrtva, iako je bila tamo kada su je ubili.

Odložio sam viljušku i nasmejao se. Vik Gormen je bio izvrstan kuvar, što je prednost za čoveka koji je više od pedeset godina uspešno izbegavao sve bračne zamke. A neke od tih zamki bile su brižljivo pripremane, mogu vam reći; na primer, ni ja ne bih izbacio iz kreveta onu kćerku teksaškog kralja nafte koja ga je opsedala gotovo godinu dana iako joj je mogao biti i tata.

— To je... — počeo sam da govorim i začutao. Ne zato što nisam mogao, kao kada je trebalo da govorim o ostrvu Šičito. Nešto u meni, nešto moje, sprečavalo me je da Viku odam ono što znam o nindji, o Tabasko Pitu, Sumiko i njenim japanskim čarolijama...

Da, Viku Gormenu. Čoveku koji mi je petnaest godina bio više nego otac!

Uzdahnuo je i prepleo prste na svom ogromnom stomaku.

— Dečko moj — rekao je — vreme je da mi sve ispričaš...

Da, upravo tako. Jer taj odvratni tip? Slejd Paterson, sve do tog trenutka nije rekao gotovo ništa. Sem da ga progone i da želi da se skloni sa ćerkom na neko vreme.

Koji bi vas još čovek u ovom prokletom gradu primio posle te dve rečenice, a?

— Ko je čovek koji je dovezao tebe i malu, Slejde?

— Video si ga?

Zinuo sam; ninda me je iz kola izbacio skoro pola milje od Vikove kapije. Ako ga je video, morao je imati neki teleskop pri ruci, svi znaju da bez onih naočara ne vidi ni žuti taksi.

— Nisam ga video, ali znam da ovamo nisi doleteo, Slejde. A čovek koga progone ne ide taksijem, sem ako je veoma glup. A ti to nisi...

Da, tako radi mozak Vika Gormena. Čuo sam do sada za samo jednog momka koji razmišlja na sličan način, iako kažu da on, u stvari nikada nije ni postojao. Šerlok Holms.

— Ne mogu ti reći ništa o njemu, Vik. Zao mi je... vidiš svaka reč izgovorena o njemu

mogla bi biti fatalna. Mene su, na primer, mučili više od tri sata da bih ga odao; ne bih želio da se nešto slično dogodi i tebi.

— U pitanju je ona gužva na keju?

— Jeste, Vik.

— Otkuda mala u toj priči? Zaškrgutao sam zubima.

— Beket. On radi sa Vejnornom Fredrikom, a ja sam... pa recimo, provalio tu stvar. Rouz je trebala da postane oružje u njihovim rukama, ali smo uspjeli da je izvučemo. Znaš da je Irma mrtva?

— Znam, Slejde. I žao mi je, i pored svega što ti je učinila.

— Nećeš verovati, Vik... ali je i meni žao.

— Šta misliš da uradiš sa Rouz?

— Ne znam. Neka ostane kod tebe dok se ova gužva ne sredi, a onda... ne znam. Nisam stigao ni da razmislim o tome.

— Žao mi je, Slejde. Donekle sam i ja kriv za sve ovo. Tek mnogo kasnije doznao sam da Beket nije ono što izgleda.

— Nisi ni mogao da znaš — slegao sam ramenima. — Prokletstvo, do pre dva dana i ja bih se smeo zakleti da je on čist; dubre i sve to, ali čist što se tiče zakona. Međutim...

— To ti je problem kad imaš previše para — uzdahnuo je. — Uvek se plašiš da ti neće biti

dovoljno... Kakvi su sada tvoji planovi?

— Rekao sam ti, sve do sada vukao sam samo iznuđene poteze. Treba da razmislim...

— Oružje?

— Aha. I to znaš.

Kiselo sam se osmehnuo. Razgovor sa Vikom Gormenom obično je takav i često otkrijete da on unapred zna šta ćete reći. Nije prijatno, naročito za tipove koji imaju dobro mišljenje o sebi i svojoj inteligenciji, ali ja sam se nekako navikao. Jedan od retkih kojima je to uspjelo.

— Stvar je jasna — produžio je on, odbijajući guste oblake mirišljavog dima iz svoje čuvene lule. — Sem od tog tvog tajanstvenog prijatelja, nemoj očekivati pomoć ni od koga drugog... trgovina oružjem je krupan biznis, gotovo isto tako veliki kao trgovina drogom. Tvoji izgledi nisu nešto naročito dobri, Slejde; da si trkački konj, nikada se ne bih kladio na tebe.

— Verujem — iscerio sam se. — Savet?

— Dve mogućnosti.

— Časna reč, ponekad me je podsećo na jedan od onih kompjutera koji su upravo nemilosrdno precizni.

— Da promeniš ime, opis i nestaneš odavde... ili da se boriš do kraja! Mogu ti dati novac ako želiš ono prvo; znam

da si jedan od retkih koji nije umeo da iskoristi svoj posao da bi se obogatio...

Razmišljao sam. Dugo. Najzad odluka koja je bila predamnom nije nimalo jednostavna. Zato sam razmišljao. Gotovo pune tri sekunde.

— Hvala, Vik, ali ostajem.

— Ništa drugo nisam ni očekivao od tebe — nasmejao se, puštajući iz pluća oblak bar deset odsto veći od svih koje sam ikada video. — U redu i tu ti mogu pomoći. Majkldžon i Grober.

— Majkldžon i Grober? — zinuo sam od iznenađenja. — Prokletstvo, Vik, ova priča postaje sve zapletenija, i to iz časa u čas! Nije moguće da i oni imaju neke veze sa ovim?

Imali su. Vik mi je sve objasnio na onaj svoj precizni način, ne upotrebljavajući nijednu suvišnu reč. Ako ne znate, Majkldžon i Grober su vlasnici jedne od većih detektivskih agencija u gradu, specijalizovanih za krupne prevare, krupne pronevere i krupne poslove uopšte. Ne idite kod njih ako u pitanju nije najmanje milion dolara: inače će vas udariti kap kad pomenu svoj honorar.

Majkldžon i Grober bili su diskretniji on one egipatske mumije u gradskom muzeju. Sumnjate da vaš poslovni partner nešto muti sa zajedničkim ka-

pitalom? Niste uvereni da je biznismen koji traži sredstva za neki privlačan projekt zaista potpuno čist? Zanima vas bilans kompanije za istraživanje zemnog gasa u Ognjenoj zemlji? Potražite Majkldžona i Grobera i budite sigurni da ćete dobiti odgovor. I da niko drugi neće znati da ste ga dobili. Sem vašeg računa u banci, naravno, koji će verovatno zavrištati od užasa.

Čak ni Vik nije znao ko ih je angažovao na poslu oko trgovine oružjem, ali je pretpostavljao da je u pitanju neki ekstravagantni milioner kome su se šverceri oružjem zbog nečeg zamerili. Istraga je trajala vrlo dugo i, kako je Vik pretpostavljao, još uvek nije bila završena, ali je zato bio uveren da su njihovi dosijeji puni podataka. Za Majkldžona i Grobera radili su veoma sposobni ljudi i govorilo se da svaki od njih sutra može dobiti posao u kojem god hoćete ministarstvu, naravno kada bi bili tako šasavi da ih napuste.

Odmahnuo sam glavom na kraju Vikove priče.

— Vik, zaboravljaš jednu sitnicu, do đavola! Njih dvojica mi neće reći ni reči ako im to njihov klijent ne dopusti, a vrlo dobro znaš da ime klijenta drže u sefu i da ga ne možeš izvući ni kleštima!

— Misliš?

Ispružio je ruku prema telefonu, jednoj od onih prepotopskih sprava koju je valjda sam Bel konstruisao. Gormen voli stare stvari, Trebalo bi da vidite njegovu kućicu u brdima.

Naravno, matoro đubre bilo je dovoljno popularno u San Francisku da ga tri ili četiri sekretara veoma brzo predaju jedan drugom i da ne čeka duže od minut i po na razgovor sa jednim od dvojice vlasnika agencije.

— Berte, ti si? — čuo sam kad je rekao. To će onda biti Bert Grober, mlađi partner. Mlađi, jer ima samo šezdesetak godina, znate.

Mislim da bi Vik Gormen mogao da postane predsednik kada bi to pozeleo, jer je za svega pet minuta uspeo da nadmudri matorog lisca kakav je bio Grober. Videlo se da je posao počeo u reklamnoj agenciji; ubeđen sam da je Grober spustio slušalicu sijajući od zadovoljstva što će upoznati izvesnog gospodina Slejda Patersona koji poseduje nove informacije, a te nove informacije mogle bi značajno ubrzati istragu koju vode gospoda Majkldžon i Grober.

Ostajao je još jedan problem. Gospodin Slejd Paterson nije posedovao takve informacije. Sem ako ne računate možda in-

formacije o nindži, a to bi iz njega mogli izvući verovatno samo neki novi pitomci sa ostrva Šičito.

Vik je slegao ramenima kada sam glasno izrazio svoje sumnje.

— Do đavola, Slejde, tebi je bilo bitno da jedan od njih pristane da te primi na razgovor, jer to je ono najteže. Bert Grober i ja smo u svoje vreme lepo sarađivali na nekim slučajevima i imam utisak da mu se i ti dopadaš; neće biti teško da ga ubediš da te angažuje.

— Mene da angažuje? Jesi li poludeo, Vik? Ja...

— Gle? — podigao je obrve. — Prvi put čujem da nemaš najbolje mišljenje o sebi! Pa šta misliš da radiš? Da se vratiš Beketu i ponizno zamoliš za oprostjenje? Samo pokušaj...

Bio je u pravu, naravno. Slejdu Patersonu bio je hitno potreban neki posao i pored one ogromne uštede vine na računu u banci. Ogromne utoliko što bih dospeo do ogromnog mamurluka ako bih odlučio da tu uštedevinu popijem ove noći u nekom ne mnogo skupom lokaluu.

— Rouz? — upitao sam, iako sam već znao odgovor na to pitanje.

— Biće joj lepo ovde, Slejde — osmehnuo se on. — Sem toga, imam utisak da će ta

tvoja igra teći mnogo brže, jer Fredrik i Beket više ne mogu da biraju i nemaju vremena za suptilne poteze. Omča se steže oko njih, sve čvršće. Kladim se da će za najviše sedam dana sve biti gotovo i ti ćeš moći da odahneš. Naravno, ako u međuvremenu neko ne odluči da ti disanje više nije potrebno...

Đubre matoro! Baš ume da ohrabri čoveka, zar ne?

I tako sam pola sata kasnije bio na putu za San Francisko, u kolima iznajmljenim na Vikovo ime i sa Vikovom kreditnom karticom. I to ne samo zbog kamuflaže; onih nekoliko stotina dolara koje sam imao uz sebe mogao sam upotrebiti i za važnije stvari, a Vik je to dobro znao.

Cerio sam se, jer sam u međuvremenu smislio nešto veoma lukavo i veoma dostojno Slejda Patersona.

Iskoristiću adut koji sam sve do tada krio u rukavu. Čak i od samog Vika Gormena.

Poznanstvo sa nindom, naravno. Smeo sam se kladiti da će Majklđžon i Grober raširenih ruku dočekati čoveka koji im može dati informacije o trenutno najtraženijem čoveku u Kaliforniji. Ne zato da bi ga predali policiji ili nekom drugom, naravno; oni su jednostavno skupljali informacije i strpljivo ih slagali po svojim dosi-

jeima, znajući da će im pre ili kasnije zatrebati.

Prljava zamisao, zar ne?

I sâm sam brzo došao do istog zaključka. Bio je to lep plan. Dok je trajao...

*
* *

Jedna od onih starih kućerina uvučenih duboko u trbuh grada i daleko od bučnih avenija. Neupadljiva bronzana tabla pored ulaza, lift koji sporošću podseća na lude dvadesete godine.

I sekretarica koja je podsećala na **moje** lude dvadesete godine. Mislim na vreme kada sam bio spreman da poletim za svakom suknjom i pravim sve one gluposti koje pesnici opravdavaju rečju »zaljubljenost«.

Jednim ledenim pogledom podsetila me je da su moje dvadesete godine davno prošle i ja sam uzdahnuo, obećavajući joj u sebi sastanak za nekih petnaestak godina. Takav tip žena brzo stari; videćemo se onda, mala moja...

— Mister Paterson — rekao je Grober pokazujući mi glavom stolicu. Seo sam sve manje ubeđen da će od ove Vikove zamisli nešto biti.

Grober ume jednim pogledom da obeshrabri čoveka. Moguće da se zarazio od one svoje

sekretarice, ali će pre biti da je ona taj trik naučila od nje-ga. Duboko sam udahnuo i počeo svoju priču...

Da li sam ga ubedio? Teško je to reći, jer je poznato da je Bert Grober jedan od najboljih igrača pokera na Zapadnoj obali. Srećom, dovoljno sam snalažljiv da mu ono malo činjenica koje znam lansiram vešto uvijene u oblandu od krupnih reči i još krupnijih obećanja.

Da, nindu nisam pominjao, sem kao prijatelja koji mi je pomogao. Ipak sam se najprije nije osećao sa tim adutom u rukavu.

— Sve u svemu, mister Paterson — rekao je on na kraju — jedini dokaz koji mi možete ponuditi jeste taj razgovor koji ste čuli u »Triani«. Hmmm... vi ste ubili onu dvojicu kriminalaca tamo?

— Ja? Zaboga, mister Grober, zar vam ličim na ubicu?

— Ne — progundao je. Jednu stvar volim kod tog Grobera; uvek će vam jasno dati do znanja na čemu ste.

— Bojim se da je ovih petnaestak minuta vaše posete za mene izgubljeno vreme, mister Paterson — rekao je ustajući. — Vaša priča zvuči zanimljivo, ali ja — i moj partner — ne možemo da radimo dok ne znamo s kim imamo posla. A vi

do sada niste pomenuli nijedno ime...

— Hoćete imena? — iscerio sam se. Uvek sam imao smisla za dramatične nastupe. — Pa dobro... Vejn Fredrik i Silvanus Beket.

Iscerio sam se očekujući da skoči na one svoje kratke noge i zagrlji me. Umesto toga on se zabuljio u sto, češkajući ogromni nos i kriveći lice koje je i bez toga imalo majmunski izraz. Samo, pazite da vas taj izraz ne prevari.

— Lorna! — dreknuo je iznenada. — Lorna, do đavola, jesi li gluva!

Poskočio sam, iznenađen snagom tog glasa, mada mu je bio potreban. Vidite Groberova kancelarija nema nijedno od onih čuda tehnike koja neprestano zvrje i trepću i skloni su da vam prekinu važan razgovor u najnezgodnijem trenutku.

Onaj ridokosi anđeo ušetao je sa blistavim osmehom na licu.

— Izvolite, mister Grober — zacvrkutala je.

— Proveri da li je mister Majkldžon kod kuće i zamoli ga da primi mene i još jednog čoveka za... koliko je sada sati?

— Četiri i dvadeset, mister Grober...

Bio sam spreman da padnem pred njene noge i grizem tepih. Nikad nisam čuo da jedna

žena tako ljupko kaže »Četiri i dvadeset, mister Grober«.

— U pet. Ako pristaje da nas primi, obavesti Angusa da bude spreman za pet minuta. Hajde, dete, požuri i uradi mi to, hajde, do đavola, šta čekaš!

Izgubila se, njišući bokovima tako da bi čak i mornari dobili morsku bolest. Nisam znao šta bih još rekao i zato smo i Grober i ja sledeća dva ili tri minuta ćutali i posmatrali jedan drugog, sve dok se vrata nisu ponovo otvorila.

— Mister Majklđžon će vas primiti — gukala je ridokosa. — Samo me je zamolio da vas podsetim da je danas subota...

— Subota! Do đavola, znam da je subota — zaurlo je Grober. — Misliš da volim da sedim subotom u ovoj prašnjoj kancelariji dok moj ortak igra golf sa dosadnim političarima? Šta je sa Angusom?

— Angus je spreman, mister Grober.

I ja sam bio spreman i to joj neprestano davao do znanja, ali... znate već onu izreku: kad biste mogli da ih dobjete sve, prestale bi da vam budu interesantne.. Kiselo grožđe i tako to...

Opet onaj spori i bešumni lift, a onda smo se našli na krovu sa kojeg se pružao divan pogled na grad.

I na helikopter koji je stvarao dovoljno promaje za deset velikih ventilatora. Mogu vam reći da je Grober sve radio u velikom stilu.

— Zdravo, Anguse — dobio je pilotu dok smo se vezivali. — Idemo do mister Majklđžona...

Pilot se iscerio, zgodan mlađić preplanulog lica, svakako jedan od onih bistrih momaka iz agencije.

— Tačno na igralište za golf i ovog puta? — rekao je. — Bojim se da će mister Majklđžon jednom ispuniti svoju pretnju i nabaviti taj protivavionski mitraljez!

I onda smo poleteli, pomislilićete.

Đavola smo poleteli!

U času kada je motor jače zabrujao i ptica počela da pravi još veću promaju, jedan čovek je išetao na vrata kojima smo i mi došli. Podignutom rukom dao nam je znak da ga sačekamo.

— Ko je to sad, do đavola? — zaurlo je Grober. — Šta hoće? Kako je uspeo da stigne ovamo?

Angus je ćutao, ali mi nije promaklo kako mu je desna ruka sklaznula do džepa kombinizona, mada mislim da mu to ne bi pomoglo da je onaj tip imao nameru da nas napadne...

Jeste, ninda. Moj prijatelj Leslie Eldridž. Možete misliti da mi je bilo mnogo prijatnije oko srca zato što ga nijednom reći nisam pomenuo Groberu.

— Poznajem ga — rekao sam. — Zove se Eldridž, Leslie Eldridž... on mi je pomogao da čujem taj razgovor u »Triani«...

— Aha — video sam kako ga Grober proučava zamišljenim pogledom dok je prilazio helikopteru. Preko ramena je imao onu duguljastu torbicu neobičnog oblika koja je podsećala na one u kojima se nose štapovi za golf, ali sam se smeo kladiti da je i ovoga puta u njoj čitav mali arsenal.

— Moje ime je Eldridž, mister Grober — rekao je kada mu je Angus otvorio vrata. Ja...

— Kasnije, kasnije! — zaur-lao je ovaj. — Prokletstvo, civilizovani ljudi ne mogu razgovarati u ovoj buci! Hajde, upadaj!

I onda smo konačno poleteli, najpre u uskom luku, provlačeći se između okolnih visokih zgrada. Zabrinuto sam pogledao Angusa, ali je očigledno znao šta radi i to ga je jako zabavljalo, sudeći bar po osmehu koji mu je lebdeo na licu.

Ona dvojica su ćutali, pa sam ćutao i ja. Najzad ništa više nisam ni imao da kažem, zar ne?

Leteli smo na sever, iznad Zlatnih vrata i dalje duž obale. Nisam znao gde živi Majkldžon ali to nije bilo teško pogoditi; u jednoj od onih vila sa izlazom na neki mali zaliv koje su od kopna odvojene visokom čeličnom ogradom ili betonskim zidom, kamufliranim tropskim rastinjem. Takvih vila ima na hiljade; neko je jednom izračunao da možete prošetati pešice do granice Oregona, a da nijednom ne stupite nogom na tle koje pripada državi.

Grober je odmah zadremao, a i ja sam razmišljao o sličnom poduhvatu kada mi je u oči iznenada palo nindino ponašanje. Oči mu nisu mirovale nijednog trenutka i neprestano je pogledom pretraživao prostranstvo oko nas.

Odmahnuo je glavom na moj upitan pogled, ali me to nije umirilo, jer je odmah posle toga progovorio prvi put otkako smo posedali u ovu bučnu čeličnu pticu.

— Da li je ovaj helikopter naoružan? — pitao je Angusa tihim glasom, ali je Grober odmah otvorio oči.

— Naoružan? — zakreštao je. — Do đavola, mladiću, zašto bi bio naoružan? Japanci su odavno odustali od onog plana za invaziju Zapadne obale... sećaš se Hirošime?

— Oružje katkad dobro dođe i u miru — odvratio je ninda. Više nije kružio pogledom unakolo, jer mu je bio prikovan za jedno mesto na nebu, desno od nas i na nešto većoj visini.

Matori Grober, đavo da ga nosi, imao je bolje oči od mene.

— Ko je to? — upitao je. Tek tada sam i ja ugledao crnu tačkicu sa svetlim krugom iznad nje.

Još jedan helikopter.

Ninda nije odgovorio. Teško da je odgovor bio ikome potreban, jer svi smo bili inteligentni ljudi i znali kakvog smo se posla prihvatili.

— Da sletimo? — upitao je Angus vrlo mirno i hladnokrvno. Istina je ono što govore za Groberove i Majklidžonove operative...

— Ne — odmahnuo je Eldridž glavom. — Suviše su blizu, stići će do nas pre nego što dotaknemo tle i to bi im samo olakšalo posao.

— Onda? — bio je to Grober. I on miran i hladnokrvan. Prokletstvo, kakvi su to ljudi bili? Meni je za tih pola minuta kroz glavu proletelo dvadesetak šašavih zamisli čiji je jedini cilj bio spasavanje dragocene kože Slejda Patersona!

Eldridž nije odgovorio, jer su on i Angus bili zauzeti dogovorom punim stručnih termina koje nikada nisam razumeo.

Časna reč, ta dva momka znala su sve o helikopterima, turbulencijama, nekim slepim uglovima i radijusima okreta...

Helikopter koji nas je sledio bio je mnogo brži. I veći, to se odmah videlo. A što se tiče oružja... hmm, čovek koji profit pravi na trgovini oružjem odabraće za sebe uvek ono najbolje.

Na primer, vođene rakete vazduh-vazduh. Ili nešto slično, ali podjednako efikasno protiv nenaoružanog helikoptera.

— Kako su nam ušli u trag, do đavola? — procedio sam. Akademsko pitanje i nimalo relevantno, valjda se zato niko nije ni potrudio da mi odgovori...

Eldridžov i Angusov dogovor bio je završen i ninda je sada petljao oko one svoje torbice, izvlačeći iz nje dugo tanko uže od nečeg što je podsećalo na crne svilene niti. Pažljivo ga je namotao oko leve ruke, a onda se zabavio time da nešto sitno, okruglo, priveže za drugi kraj užeta.

Nisam video šta je to, jer je moju pažnju neodoljivo privlačio pogled na taj prokleti helikopter koji sam sada vrlo jasno video. Između ostalih detalja i ružnu crnu cev mitraljeza koja je štrčala iz njegovog prednjeg dela.

Ninda je odgurnuo vrata po-

red sebe u stranu i buka motora iznenada je postala mnogo snažnija, a uzburkani vazduh je nahrupio u kabinu.

Iscerio se kada smo se Grober i ja zgrčili na svojim sedištima.

— Ne brinite, neće dugo trajati...

Vrlo utešno, zar ne? I ja sam znao da neće dugo trajati... i da će posle toga biti vruće, đavolski vruće!

Nisam čuo rafal iz njihovog mitraljeza, ali sam shvatio da su otvorili vatru kada je Angus dopustio da naša ptica naglo propadne, tako da mi se želudac podigao pod grlo. Nisu pogodili. Ovoga puta...

Ninda je mirno sedeo na svom mestu, njišući u desnoj ruci slobodan kraj onog svog užeta. Nije mi bilo jasno šta ima nameru da učini, ali sam čutao, znajući da ničim ne mogu doprineti pokušaju da sačuvamo čitavu kožu...

Jeste, taj drugi helikopter je bio veći, ali zato nezgrapniji i teži za upravljanje. Ili je Angus bio mnogo bolji pilot od svog kolege prekoputa. Ne znam. U svakom slučaju, prva dva rafala nas nisu pogodila i Eldridž je uglom usana dobacio nešto Angusu...

Umesto da još jednom potone, pred pretnjom trećeg rafala, naša ptica naglo je pole-

tela uvis, pod tako strmim uglom da sam pretrnuo. Do đavola, pad sa ove visine ubiće nas isto tako sigurno kao i rafal iz mitraljeza od dvadeset milimetara!

Nindina desna ruka je poletela i ono crno uže je kao zmija suknulo kroz vazduh...

I obavilo se oko rotora drugog helikoptera!

Priznajem, nije mi bilo jasno, iako sam se divio preciznosti tog hica. Ako je hteo da se uže zaplete u krilca elise, od toga neće biti ništa; oštre ivice pokidaće uže kao paučinu.

Ono posle toga nisam video, jer je Angus još jednom oborio nos helikoptera naniže i udesno, izbegavajući treći rafal, a moj želudac nikada nije podnosio takve manevre. U stvari, video sam šta će se dogoditi; uže je počelo da se namotava oko osovine vertikalne elise. I to je bilo sve...

Đavola sve!

Potpuno sam zaboravio ono što je ninda pričvrstio za drugi kraj užeta. A to nešto eksplodiralo je kada se uže namotalo do kraja na osovinu. Pri nekoliko hiljada obrtaja u minutu to je išlo brzo, toliko brzo da se i naš helikopter zatresao od udarnog talasa i gorki, crni dim je prodro u kabinu pre nego što je Eldridž dospeo da zatvori vrata.

Odmahnuo sam glavom, zevajući od iznenađenja. Pod nama je promicala obala okeana obrubljena ljupkom ogrlicom od bele pene. A prema toj ogrlici padale su veće i manje tamne krhotine iz kojih je izbijao dim.

Smučilo mi se. A znate zašto?

Moja prokleta mašta, naravno. Na trenutak sam pomislio da bi se to isto dogodilo i nama da je samo jedan od onih rafala pogodio, recimo, rezervoar sa gorivom...

*
* *

Angus nas je zaista spustio nasred terena za golf. I Majkl džon je zaista igrao golf na tom terenu.

Ako je imao nekih gostiju, uspeo je da ih rastera u rekordno kratkom roku. Šetkao je po širokoj travnatoj površini i leno izmahivao palicom, kao da i ne primećuje bučnu čeličnu pticu koja mu se spustila gotovo na glavu.

Ali je znao da dolazimo, a to je pokazivao i niski stočić sa kofom leda i čitavim redom flaša u senci jednog drveta. Poslugu nisam video, ako je u Majkl džonovoj vili uopšte i bilo, a moralo je biti, jer sam sigurno nije mogao da održava

toliko imanje. Po svemu sudeći, posluga je gledala svoja posla.

— Patersona poznajem — rekao je Majkl džon kada je svaki od nas imao čašu sa svojim privatnim otrovom u ruci. I Angus, i zbog toga mi se sve više dopadao. Plašim se ljudi koji ne piju, sposobni su za svakakve gluposti kada su trezni. — Ali, ko ste vi, mladi čoveče? — obratio se Eldridžu.

Znao sam da je bar deset godina stariji od Grobera, ali to nikada po njegovom izgledu ne biste rekli. Prava pleća, sedi brkovi i srebrna griva nad licem preplanulim od sunca; recimo kao što prikazuju penzionisane pukovnike engleske armije u lošim filmovima.

— Čovek koji vam može pomoći, mister Majkl džon — rekao je Eldridž. — Mogu vam reći i ime... ako smatrate da je to važno.

— Šta je ime? — progundao je Grober. — Postoji milion legalnih razloga zbog kojih čovek može promeniti ime... Šta imaš da nam kažeš, mladiću?

— Ništa dok ne čujem ime vašeg klijenta.

Nisu se čak ni pogledali, čašna reč. Izgleda da nisu bez osnova one priče da njih dvojica umeju da čitaju misli jedan drugom.

— Reći ću vam — iscerio se Majkldžon. — Ako obećate da se nećete smeјati...

Pogledao je u mene. Boga mu, nije moguće da sam ja izgledao najneozbiljnije u čitavoj toj družini

— Ova priča nije nimalo smešna — rekao je Eldridž. — Samo recite...

— Silvanus Beket. Vlasnik »Njusa«.

Nisam se iznenadio. Zbog čega bi inače Majkldžon upozoravao da se ne smeјemo, zar ne?

Lukavo, nema šta. I protiv svoje volje počeo sam da se divim svom bivšem gazdi.

Bivšem, naravno. Zar biste pomisli da bi Slejd Paterson mogao da radi za takvog tipa?

Da, lukavo. Beket — i Fredrik — znali su da im najveća opasnost može zapretiti od strane najbolje detektivske agencije u gradu, pretpostavljajući da su odgovarajući ljudi u policiji već zbrinuti. Zbrinuti, mislim da znate šta to znači. Na taj način u svakom trenutku su znali dokle je stigla istraga o njihovim poslovima i ko je od njihovih ljudi bio neprežan. Velemajstorski.

Zaboravili su samo jednu sitnicu. Leslija Eldridža, jedinog nindū na Zapadu...

— Sada znamo na čemu smo — uzdahnio je Grober, podižući čašu. — Pitanje je samo

kuda odavde. Majkldžone?

— Ugovor sa Beketom raskidamo, to je najhitnije. A posle toga... — slegao je ramenima. — Nas se ta stvar ne tiče... sem ako nas neko drugi ne angažuje da prikupimo dokaze protiv Beketa.

— To zvuči veoma jednostavno — krto se nasmeјao Eldridž. — Međutim, ne možete se tako lako izvući iz te mreže, gospodo. Beket i Fredrik ne opraštaju... a naročito kad osećaju da su u klopci. Ono što se maločas dogodilo sa helikopterom dovoljan je dokaz da neće odustati.

Mislio sam da će Majkldžon ziniti od čuda, jer niko od nas do tada nije pomenuo događaj sa helikopterom, ali je on samo klimnuo glavom.

— Video sam — rekao je flegmatično. Pravi penzionisani engleski pukovnik. — Anguse, moraš nekako zakrpiti one rupe. Ne deluju nimalo estetski... Rupe?

Još jednom mi se smučilo. Naša čelična ptica mirovala je na travnjaku i ja sam na njenom levom boku tek tada ugledao niz urednih rupica čiji je prečnik bio, smeo sam se kladiti u to, tačno dvadeset milimetara.

A znate gde! Otprilike dva ili tri inča iznad mesta gde se nalazila moja jedina glava!

— Što je najgore — nastavljao je Eldridž mirnim glasom — njima se žuri, a čovek koji žuri ne bira sredstva. Uskoro će pokušati opet.

— Ovde?

Majkl džon, naravno. Na licu mu se videlo da ne podnosi pomisao da bi se krv mogla proliti po njegovom urednom zelenom travnjaku.

— Da, ovde, mister Majkl džon. I to uskoro!

Ni sada se nisu pogledali, ali je Grober klimao glavom pokazujući da se potpuno slaže sa onim što je Majkl džon govorio.

— Šta onda čekamo, do đavola! — zaurao je matorac, skačući na noge. Čini mi se da sam čak gledao jedan film sa glumcem koji je potpuno ličio na njega. Engleski pukovnik u nekoj koloniji dobio je vest da se približavaju pobunjeni divljaci... dalje valjda znate i sami. — Anguse, pokupi momke i neka se dobro naoružaju. Berte, ti preuzmi kapiju. Neka dva.... ne, tri čoveka pođu s tobom...

— Trenutak.

Ninđa je to rekao tihim glasom, ali smo svi zastali čekajući da produži.

— Nije to način da ih dočekamo — rekao je. — Gola snaga ne dolazi u obzir, jer je to jedino u čemu oni imaju

prevlast. Rekao sam vam da je za Fredrika i Beketa prošlo vre me suptilnih poteza....

— Nego?

Divio sam se Majkl džonu. Redak je čovek njegovih godina i iskustva koji tako spremno pristaje da posluša sugestiju drugog.

— Treba da ih iznenadimo. I nadmudrimo.

— Kako...

Možete misliti da sam veoma pažljivo slušao ono što je ninđa imao da nam kaže. I ne samo ja.

I sve to vreme njegove oči su bez prekida pretraživale prostor oko nas. Posle sam doznao o čemu se radi; on to naziva haragei, još jedna japanska reč koja se ne može baš najbolje prevesti na engleski. »Šesto čulo«, možda, ili čulo koje je mnogo obuhvatnije i opreznije od ostalih. Možda sam ja to pomešao i sa filozofijom, ali u svakom slučaju Eldridž mi je tvrdio, a Sumiko ponovila, da je za haragea sposoban samo čovek koji živi u potpunom jedinstvu sa svojom okolinom.

Mnogo priče, ali se sve to svodilo na jedno: čovek koji ima oči i na leđima, čovek koga jednostavno ne možete iznenaditi, jer je u stanju da oseti opasnost mnogo pre nego što ona stvarno zapreti...

Odredio mi je mesto koje mi se učinilo potpuno sporednim u njegovom »odbrambenom planu«: u žbunju na ivici terena za golf, tako da mogu da motrim na zaliv, usku površinu vode između strmih stena. Imao sam čak i oružje, mnogo savremenije od onog poslednjeg koje sam koristio, ali sam se već po šesti put preslišavao kako se ta prokleta automatska puška otkočuje, kako se ubacuje metak u cev i kako mogu regulisati da li da pucam po jedan ili rafalno.

Već pogađate da sam bio spreman da je zamenim za onu prućku, samo da se neko setio da je ponudi...

Sunce se spuštalo na zapadu i ja sam i protiv svoje volje uživao u prizoru, razmišljajući o tome kako bi ova naša planeta bila mnogo lepše mesto da nije ljudi. Znao sam da će nebo uskoro dobiti purpurnu boju koja će se, po nekom čudnom optičkom zakonu, preslikati u zlato po mirnoj površini okeana.

Uzdahnuo sam, gledajući teški crni čelik cevi. Pravi je zločin protiv prirode ono što mi, uobraženi dvonošci, svakodneвно činimo.

A naročito ono što činimo sa ovakvim oružjem kakvo je ova prokleta puščetina u mojim rukama!

Krajičkom oka opazio sam pokret na terasi vile.

Zaista, u ovom poslu iznenađenja stižu jedna za drugim, tako da čovek nema vremena ni da se oporavi. Zinuo sam, po ko zna koji put tog dana.

Majkl džon. Hladnokrvan, utegnut i prav kao i uvek, sa brižljivo očešljanom sedom grivom.

I sa štapom za golf na ramenu!

— Uzbuna je prošla? — zapitao sam s nadom u glasu kada je prošao pored mog žbuna.

Nije odgovorio ništa. Samo mi je šeretski namignuo svojim plavim okom.

Čekajte malo... plavim okom?

Prokletstvo, maločas je Majkl džon imao crne oči, crne kao dva ugarka!

A to je značilo da...

Setio sam se konobara u »Tri ani«. I onoga što sam doznao na ostrvu Šičito. Ninđe su pravi majstori u maskiranju.

Prema tome, preda mnom nije bio Majkl džon. I moj položaj očigledno neće biti u zapecku kada pucnjava jednom počne!

Uživanje je posmatrati dobrog glumca na poslu. Da je sam Majkl džon nekim čudom naišao ovuda kladim se da bi počeo da zaviruje unaokolo tražeći okvir ogledala...

Samo što nisam imao vremena da razmišljam o tako zabavnim stvarima, jer se iza grebena koji je označavao severnu stranu ulaza u zaliv pojavio čamac. Mali motorni čamac, onakav kakav za sobom obično vuku bogataške jahte. Buka motora tupo je odjekivala među stenama oko zaliva.

Hodom čoveka koji, zainteresovan, prilazi da vidi ko to stiže u njegov zamak, Eldridž je prišao ivici terena za golf, do mesta odakle su uske stepenice, usečene u kamen, vodile do same površine vode i malog drvenog mola.

Sunce mi je tuklo pravo u oči, ali ni taj zaliv nije bio naročito veliki, stotinak jardi ili tako nekako, iako sam znao da je na ovom mestu dno okeana duboko dole, zahvaljujući ovim nesigurnim kalifornijskim stenama. Nije bilo teško prebrojati ljude u čamcu.

Četvorica.

Nagi do pojasa, sa crnim kosama zalizanim unazad sa čela. I sa blistavim oštricama u rukama.

Ovoga puta i Higaičijevi pitomci se nisu skrivali pod maskom civilizovane odeće. Dolazili su da ubiju ili da budu ubijeni; u oba slučaja odeća im nije bila potrebna...

*
* *

Kako je taj prokleti ninda znao da će oni doći? Odgovor je samo jedan.

Haragei.

Svejedno, najbitnije u svemu bilo je da ih je dočekao na takav način da jednostavno nisu mogli posumnjati da je to čovek koga traže. Možda su se i smejali, razmenjujući šale o glupom belom čoveku koji ih čeka naoružan samo palicom za golf, tamo gde bi svaki Japanac dao petama vetra kada bi shvatio ko mu dolazi u posetu...

A onda se dogodilo ono najčudnije od svega.

Pustio ih je da se jedan po jedan popnu onim uskim stepenicama, odbacivši tako svaku prednost koju mu je davao položaj. Štaviše, povukao se nekoliko koraka unazad, ostavljajući im tako prostora da stanu jedan pored drugog.

Na kraju je odbacio i svoju masku, obrativši im se na japanskom. Odnosno, pretpostavljam da je to bio japanski, jer ni jednu jedinu reč nisam razumeo iz kratkog govora koji im je održao.

Bio je majstor psihološkog rata, naravno, zadajući tim ipak neiskusnim momcima šok za šokom. Najpre šok što otkrivaju da je čovek koga traže već

pred njima, zatim šok zbog reči kojima je najavio smrt za svu četvoricu.

Ne, nisam razumeo šta im je rekao, ali su pokreti bili veoma jasni. Kao i pokret kojim su se njih četvorica instinktivno primakli jedan drugom kada su shvatili da je to ninda.

Podigao sam pušku i ubacio metak u cev, ali sam znao da neću imati vremena da pucam. Ti momci, sva petorica, bili su brzi, daleko brži od mojih već pomalo usporenih refleksa.

Bolje bi bilo da sam u rukama umesto te gvožđurije imao filmsku kameru; mislim da bi jedino jako usporeni snimak pokazao šta se sve odigralo na toj strmoj obali.

Napali su složno, sva četvorica, ispuštajući jednovremeni krik od kojeg mi se krv sledila.

Ali ne slepo, bez sistema. Ne, bili su to dobro obučeni momci.

Podsećalo je na ples ili na balet, savremeni balet, gde igrači ponavljaju isti pokret jedan za drugim. U svakom slučaju četiri oštrice spustile su se na isti cilj u vremenskom intervalu od možda jednog stotog dela sekunde.

Niste znali da štap za golf može da posluži kao oružje? Može. U pravim rukama.

Ninda nije sačekao one udarce na mestu u koje su bili, upereni; odskočio je gipkim

skokom unazad i zavitlao onaj štap, kao koplje, na jednog od one dvojice u sredini. To drvo je veoma tvrdo; probilo je i kožu i rebra i ostalo da štrči iz golih grudi, iako je Japanac uz užasni krik bola ispustio svoj katana i pokušao da ga istrgne sa obe ruke dok ga je energija udarca nosila unazad, preko ivice obronka i dole, do površine okeana.

Međutim, čelik je i dalje zviždao oko njegove glave i zaista ne znam kako je izbegao sve te udarce. Možda zato što je sada skočio među njih, efikasno im oduzimajući prednost dugog mača u rukama.

Iz te spletene gomile naglo je ispalo još jedno nago telo, zalivajući mlazevima krvi Majkldžonov travnjak. Čovekovo grlo bilo je razderano; tek kada se sve završilo zapazio sam da ninda sa svojih prstiju skida duge čelične kandže, slične onima koje sam jednom video i u snu...

Da bi se situacija još više komplikovala, sa druge strane kuće, tamo od kapije, iznenada se začula pucnjava. Dugi rafali. Mogao sam se kladiti da je za tridesetak sekundi, koliko je to trajalo, bilo ispaljeno više metaka nego u prvih šest borbi naših predaka sa Indijancima...

U međuvremenu, krv je i dalje zalivala travnjak terena za golf. Ne znam kako, jer dobru polovinu svih tih udara- ca nisam ni video u onom vrtlogu od tri tela. Jedan od njih ipak jesam; ninda se visokim skokom iznenada našao nad glavama preostle dvojice da bi levom nogom uklonio kasno podignuti mač, a drugom pogodio protivnika pravo u vrh brade. Lomljava kostiju čula se čak do mene; čovek je ostao da leži na travi, mrtav pre nego što je i dotakao smrskanim licem.

Onaj poslednji ustuknuo je nekoliko koraka, do prvog stepenika koji je vodio niz obronak. Lice mu je bilo bez ikakvog izraza, ali sam znao da razmišlja da li da beži ili da nastavi borbu za koju je morao shvatiti da je bez ikakvih izgleda.

Ninda je strpljivo čekao da se on odluči, nepokretan, kao statua od tvrdog starog drveta. Zapazio sam kako mu krv kaplje sa onih kandži na desnoj ruci.

Ona mlada budala dopustila je da glupi ponos savlada zdrav razum u njemu. Poletio je napred, podižući mač, sa krikom u kojem je čak i moje nemuzikalno uvo razabralo čitavu lepezu osećanja: strah, gnev, očajanje...

Kunem se, ninda je dozvolio da ta oštrica stigne gotovo nad samu njegovu glavu, a onda je munjevitim pokretom podigao levu ruku.

Ruka napadača bila je zaustavljena kao da je pogodila u ogromnu stenu. Jedan trenutak stajali su tako, podsećajući na figure sleđene na delu nekog dobrog majstora fotografije, a onda je desna ruka ninde nestala u Japančevim grudima.

Da, nestala. I ponovo se pojavila, krvava do članka, stežući među onim kandžama nešto što se slabašno grčilo i koprcalo.

Odgurnuo je mrtvo telo od sebe i prezrivim pokretom odbacio još živo srce daleko u okean. Činilo mi se da u tom gestu nazirem izazov čoveku sa druge strane te ogromne vodene površine; onom koji je sa nekoliko reči poslao sve te mlade ljude u sigurnu smrt...

Uspravio sam se, osećajući da noge drhte pod mnom i obrisao znoj koji mi je obilno zalivao lice. Legenda je jedno; nešto je sasvim drugo kada tu legendu vidite na delu i oselite u nosnicama oštri miris sveže prolivene krvi.

Pucnjava je još uvek odjekivala sa druge strane, ali je ninda mirnim pokretima zacio sa sebe gornji deo Majkl-

džonove odeće i izgubio mi se iz vida na onim stepenicama.

Da proverim da li je mrtav onaj koga je prvog oborio? Ili da svu onu krv spere u čistoj vodi okeana?

Donji rub sunčeve kugle dotakao je površinu vode. Ona pucnjava je prestala i, da sam imao volje za to, mogao sam ponovo uživati u tehnikoloru zalaska sunca.

Ne zadugo. Po terasi su zatutnjali koraci.

— Sredili smo ih! — urlao je Majkldžon, vitlajući nekom ogromnom dvocevkom. — Dobro smo ih potprašili... ah, kako smo ih potprašili!

I Grober je bio tu. I Angus. I još dva ili tri momka koje nisam poznavao, svakako Majkldžonovi ljudi. Govorili su svi uglas, nešto o budalama koje su uletele u njihovu zasedu i za to platile svojom kožom...

Možda i ja imam malo onoga što ninda zove haragei. U svakom slučaju, nisam gledao u njih, već u mirnu površinu zaliva po kojoj su treperili zraci sunca. Činilo mi se da ta ljupka slika predstavlja samo kamuflažu za neko čudovište iz dubina koje će svakog trenutku pomoliti svoju ružnu glavurdu i pokazati nam dva niza ogromnih zuba.

A onda...

A onda se ono čega sam se bojao i dogodilo. Voda u sredini se uzburkala i lenjo razdvojila da bi na svetlost dana propustila tamna leđa morskog čudovišta.

Podmornica!

Prokletstvo, ti krijumčari oružja uskoro će imati i taktičke nuklearne glave u svom arsenalu!

— Dole! — zaurao sam. — Lezite, budale proklete!

Kupola podmornice se odmah otvorila i kroz otvor se pomolio jedan čovek. U rukama je imao ogromni »brauning«. Mitraljez, a ne pištolj.

Voda je grgotala pod pritiskom vazduha koji je izgonio iz tankova podmornice, dopuštajući da čitavom dužinom izroni na površinu. Kapci su s treskom padali jedan za drugim i iz unutrašnjosti podmornice ispadali su ljudi jedan za drugim, raspoređujući se po malim gumenim čamcima izbačenim na vodu tako da se trenutno otvore i napumpaju.

Pravi mali desant. Verovatno veoma privlačno za nekog ko proučava taktiku, ali se meni prizor nimalo nije dopadao, pre svega zato što su svi ti momci bili noružani do zuba.

I zbog toga što je onaj iz »bruninga« počeo da nas zasipa krupnim komadima olova.

Vrlo lagano i vrlo prisebno, kao vatrogasac koji profesionalno obavlja svoju dužnost krećući mlazom vode po zapaljenom zidu.

Mogu vam reći da Fredrik nije bio nikakav taktičar. Becket još manje. Video sam obojicu kada su izašli kroz otvor, ali nijedan od njih nije skočio u neki od čamaca. Poskakivali su po mostu, mahali rukama i dovikivali valjda neke naredbe svojim ljudima.

Rado bih im sprasio jedan rafal, ali mi tip sa mitraljezom nije davao priliku za to. Međutim, to je bila prva krupna greška onoga ko je pripremio taj ludački napad; u trenutku kada smo se mi pribrali i počeli da koristimo prednosti koje nam je pružao naš položaj, pokazalo se da jedan mitraljez nije dovoljan da pokriva veliku grupu ljudi u sporim i krhkim gumenim čamcima.

Instinktivno smo skoncentrisali vatru na kupolu; niko nam bar to nije naredio. Momku sa mitraljezom bilo je dovoljno nekoliko sekundi unakrsne vatre da se zasiti i nestane u zaklonu debelog čelika. Možda je bio i pogođen, ne znam.

Poslao sam jedan rafal u pravcu one dvojice klovnova na mostu pre nego što mi se okvir do kraja ispraznio. Shvatili su poruku dok sam psu-

jući nameštao drugi; nestali su pod palubom mnogo brže nego što su izašli, prepuštajući onoj desetorici ili dvanaestorici — niko nije dospeo da ih izbroji — da se sami obračunaju s nama.

Rekoh, bili su loši taktičari, jer mi gore, iako brojno slabiji, nismo bili impresionirani njihovim desantom. Majkldžon je — verovali ili ne — prvi dotrčao do ivice terena za golf, bacio se na stomak i počeo iz one svoje dvocevke da praši po tim gumenim čamcima. Pretekao me je za svega korak ili dva; nije komplikovano promeniti taj okvir, samo treba znati trik.

Nismo morali da se trudimo.

Mislim da sam se sve vreme podsvesno pitao šta se dogodilo sa nindom, a sada sam imao odgovor i na to pitanje.

Nešto crno na trenutak je izronilo iza jednog od čamaca i blesnula je oštrica noža. Ti gumeni čamci zaista su opasni; odmah ćete videti zašto.

Pola minuta kasnije slika je postala pomalo komična; gotovo svi čamci su bili pod vodom, a nad vodom se videlo samo nekoliko glava i ruku dok su se krici užasa odbijali od stena. Prekinuli smo paljbu; niko nije mogao sa sigurnošću da utvrdi nije li jedna od tih glava i glava našeg prijatelja. Ka-

snije sam se setio rešenja; smeli smo mirne savesti da pucamo u sve glave čija su usta bila razjapljena od straha.

Petorica su se dokopala obale, bez oružja i potpuno mokri. Skupili su se kao ovce jedan uz drugog, bacajući preplašene poglede prema cevima naših pušaka.

I iza sebe.

Na vodu po kojoj su se lagano širile mrlje masne crvene krvi.

* * *

Nindina glava se ponovo pojavila nad površinom u trenutku kada je odjeknuo metalni zvuk zatvaranja svih onih otvora na podmornici. Njeni motori su zabrundali, voda oko tankova zaklokotala.

Ne treba mnogo znati o podmornicama da bi se shvatilo kako se ova ovde sprema da zaroni. Te savremene podmornice, a naročito manje, užasno su brze. Do jutra bi mogla biti već u meksičkim vodama do sutra uveče na Panamskom kanalu. U svakom slučaju van našeg domašaja.

Majklđžonova dvocevka je praštala, ali je to bio samo gest prkos, kao i psovke kojim je zasipao debeli čelik.

Nismo im mogli ništa. I to je bilo to.

Da li je i Eldridž tako mislio? Zaplivao je prema kupoli tako da se voda zapenila oko njega. Moguće i da sam se prevario, ali sam u tom trenutku imao utisak da juri brzinom dobrog motornog čamca.

Svi su potrčali niz stepenice, mada ne znam zašto. Ja sam ostao na vrhu, jer sam odmah procenio da ću odozgo imati mnogo bolji pogled.

A moj predosećaj govorio mi je da će se ono glavno dogoditi upravo pod tom zlatastom površinom.

Kupola podmornice spuštala se sve niže. Još samo stopa nad vodom, još pola... sada je još crni štap periskopa virio nad površinom...

A ninda, prokleta budala, zaronio je za podmornicom!

Da, upravo tako. Jasno sam video kako je raširio ruke da obuhvati stub periskopa i dopustio da ga ta prokleta konzerva povuče na dno...

Sačekao sam nekoliko trenutaka, a onda se s mukom uspravio i krenuo niz stepenice.

Jedan od najtežih trenutaka u mom životu. Čini mi se da sam po prvi put osetio teret svih onih gluposti koje sam načinio u životu. A sa tog spiska nisam više isključivao čak ni »čivas«.

Divio sam se tom momku, jer je bio veličanstven i u svo-

joj gluposti. U najboljem slučaju ispašće smešan kada ispliva na površinu shvativši da su svi njegovi japanski trikovi nemoćni protiv tog čeličnog monstruma na dnu zaliva.

Angus je protrčao pored mene, žureći nekud uz stepenice. Nije me zanimalo zbog čega i kuda. Možda po policiju, obalsku patrolu, Interpol... bilo mi je potpuno svejedno.

A onda sam shvatio da je Eldridž predugo pod vodom. U stvari, shvatio sam to tek kada sam video da Grober zabrinutim pogledom kontroliše svoj sat.

— Koliko je dugo dole? — upitao sam, vrlo tiho, kao u prisustvu mrtvaca. Čak je i onih pet dripaca sada ćutalo; verovatno su razmišljali o mogućim posledicama svoje male ratne igre.

— Četiri minuta.

Ćutali smo. I znojili se, iako je sunce zašlo i bilo osetno svežije nego svega nekoliko minuta ranije.

Nebo je sada dobilo purpurnu boju i zlatna površina okeana polako je postajala sve tamnija. Ljudi na obali su se instinktivno povukli unazad, kao da će svakog trenutka sa mračnog dna podići svoju užasnu glavu neko nezamislivo morsko čudovište...

— Gotovo je! — prošaputao je Majkldžon vrteći glavom. — Deset minuta... to niko ne može izdržati bez gnjuračke opreme...

Grober je ćutao, a pogled mu je bio uprt u sunce koje je nestalo u okeanu.

— Još malo — rekao je. — Još samo malo... on nije običan čovek...

— Tu si prokleta u pravu, Grober! — zaurao sam. — Naravno da nije običan čovek! On je... on je...

A bilo je tako lako. Nedo-stajala je još samo jedna reč.

Ninđa...

Nisam je izgovorio. Neka tajanstvena sila u meni govorila je da je još rano, da postoji još ona jedna šansa u milion da će se Eldridž izvući. Ili jedna u deset miliona, nisam bio raspoložen da to upravo sada procenjujem.

Angus je već stigao natrag sa rukama punim nekih stvari u kojima sam prepoznao opremu za autonomno ronjenje. Oprezno je spustio sve to na drveni mol i upitnim pogledom prešao po nama. Bilo je očigledno da mu je vazduh mnogo draži od vode. I da ni u kom slučaju nije od onih koji bi se snašli sa svim tim kršem.

Smešno, zar ne? Jedina stvar s kojom se možda... možda

nešto moglo učiniti, a nas nekoliko divljaka nismo znali šta bismo s njom počeli.

Uzdahnuo sam. Iskrenost se ponekad isplati, ali najčešće ne, to vam tvrdi vaš stari cinični Slejd Paterson.

— Daj to ovamo — čuo sam samog sebe kako govorim promuklim glasom.

Jeste, umeo sam da upotrebim gnjuračku opremu. Jedna od retkih stvari koje sam zapamtio posle onih dugih meseci obuke pre nego što su me iz specijalnog odreda ronilaca vratili među obične prašinare. Imalo je to veze sa jednim narednikom i mojim dugim jezikom, ali je to uopšte dugačka priča. I ne naročito zanimljiva...

Stegao sam zubima gumeni pisak i oprezno udahnuo prvi gutljaj kiseonika iz boce. Angus me je zadržao dodirrom po goljoj mišici.

Dopustio sam mu da mi oko struka zakopča opasač sa velikim nožem u kaniji. Nikad se ne zna koga ćete sresti dok šetate po morskom dnu.

Talasi su mi se sklopili nad glavom i osetio sam onaj čudni mir kojim me je okean uvek dočekivao. Ovoga puta bilo je još lepše nego pre, jer mi nad glavom nije visio nikakav narednik spreman da i za najmanju grešku propiše

svoju najveću kaznu: zabranu izlaska u grad. Imao sam toliko tih kazni da bih verovatno još i sada čučao u kasarni da me nisu otpustili iz vojske.

Zaplivao sam laganim pokretima, jer sam znao da to zahteva mnogo više energije nego što se misli. Kao na vežbi: udahni, izdahni... udahni, izdahni...

Najre sam pomislio da sam glavom naleteo na neku podvodnu stenu, ili da me je neki džin u prvoj rundi opalio direktno u vrh brade. Šta se dogodilo shvatio sam tek kada me je udarni talas izbacio na površinu, ošamućenog i bez piska među zubima.

Eksplוזija. Podvodna eksplozija.

Perverzni fizički zakoni propisali su da su efekti eksplozije mnogo teži u gušćoj sredini; ono što je u vazduhu mali potres, u vodi je prava katastrofa. Pitajte svaku ribu koju izvuku na obalu pošto najpre bace malu patronu dinamita.

Mene je spasila činjenica da je podmornica u međvremenu odgmizala gotovo dve stotine jardi daleko od mene. Nisam smeo ni da pomislim kakve bi posledice mogla imati ta eksplozija na čoveka u njenoj neposrednoj blizini.

Bio sam uveren da je ninda to sada potpuno svejedno.

Sve te misli projurile su mi munjevitom brzinom kroz mozak dok sam se koprcao po površini, nastojeći da utvrdim gde se nalazim, jer je moje čulo ravnoteže potpuno izgubilo orijentaciju.

— Polako, polako... — progovorio je neko iza mene.

Otvorio sam oči.

Greška. Ja **nisam** preživeo onu eksploziju. Mrtav sam. Slejda Patersona više nema.

Kako bih inače mogao da gledam u lice čoveku za koga sigurno znam da je mrtav!

— Koji ti je đavo, Slejde? — dahtao je ninda pored mene, pridržavajući me svojim snažnim rukama. — Izgledaš kao da si video duha!

— I jesam! — uveravao sam ga, duvajući u masku da je ispraznim. — Čoveče, ti u plućima imaš ugrađene boce sa kiseonikom!

Iscerio se. Nisam ni očekivao da će mi sada objašnjavati kako to postiže.

— Jesi li sredio kućkine sinove? — prosiktao sam. — Digao si ih u vazduh... odnosno u vodu?

— Nisam.

— Do đavola, šta je onda eksplodiralo?

— Jedna od mojih malih eksplozivnih kuglica. Međutim,

podmornica nije uništena, oklop je suviše čvrst za tako nešto.

Pljesnuo sam otvorenom šakom po vodi. Vidite da mi se snaga već potpuno vratila.

— Umaći će nam!

— Neće. Uništio sam im mehanizam krme. Ostaće tamo na dnu dok neko ne dođe po njih.

Tresnuo sam ga po ramenu.

— Čoveče! Onda samo treba da sačekamo da im nestane vazduha i nabavimo jednu veću ribarsku mrežu, a ?

— To može predugo da potraje. Fredrik je utrošio prilično svojih gorila, ali ne sumnjam da ih ima još. A njihova radio-stanica verovatno nije oštećena...

Znam da mi se lice izdužilo... i da sam počeo da razmišljam o dubinskim bombama i sličnim gupostima kojima se mornarica služi za uništavanje podmornica. Samo... sve su to bile stvari do kojih se ne može doći tako lako.

— Kako se snalaziš sa tom opremom? — pitao je ninda. Nijedan od nas nije obraćao pažnju na povike i mahanje ljudi na obali. Imali smo dovoljno i svog posla.

— Prilično dobro — rekao sam skromno. U tom trenutku bio sam uveren da sam bio profesor onom Francuzu Kus-tou.

— Fino — iscerio se ninda i ja sam tek tada shvatio šta želi. — Onda idemo po njih, ortak...

* * *

Nisam nikakav heroj, do đavola, ali mu nisam mogao reći: hvala, ne. Pre svega imao sam masku i boce sa kiseonikom. I nož sa pojasom. Čak i snažnu lampu. Sve po propisu.

A on nije imao ništa od toga. Sem možda neko od njegovih japanskih oružja po džepovima pantalona. I glavu punu trikova za koje niko od nas nije ni čuo.

— Kako?

— Oni će izaći — glas mu je bio čvrst i videlo se da zna o čemu govori. — Živci, znaš. Klaustrofobija.

— Zašto ih onda ne bismo sačekali na površini? — upitao sam sa nadom u glasu.

— Komore za spasavanje na toj podmornici odjednom primaju četiri čoveka. Naša šansa je u tome da ih dočekujemo na samom izlazu...

Jasno. Moralo je biti jasno svakom ko zna da broji do četiri; i ko zna da je dva puta četiri osam.

Shvatio je moje oklevanje, ali to ničim nije pokazao.

— Idemo li? — upitao je.

— Idemo — uzdahnio sam.
— Ti prvi.

— Naravno.

Neko vreme je duboko dišao, ispunjavajući pluća vazduhom. Znao sam šta radi: obogaćuje krv kiseonikom, iako mi još uvek nije bilo jasno kako to može biti dovoljno za nekih deset ili jedanaest minuta pod vodom.

Dao mi je znak rukom i naglo zaronio. Krenuo sam za njim, šta mi je drugo preostajalo.

Pod vodom je sada bilo već potpuno mračno, sem one blage fosforescencije koja, kažu, potiče od nekih mikroorganizama. Moja lampa je bila dobra, ali to pod vodom ne znači mnogo. Više sam naslutio nego primetio glomaznu mračnu siluetu podmornice koja je ležala na dnu.

U pravi čas. Na trenutak me je gotovo zaslepeo mlaz svetlosti koji je dopro iza naglo otvorenog poklopca u blizini kupole. Otvor se odmah zamračio, ili sam znao što to znači: neko se već izvlačio kroz njega.

Nešto me je lupilo po ruci i lampa je ispala iz nje i odlećala prema dnu. Ninda, naravno.

Tako mi i treba kada mi inteligencija otkaže kad je to najmanje potrebno. Lampa u

ruci u mrklom mraku isto je što i molba da ti neko pošalje metak u stomak. Ili vršak harpuna, jer to je bilo ono što su ti momci imali u rukama.

Ovako, imali smo sreće. Oni su izlazili sa snažne svetlosti u mrkli mrak i moja lampa im nije privukla pažnju.

Ali smo zato mi njih videli kao na dlanu. Mudar je momak taj ninda, tačno je znao šta će se dogoditi...

Mi smo njih videli kao na dlanu, jer su im lampe na maskama bleštale punom snagom. Četvorica. Izleteli su iz tog otvora kao čepovi iz boce. Sa šampanjcem.

Ninda je kao delfin zaplivaao prema njima i dva snopa svetlosti iznenada su se ukrstila na njegovoj tamnoj prilici. Prekasno, naravno, jer im je bio već suviše blizu.

Nijedan od njih dvojice nije dospeo da podigne harpun. Ne znam šta im je ninda uradio, jer se njegova silueta slila sa njihove dve. Video sam samo kada je oblak crne krvi zamračio svetlost dveju lampi.

Jedan od one preostale dvojice izgubio je živce i punom snagom jurnuo naviše, prema tako privlačnoj površini. Klaustrrofobija, naravno. Ima ljudi koje jednostavno ne vredi puštati pod vodu.

Nije me video, ali je zato morao osetiti oštricu mog noža. Koprcao se toliko da mi je istrigao nož iz ruke, ali sam bio lukav i omotao njegovu kožnu omču oko ruke tako da sam ga odmah vratio u šaku.

Za to vreme ninda se izvuкао iz krvavog klupka u koje se upetljao sa onim četvrtim momkom. Ne treba ni da govorim šta se s tipom dogodilo. Sada verovatno pomaže da se malo poprave ribe u ovom delu okeana.

Nisam znao koliko je vremena proteklo otkako smo zaronili, ali sam počeo već da brinem za nindu.

Naročito zato što iz osvetljenog otvora nije izlazio niko...

Napeto sam razmišljao. Nisam mogao da znam koliko je ljudi bilo u podmornici. Još manje sam mogao da vidim lica pod staklom maski one četvorice.

Sve u svemu, Fredrik ili Becket — ili obojica mogli su da budu među onima koje smo već poslali u večna lovišta...

Međutim, nisam bio sklon da u to poverujem. Pacovi kao što su njih dvojica ne poturaju svoje glave pre nego što se uvere da je put bezbedan.

I ninda je očigledno delio moje mišljenje, jer je strpljivo čekao, pridržavajući se ru-

kama za poklopac. Jasno sam mu video lice.

Smireno i hladnokrvno. Kao da čeka prekrštenih nogu, sa cigaretom u ustima, na nekom uličnom uglu, a ne pedesetak stopa pod površinom onog okeana koga nazivaju Veliki ili Tihi i koji je ove večeri potpuno opravdavao svoje ime.

Voda bolje prenosi i zvuk od vazduha i ja sam odmah čuo grgotanje mehurića. Još neko je dolazio vertikalnim oknom prema bleštavo osvetljenom otvoru.

Međutim, kroz otvor je najpre izleteo jedan harpun, ostavljajući trag mehurića za sobom. Bolji dokaz da zaista dolaze Fredrik i Beket nije mi bio potreban.

Fredrik je bio prvi, ne možete zameniti njegova široka pleća i snažne mišice sa Beke-tovom aristokratskom vitkošću. Ovoga puta ninda je bio brz i efikasan, nikakvih trikova, nikakvih egzibicija. Jednostavno je odbio nevesti udarac nožem, strago Fredriku masku sa lica i držao ga sve dok nije prestao da se koprcu.

Malo po strani od otvora, naravno. I meni je davao priliku da isto to pokušam sa Beke-tom.

Ovaj je odugovlačio. Verovatno je naslućivao opasnost. No ni meni se sada nije žu-

rilo. Najzad, moj bivši gazda i ja bili smo sami na dnu okeana; ninda je otplovio put površine čim je svršio sa Fredrikom.

Ne kažem, sa svim je moguće da nije imao više kiseonika... ali sam ja još uvek ubeđen da je shvatio moju želju da se lično obračunam sa Silvanusom Beke-tom.

A onda nisam više razmišljao o tome, jer je Beket konačno rešio da izađe.

Kad dođe do onog najgoreg svi ti tvrdi i opasni momci, navikli da prljave poslove obavljaju tuđim rukama, nisu u stvari ništa naročito. Beketa je odmah uhvatila panika, jednom je zamahnuo nožem prema mojim grudima, promašio i krenuo naviše sa jednom jedinom pomišlju u glavi...

Dalje... što dalje sa ovog užasnog mesta...

Sledio sam ga do površine, ne žureći naročito. Izronio sam u trenutku kada je sa olakšanjem strgao masku sa lica i ispunio pluća svežim morskim vazduhom.

Dopustio sam mu da me dobro pogleda i prepozna moje lice.

Mislite da sam oklevao?

Jesam, ali ne mnogo. Razmišljao sam o onome što će se desiti ako ga predamo policiji. Advokati. Mnogo advokata.

Sudija koji će dopustiti da se brani iz slobode uz kauciju kojoj će se Silvanus učtivo nasmejati...

A onda sam se setio Rouz i nije bilo više razloga da oklevam. Sjurio sam mu nož u srce i pozeleo da pri ruci imam glogov kolac...

Znam da su me izvukli u čamac koji je stigao možda minut kasnije. Pao sam na dno i sklopio oči. Ležao sam tako sve dok na usnama nisam osetio divni, divni, divni ukus »čivasa«.

— Gde je Eldridž? — urlao je neko tresući me. — Eldridž, čoveče!

Podigao sam glavu i zastenjao. Tek koliko da im pokažem koliko sam iscrpljen. I da malo razmislim, mada tu nije imalo mnogo šta da se razmišlja. Ninda je završio svoj posao i izgubio se u tami.

I najbolje je da tamo i ostane, do đavola. Do đavola i sa tom Pulicerovom nagradom... znam da Eldridž ne bi voleo da mnogo pričam o njemu.

— Eldridž? — zastenjao sam — Eldridž je ostao... dole...

K R A J

U julu Ninđa

TAJNA RUŠEVINA URUPANA

... Šum koraka iznenada je počeo da odzvanja potmulo, nerazgovetno, kao da se iznenada izmenila priroda tla pod njihovim nogama, zidova i niskog svoda od cigala.

Valjeho podiže svetiljku drhtavom rukom. Njena svetlost treperila je u ogromnim očima koje je raširio strah.

– Madre de Dios! – prošaputa pobelelim usnama. – Crna smrt dolazi po nas!

Ninđa položi ruku na dršku katana, ali je to bio pokret bez značaja.

Opasnost koja je pretila nije se mogla savladati čak ni rukom najboljeg majstora mača ...